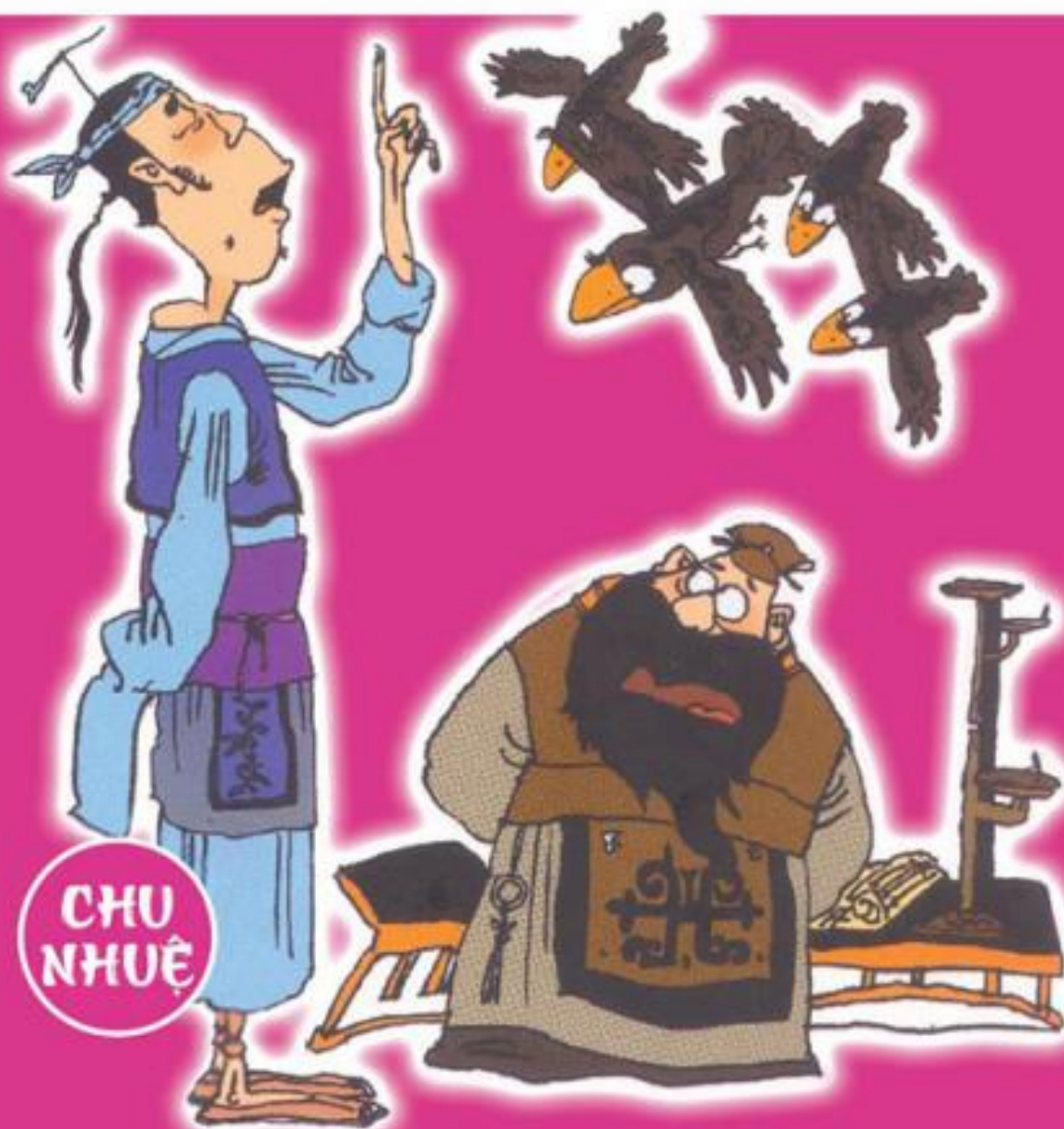

TAM QUỐC HÀI HƯỚC

GIÁ CỦA BÍT TẮT THỜI

CÁC NHÂN VẬT TRONG TRUYỆN

Quân sư nước Thục. Quá hoàn mỹ, quá tài năng, luôn sẵn sàng đối phó với những thủ đoạn đố kỵ của Chu Du, kẻ có lòng dạ hẹp hòi.

Vốn là một nguyên soái rất thông minh, nhưng tính đố kỵ quá lớn, nên luôn luôn thất bại dưới tay Gia Cát Lượng.

Có bốn người con trai. Ông ta đã truyền cái gen diễn thuyết cho Tào Phi, sở thích võ nghệ cho Tào Chương và khả năng chữ nghĩa cho Tào Thực.

Một người tốt và vô cùng dễ thương, hễ nói dối là mặt lại đỏ ửng lên.

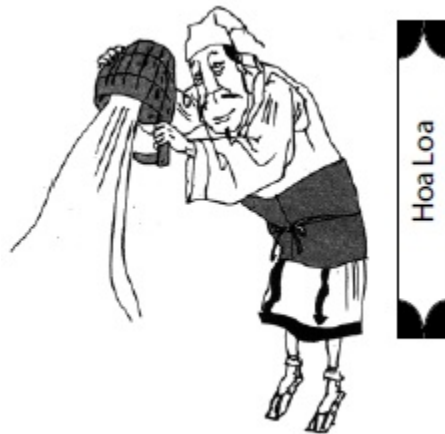
Thường xuyên ở bên cạnh Gia Cát Lượng. Sự vũ dũng, cộc lốc, thô lỗ của anh ta cùng với sự mưu trí, thâm trầm và nho nhã của Gia Cát Lượng đã tạo nên những câu chuyện bi hài cười ra nước mắt.

Pháp sư nước Ngô, một anh chàng bảnh trai. Để thoát khỏi sự phiền nhiễu của fan hâm mộ, anh này đã chế tạo một thiết bị chống tìm kiếm rất tinh vi.

Pháp sư nước Ngụy, không theo đuổi sự hưởng thụ vật chất, nhưng rất chú ý đến đời sống tinh thần, anh này ngụ tại một căn hầm dưới lòng đất chật đầy bắp cải.

Pháp sư chính hình, em trai của Thần y Hoa Đà. Vai vác túi thuốc, đi khắp đó đây.

Fan ruột của Vu Cát. dường như tất cả mọi phép thuật của cô ta đều nhằm truy tìm tung tích của Vu Cát, mê hoặc Vu Cát.

Tiểu Pháp sư. Cha Tả Từ và mẹ Hữu Lão Sư cũng đều là pháp sư.

Là một cô bé mà người khác luôn sẵn sàng ra tay giúp đỡ. Chưa cần nhìn mà chỉ cần nghe giọng nói của cô bé thôi là đã muốn giúp rồi.

Là một công chúa bạch mã có dung nhan thường thường bậc trung, bạn thân của Tư Mã Kiều Nhu. Dù cô bé rất muốn có cơ hội để ra tay bảo vệ chàng nam sinh dũng mãnh Tào Chương, nhưng Tào Chương không muốn cho cô bé cơ hội.

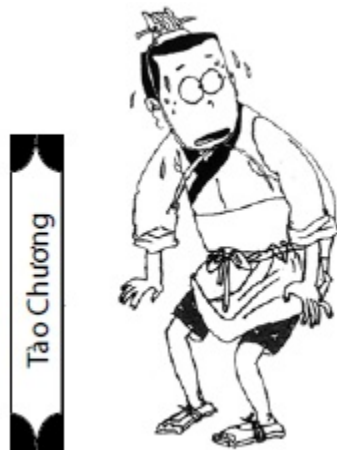
Đô đốc phu nhân, người được tất cả mọi người công nhận là mỹ nữ. Tuy nhiên trong nhà, cô không có nhiều sự khác biệt so với những người vợ khác của Chu Du.

Pháp sư kiêm nghệ thuật gia. Ngoài nghệ thuật ra, chẳng biết gì khác, còn ngây thơ hơn một đứa trẻ.

Con trai trưởng của Tào Tháo, một nhà diễn thuyết, không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích trở thành người thừa kế của cha mình.

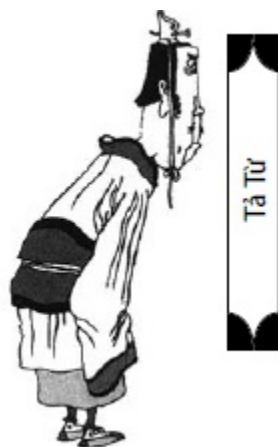
Con trai thứ hai của Tào Tháo, người có sở thích võ nghệ. Đối với cậu ta, dùng võ nghệ để bảo vệ người khác vui và hạnh phúc hơn nhiều so với việc đánh thắng đối phương.

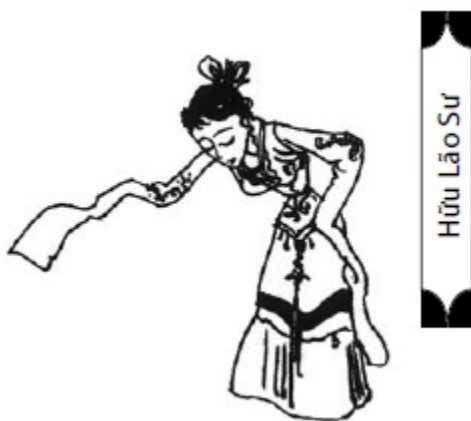
Con trai thứ ba của Tào Tháo, một thi nhân thứ thiệt. Tài thơ văn của anh chàng đã làm bao cô gái si mê, và cũng chính vì có nhiều cô gái theo đuổi nên chàng ta mới viết được nhiều bài thơ lãng mạn đến vậy.

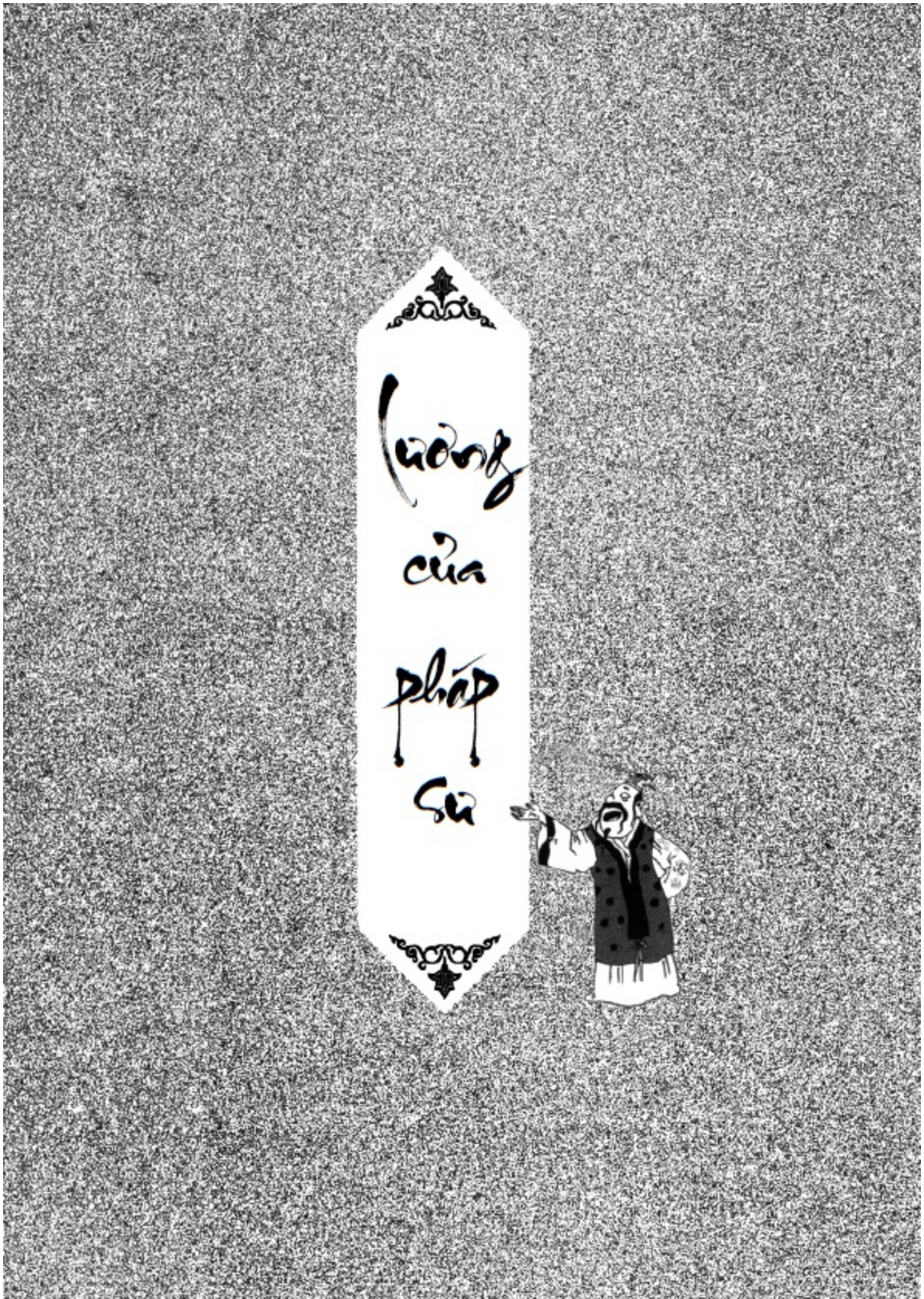
Con trai thứ tư của Tào Tháo, người bình thường nhất, yếu thế nhất trong bốn anh em, nhưng anh này lại rất tự tin, không hề tỏ ra hèn kém hơn các anh mình.

Pháp sư kiêm người phát ngôn Bản tin pháp thuật, phụ trách sưu tầm và truyền bá mọi thông tin lớn nhỏ về pháp thuật, do vậy thường xuyên xảy ra xung đột với người trong cuộc.

Vợ của Tả Từ, cũng là người phụ nữ có tiếng tăm trong giới pháp sư.

LƯƠNG CỦA PHÁP SƯ

Gia Cát Lượng đang đọc tài liệu, bỗng dừng “hắt hắt hắtttt ... xì oi!”

Trương Phi tận tình hỏi thăm: “Tiên sinh bị cảm cúm à?”

Gia Cát Lượng lắc đầu giải thích: “Nếu ta bị cảm cúm thì sẽ ‘hắt xì’ rất dứt khoát chứ không phải ‘hắt hắt hắtttt ... xì oi’ như thế.”

Trương Phi: “Vậy tại sao tiên sinh lại ‘hắt hắt hắtttt ... xì oi’ như thế?”

Gia Cát Lượng không trả lời, ánh mắt tối sầm xuống, hai mắt từ từ khép lại, đầu đập một cái ruỳnh xuống bàn.

Trương Phi hốt hoảng lay gọi nhưng Gia Cát Lượng vẫn bất tỉnh nhân sự.

Trương Phi định chạy đi tìm bác sĩ nhưng vừa bước qua khỏi cửa liền nghe thấy tiếng ngáy như sấm ở trong phòng.

“Hóa ra tiên sinh ngủ”, Trương Phi thở phào nhẹ nhõm.

Trương Phi lặng lẽ đứng chờ. Một lúc sau, Gia Cát Lượng từ từ tỉnh dậy.

Trương Phi: “Tiên sinh ngủ đột ngột quá làm em giật mình!”

Gia Cát Lượng đáp: “Không phải là ta ngủ, ta đang nhận ‘tín hiệu’ từ một người bạn.”

“Nhận tín hiệu?”

“Đương nhiên phải là một pháp sư mới có thể truyền tín hiệu kiểu này. Khi hắn đọc nhầm mật mã của ta thì ta sẽ có phản ứng ngay lập tức.”

“Phản ứng như thế nào?”

“Chính là ‘hắt hắt hắtttt ... xì oi’.”

“À, ra là thế”, Trương Phi chợt hiểu ra.

“Sau đó ta sẽ chìm vào cõi mộng và đến gặp hắn.”

“Tiên sinh gặp vị pháp sư nào vậy?”

“Tên hắn là Quán Lộ.”

Quán Lộ, người nước Ngụy, quen Gia Cát Lượng tại phòng tập pháp thuật.

Tại phòng tập pháp thuật có nhiều loại hình luyện tập:

Nướng gà: Một con gà trống lông xanh được nhốt trong một cái lồng sắt cách các pháp sư khoảng 10 bước chân. Các pháp sư phải dùng năng lượng từ ánh mắt để nướng chín con gà. Những pháp sư cao tay là những người có thể nướng cháy con gà. Sau khi một pháp sư luyện tập xong, những con gà này lại sống trở lại và người tiếp theo lại tiếp tục luyện tập.

Nâng núi Thái Sơn: Một tảng đá to được treo giữa không trung, khi có người đi qua, nó sẽ tự động rơi xuống. Trọng lượng của tảng đá này bằng cả ngọn núi Thái Sơn. Các pháp

sư sẽ phải nâng tảng đá này lên nhiều lần, dĩ nhiên không thể dùng sức người mà phải dựa vào pháp lực. Nếu pháp lực của ai không đủ sẽ bị đè bẹp dí như một tờ giấy.

Thối bò: *Một con bò có kích cỡ nhỏ hơn con chuột sẽ được các pháp sư thối to thành một con bò to như khủng long. Khi đó, da bò sẽ bị kéo ra mỏng dính và hoàn toàn trong suốt. Một số pháp sư cao tay còn nhân tiện thối giúp mấy tay pháp sư trẻ bị núi Thái Sơn đè bẹp trở lại nguyên hình. (Chỉ khác là thối bò thì thối vào hậu môn còn thối người thì thối vào lỗ rốn).*

Một lần Quân Lộ bị núi Thái Sơn đè bẹp. Gia Cát Lượng giúp Quân Lộ trở lại nguyên dạng. Từ đây hai người trở thành bạn.

Tuy nhiên không phải ai cũng có thể luyện tập ở phòng tập pháp thuật. Các pháp sư đều cần có một chút pháp thuật cơ bản. Các pháp sư phải đổ đầy nước sôi vào một cái bồn tắm, tiếp theo đó đổ nước phép vào để nước biến thành màu tím, sau đó đọc thần chú và ngâm mình vào bồn. Các pháp sư có pháp thuật thật sự sẽ không cảm thấy khó chịu bởi nước sôi, họ sẽ nhìn thấy một con đường màu tím mở ra giữa dòng nước và trong chớp mắt, giống như một con cá, họ lao vào lỗ xoáy mở ra ở phía cuối con đường này.

Phía sau lỗ xoáy đó là cả một thế giới và không gian khác. Tại phòng tập pháp thuật, các pháp sư sẽ lần lượt trải qua tất cả các loại hình luyện tập nhưng thực chất là họ chỉ ngâm mình trong cái bồn tắm đó một lúc.

Hôm nay, Quân Lộ ngồi thiền ở trong căn hầm chất đầy rau cải bắp của mình và đọc nhẩm mật mã của Gia Cát Lượng rồi nhắm mắt chờ đợi.

Quân Lộ nghe thấy một chuỗi tín hiệu truyền đến: “Tu lu... tu lu...”

Lúc này, Gia Cát Lượng ở nước Thục bắt đầu hát xì.

Sau đó, trong đầu Quân Lộ “tạch” một cái, Gia Cát Lượng liền xuất hiện.

Quân Lộ bắt đầu cuộc nói chuyện với Gia Cát Lượng:

“Chúc mừng Không Minh huynh!”

“Chúc mừng gì cơ?”

“Chúc mừng huynh đánh thắng trận lớn!”

“Ý đệ là...?”

“Trận Xích Bích!”

“À, trận này là do Chu Du chỉ huy, đệ nên chúc mừng cậu ấy.”

“Huynh không cần phải khiêm tốn, nếu không phải là do huynh cầu gió Đông giúp Chu Du thì Tào Tháo đã san bằng nước Ngô rồi. À, đúng rồi, Không Minh huynh, pháp thuật mượn gió là như thế nào vậy, đệ có thể thỉnh giáo huynh không?”

Gia Cát Lượng: “Ok, chúng ta có thể học tập lẫn nhau.”

Quân Lộ hỏi: “Đệ cũng đã từng học theo cách của huynh lấy đất hướng Đông Nam lập đàn Thất Tinh.

Như thế đúng không?”

Gia Cát Lượng gật đầu, bổ sung thêm: “Lần này là cầu gió Đông nên dùng đất hướng Đông Nam. Nếu cầu gió Tây thì phải dùng đất hướng Tây Bắc.”

Quản Lộ hỏi tiếp: “Đàn Thất Tinh có ba tầng, mỗi tầng cao ba thước, ba tầng là chín thước, đúng không?”

“Đúng thế.”

“Tầng thứ nhất có người đứng gác, đại diện cho 28 chòm sao; tầng thứ hai có 64 người, đại diện cho 64 quẻ; tầng thứ ba có 4 người, mỗi người cầm một thanh bảo kiếm, một lư hương và một cái gậy dài có treo đai thất tinh và lông gà; bên dưới của đàn có 24 người đứng gác, tay cầm cờ và lọng quý. Tất cả gồm có 124 người.”

“Đúng vậy.”

“Những người này cần cầm những đồ vật gì, động tác ra sao, ai để chân trần, ai đi giày, tất cả đều mô phỏng theo những gì huynh làm ở Nam Bình. Nhưng đệ đã thất bại, không hề có một tí gió nào. Thế là ra làm sao?”

Gia Cát Lượng: “Đệ cần phải chú ý đến từng chi tiết nhỏ, những chi tiết nhỏ quyết định thành bại. Đệ có biết ta làm những việc gì trước khi đăng đàn không?”

Quản Lộ: “Tắm rửa, chay tịnh, đệ đều làm hết rồi.”

“Đệ dùng sữa tắm hiệu gì?”

“Cái này cũng có liên quan sao?”

“Dĩ nhiên là có liên quan. Ta dùng sữa tắm hiệu Mát Mè.”

“Đệ dùng sữa tắm hiệu Vô Phong.”

“Loại sữa tắm này không tốt. Vô Phong tức là không có gió. Như thế thì đệ làm sao mà cầu được gió?”

“Đa tạ huynh đã chỉ giáo. Khổng Minh huynh, đệ là người nước Ngụy, đệ cảm thấy rất xấu hổ vì Tào Tháo bại trận. Đệ phải giúp Tào Tháo và nước Ngụy đánh thắng trận.”

Gia Cát Lượng hỏi: “Đệ định làm pháp sư cho Tào Tháo à?”

“Đúng vậy!”

“Tốt thôi, vậy thì sau này chúng ta sẽ có cơ hội giao đấu pháp thuật.”

“Đệ hy vọng có thể thắng huynh!”

“Rất có thể, vì đệ rất cố gắng và nỗ lực.”

Gia Cát Lượng biến mất trong đầu Quản Lộ. Quản Lộ mở mắt ra, bước qua đồng bấp cái và đi ra khỏi căn hầm.

Quản Lộ lầm bầm: “Ta phải xuất hiện đột ngột trước mắt Tào Tháo để dọa ngài!”

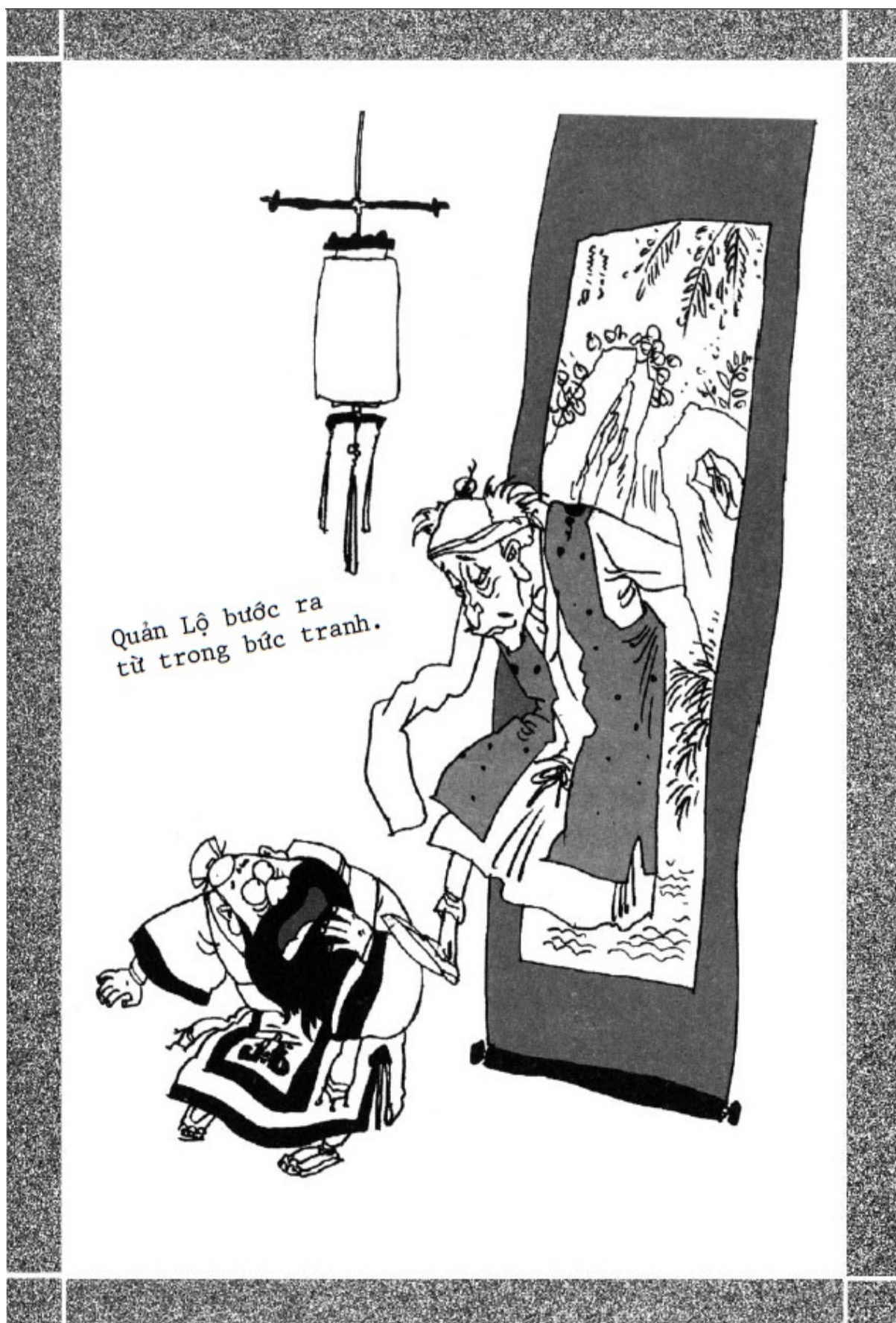
Quản Lộ bước ra từ trong một bức tranh treo ở phòng Tào Tháo. Tào Tháo cười tự đập đập vào đầu mình: “Chắc là ta đang bị ảo giác. Tuy nhiên ảo giác kiểu này chẳng hay chút nào. Ta hy vọng là một tiên nữ bước ra từ trong tranh.”

Quản Lộ liền nói: “Tào Tháo, đây không phải là ảo giác. Tôi là pháp sư Quản Lộ.”

Tào Tháo tức giận nói: “Chưa có ai dám trực tiếp gọi thẳng tên của ta. Chỉ ít người cũng phải gọi ta là Tào thúc thúc.”

Quản Lộ: “Ngài có thể trực tiếp gọi tôi là Quản Lộ, như thế là công bằng chứ gì!”

“Không được,” Tào Tháo rất cố chấp, “nếu như người nhất định gọi ta là Tào Tháo, ta sẽ cho người chặt đầu nhà ngươi.”

Quản Lộ bước ra
từ trong bức tranh.

Quản Lộ: “Không cần phải gọi người chặt đầu tôi đâu, để tôi tự xử được rồi.”

Quản Lộ liền giơ tay ra, múa vài đường trước bụng của Tào Tháo như thể mài dao rồi sau đó đưa tay lên cổ chém một nhát.

Đầu của Quản Lộ rơi xuống. Quản Lộ dùng tay đỡ lấy chiếc đầu lâu của mình.

Chiếc đầu lâu nằm trong tay Quản Lộ vẫn tiếp tục nói: “Tào Tháo, nếu ngài chịu nói chuyện với một người không có đầu thì tôi có thể cứ mãi không có đầu như thế này.”

Tào Tháo bắt đầu hoảng sợ: “Ừm, ta không quen như thế này mà đồng nghiệp của ta cũng sẽ cảm thấy không quen.”

Quản Lộ liền đặt lại cái đầu lên cổ, sau đó lắc lắc vài cái, Quản Lộ lại trở thành người có đầu như trước.

Tào Tháo hỏi Quản Lộ: “Xem ra ngươi nhất định phải gọi thẳng tên của ta.”

Quản Lộ nói: “Con người có tên là để cho người khác gọi. Tôi còn biết tên gọi hồi nhỏ của ngài là ‘A Mãn’. Nếu ngài không thích tôi gọi ngài là Tào Tháo thì tôi cũng có thể gọi ngài là A Mãn.”

Tào Tháo vội vàng nói: “Ngươi cứ gọi ta là Tào Tháo được rồi.”

Tào Tháo hỏi Quản Lộ: “Ngoài việc bước ra từ trong tranh, tự chặt đầu rồi lắp lại, ngươi còn biết pháp thuật gì khác nữa?”

Quản Lộ đáp: “Tôi còn có khả năng cầu gió.”

“Có thể cầu gió Đông như Gia Cát Lượng không?”

“Tôi còn có thể cầu các loại gió khác nữa. Nếu đánh thêm một trận Xích Bích nữa, tôi có thể giúp ngài cầu gió Tây.”

“Vậy thì...”, Tào Tháo tưởng tượng, “ngươi cầu gió Tây, Gia Cát Lượng cầu gió Đông, hai con gió đụng nhau trên mặt sông, vậy thì hai con gió này sẽ cản lẫn nhau, chẳng có con gió nào thổi qua được.”

Quản Lộ nói: “Nếu hai con gió này cản lẫn nhau thì Chu Du cũng không thể dùng kế hỏa công được.”

“Đúng, đúng!” Tào Tháo vui mừng: “Có gió Tây thì ta cũng không bị cháy thê thảm như vậy nữa.”

Tào Tháo quyết định tuyển dụng Quản Lộ.

“Quản tiên sinh! À, không đúng, ta phải gọi tên của ngươi. Quản Lộ à, ngươi làm pháp sư cho ta có yêu cầu gì về đãi ngộ không?”

“Về tiền lương thì mỗi tháng đưa tôi một lạng bạc là được rồi.”

“Chỉ cần một lạng thôi á?” Tào Tháo kinh ngạc:

“Như thế có quá ít không?”

Quản Lộ: “Tôi là người nước Ngụy, muốn giúp nước Ngụy làm một việc gì đó, nên chỉ cần lấy thù lao tượng trưng là được.”

“Nhưng mà một lạng bạc làm sao đủ tiền ăn ở đi lại hàng tháng?”

Quản Lộ liền giải thích: “Các pháp sư quanh năm chỉ mặc một bộ quần áo, không sợ nóng cũng chẳng sợ rét. Loại áo này rất khó rách mà cũng chẳng cũ được.

Nếu quần áo bẩn chỉ cần đốt qua lửa là xong. Vì vậy các pháp sư không cần quần áo mới. Còn nói về ăn thì các pháp sư không ăn thức ăn bình thường.

Tào Tháo hỏi: “Chẳng nhẽ các pháp sư ăn không khí à?”

“Ăn không khí thì không được.” Quản Lộ tiếp:

“Con người cần phải nạp năng lượng, không khí không có năng lượng. Các pháp sư thích phơi nắng vì họ có thể hấp thụ và sử dụng năng lượng mặt trời.”

“Vậy còn chỗ ở thì sao?”

“Tôi ở trong một căn hầm nhỏ, bởi vì các pháp sư cần chỗ yên tĩnh để tu luyện.”

“Nói đến chuyện đi lại, người ra khỏi nhà cũng cần phải thuê xe chứ?”

“Không cần xe, các pháp sư có thể độn thổ.”

“Chui lên chui xuống giống như chuột đồng á?”

“Đúng vậy.”

Tào Tháo bắt đầu phát huy trí tưởng tượng bay bổng của mình, như vậy thì lòng đất sẽ loảng ngoảng ngang dọc các đường hầm và bị mấy tên pháp sư này đào khoét đến mức đâu đâu cũng là các hang động.

Ngày hôm sau, Quản Lộ đến gặp Tào Tháo.

“Ngài biết không, Đại Đô đốc nước Ngô Chu Du cũng đang thuê một pháp sư tên là Vu Cát.”

“Ồ, vậy trình độ của Vu Cát so với người thế nào?”

“Không cao tay hơn tôi”, Quản Lộ tiếp: “Tôi hy vọng được tăng lương thành ba lạng bạc.”

“Chê lương ít rồi đúng không?”, Tào Tháo cười, “Tăng lên thành 30 lạng cũng không vấn đề gì.”

“Không”, Quản Lộ nói, “Tôi chỉ cần ba lạng bạc.”

“Tại sao?”

“Bởi vì lương của Vu Cát là hai lạng bạc. Nếu lương của tôi không nhiều hơn hẳn một lạng thì tôi cảm thấy ảm ức.”

“Nhưng mà lương của người cao hơn lương của hẳn một lạng, hẳn không cảm thấy ảm ức sao?”

“Đáng đời, ai bảo hẳn khiêu khích tôi trước.”

Sau khi lương của Quản Lộ tăng lên thành ba lạng bạc, Vu Cát liền đòi Chu Du tăng lương.

Chu Du đồng ý tăng lương cho Vu Cát lên thành bốn lạng.

Quản Lộ sau khi biết tin lại đòi Tào Tháo tăng lương.

“Hắt hắt hắtttt ... xì oi!” Gia Cát Lượng lại nhận được tín hiệu từ Quản Lộ.

Thoát khỏi không gian thực, cuộc nói chuyện bí mật giữa họ lại bắt đầu.

“Khổng Minh huynh, chắc đệ không tiếp tục được làm công việc pháp sư của mình rồi!”

“Sao thế?”

“Lương của đệ tăng cao quá, Tào Tháo sắp không chịu nổi nhiệt rồi.”

“Đệ đòi lương tháng bao nhiêu?”

“1000 lạng bạc.”

“Đệ hét giá kinh thế!”

“Tại cái tên Vu Cát kia không chịu đầu hàng mà đệ thì cũng không thể chịu lép vế.”

Gia Cát Lượng nghĩ ngợi một lúc, trầm tư nói:

“Thực ra đệ không cần tiền, chủ yếu là giải quyết vấn đề tâm lý thôi.”

Quản Lộ: “Đúng vậy, chính xác!”

“Có cách rồi”, Gia Cát Lượng giúp Quản Lộ nghĩ ra một cách thức lấy thù lao mới lạ.

Quản Lộ lại đi tìm Tào Tháo.

“Tào Tháo, tôi lại đến tìm ngài để nói về chuyện tiền lương.”

Tào Tháo nói: “Yêu cầu của ngươi cao quá, thật sự là ta đáp ứng không nổi nữa rồi.”

“Ngài biết yêu cầu hôm nay của tôi là gì không?”

“1000 lạng bạc.”

“Không đúng”, Quản Lộ nói, “Tôi không cần lấy một xu tiền lương nào nữa.”

Tào Tháo kinh ngạc: “Ngươi... ngươi định làm không công cho ta???”

“Cũng không phải là làm không công. Tôi muốn ngài đồng ý trả tôi một loại thù lao mà người khác chưa bao giờ được nhận.”

“Thù lao... kiểu gì???”

Quản Lộ đề xuất: “Đây là một loại thù lao tinh thần. Mỗi tháng khi ngài phát lương cho tôi, tôi muốn ngài biểu diễn một tiết mục cho tôi xem.”

“CÁI GÌ CỒ??? Ta chưa nghe thấy loại thù lao kiểu này bao giờ.”

Quản Lộ nhắc lại một lần nữa: “Mỗi tháng khi ngài phát lương cho tôi, tôi muốn ngài biểu diễn một tiết mục cho tôi xem, cũng là thể hiện sự tôn trọng đối với tôi.”

Tào Tháo hỏi: “Ta cho các mỹ nữ hát múa cho người xem có được không?”

Quản Lộ từ chối: “Không được, nhất định là phải tự ngài biểu diễn.”

“Mình không có giọng hát hay, tương người bệ phê, múa cũng xấu...”, nghĩ vậy Tào Tháo liền hỏi Quản Lộ: “Mỗi tháng phát lương cho người, ta sẽ làm tặng người một bài thơ, như thế có được không?” Làm thơ là sở trường của Tào Tháo.

“Được”, Quản Lộ đồng ý, “nhưng không được dùng các bài thơ cũ của ngài, bắt buộc phải là sáng tác tại chỗ.”

“Không vấn đề gì.”

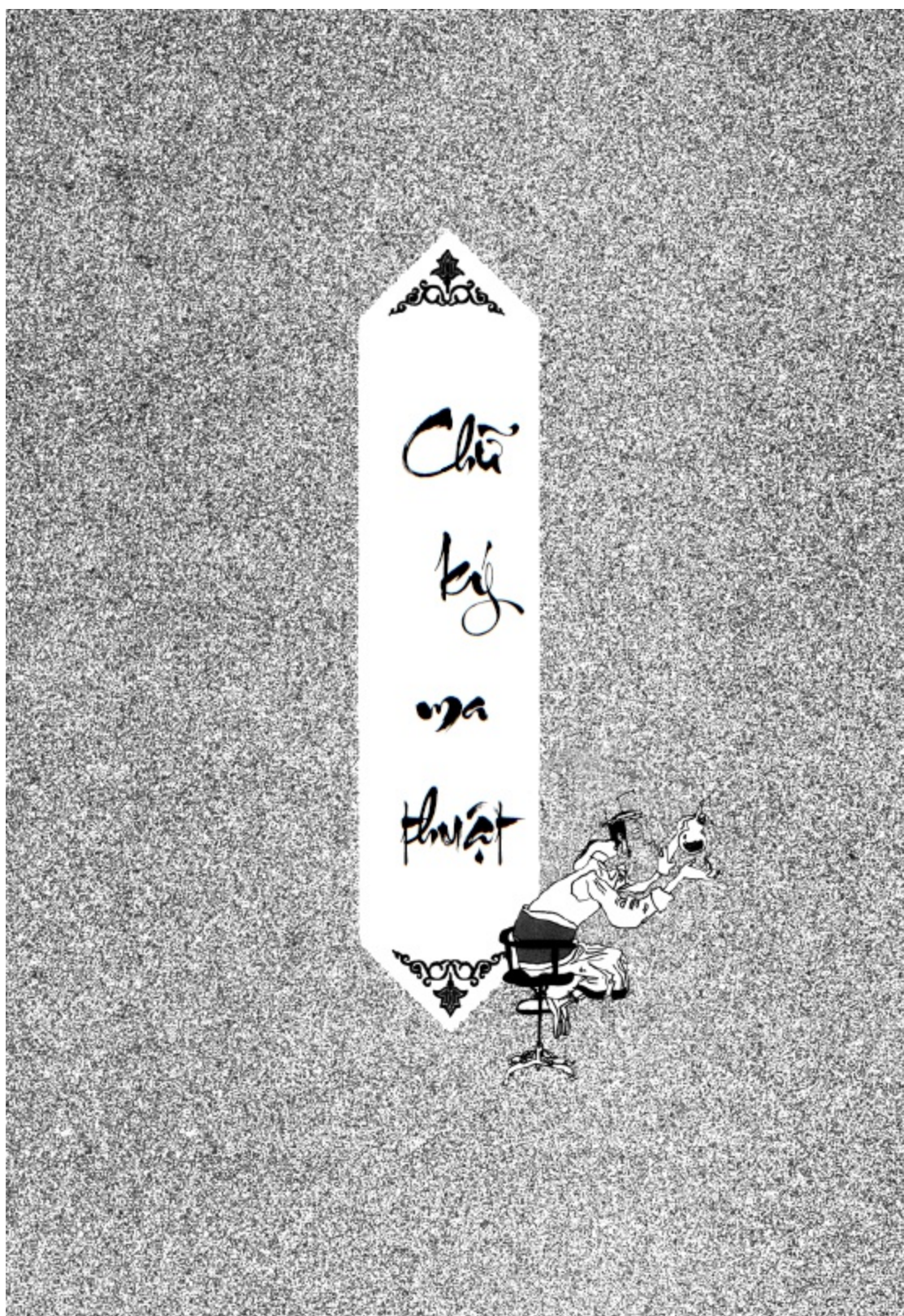
Tào Tháo liền sáng tác luôn một bài thơ, coi như là món thù lao đầu tiên trả cho Quản Lộ:

“Không sợ lạnh, không sợ nóng,

Không cần ăn, không cần uống.

Một pháp sư kỳ quặc,

Lấy thơ làm thù lao!”

CHỮ KÝ MA THUẬT

Liên hoan pháp thuật lần này được tổ chức tại nước Ngụy. Trong thời gian diễn ra liên hoan, các pháp sư đến từ các nước không chỉ được cạo tóc, học hỏi mà còn được biểu diễn công khai. Những người yêu thích pháp thuật ở nước Ngụy sắp có một bữa tiệc mãn nhãn!

Pháp sư nước Thục, Gia Cát Lượng, biểu diễn một tiểu phẩm pháp thuật tên là *Ngỗng, ngỗng, ngỗng*, bằng cách chỉ dùng một cọng lông ngỗng để biến ra cả một đàn ngỗng.

Pháp sư nước Ngô, Vu Cát, là một anh chàng rất đẹp trai. Vu Cát hỏi khán giả: “Mọi người có muốn lấy ảnh lưu niệm của tôi không?”

Đám đông hỏi: “Ảnh lưu niệm là cái gì?”

Vu Cát nói: “Mọi người sẽ hiểu ngay thôi. Nhưng tôi chỉ có thể đáp ứng nguyện vọng của một vị khán giả.”

Vu Cát mời một cô gái trẻ lên sân khấu, hỏi: “Cô có khăn mùi xoa không?”

“Có”, cô gái trẻ đáp.

Vu Cát bảo cô gái lấy khăn mùi xoa ra và dặn dò: “Lấy khăn mùi xoa đắp lên mặt tôi.”

Cô gái làm theo. Thế là khán giả chỉ nhìn thấy khăn mùi xoa chứ không thấy mặt Vu Cát đâu. Tiếng nói của Vu Cát vọng ra từ sau chiếc khăn mùi xoa: “Bây giờ hãy hô ‘Cười lên Konica!’.”

Cô gái cảm thấy khó hiểu: “Là ý gì vậy?”

Vu Cát nói: “Đây là câu thần chú chụp ảnh lưu niệm.”

“Không phải là pháp sư đọc thần chú à?”

“Bây giờ cô đã trở thành trợ lý của pháp sư. Có nhiều lúc pháp sư phải nhờ trợ lý đọc thần chú.”

Cô gái trẻ bán tín bán nghi đọc: “Cười lên Konica!”

Chỉ thấy chiếc khăn mùi xoa “tạch” một cái.

Khán giả chăm chú theo dõi Vu Cát, tò mò không biết sau khi đọc thần chú sẽ xảy ra chuyện gì.

Vu Cát lại bảo cô gái: “Hãy gỡ chiếc khăn xuống.”

Cô gái run rẩy gỡ chiếc khăn xuống. Cô sợ câu thần chú sẽ biến vị pháp sư đẹp trai thành ma quỷ.

Chiếc khăn đã được gỡ xuống nhưng tướng mạo của Vu Cát vẫn không có gì thay đổi. Khán giả rất thất vọng.

Vu Cát nói với cô gái: “Hãy giơ chiếc khăn của cô lên cho mọi người xem!”

Cô gái làm theo. Trên chiếc khăn mùi xoa lưu lại rõ nét hình ảnh khuôn mặt của Vu Cát.

Vu Cát nói: “Đây chính là pháp thuật chụp ảnh lưu niệm của tôi.”

Cô gái trẻ vui mừng cầm chiếc khăn mùi xoa xuống sân khấu, mọi người đều rất ngưỡng mộ

cô.

Hai cô bé Tư Mã Kiều Nhu và Hạ Hầu Kiên Cường cũng chen lấn trong đám đông xem biểu diễn pháp thuật.

Tư Mã Kiều Nhu chỉ vào một góc trong hậu trường nói: “Nhìn kia, họ ở đằng kia!”

Thì ra Gia Cát Lượng và Vu Cát đang giao lưu sau màn biểu diễn.

Tư Mã Kiều Nhu rủ Hạ Hầu Kiên Cường: “Chúng ta đi xin chữ ký của các đại pháp sư đi!”

Thế là họ liền đi đến chỗ Gia Cát Lượng và Vu Cát xin chữ ký.

Gia Cát Lượng cười ngượng ngập: “Không phải là ta không muốn ký mà là ta không đem bút.”

Vu Cát hừm một tiếng: “Gia Cát tiên sinh, không có bút thì không ký được à? Chúng ta là pháp sư cơ mà.”

Vu Cát giơ một ngón tay ra, hỏi hai cô bé: “Các cô thích ký vào đâu?”

Hạ Hầu Kiên Cường nói nhỏ với Tư Mã Kiều Nhu: “Tớ không đem theo giấy, ký vào áo vậy!”

Tư Mã Kiều Nhu kéo tay áo lên, để lộ ra cánh tay: “Ký vào đây!”

Vu Cát đứng đưa ngón tay: “Cô nghĩ cho kỹ nhé, ký rồi là không xóa được đâu.”

“Xóa làm gì?” Tư Mã Kiều Nhu nói, “Pháp sư là thần tượng của tôi, tôi muốn lưu giữ chữ ký của pháp sư cả đời!”

“Vậy được thôi!”

Vu Cát dùng đầu ngón tay ký tên lên cánh tay của Tư Mã Kiều Nhu.

Hạ Hầu Kiên Cường hỏi Tư Mã Kiều Nhu: “Có đau không?”

Tư Mã Kiều Nhu nói: “Không đau, hơi buồn buồn.”

Thế là Hạ Hầu Kiên Cường cũng kéo tay áo lên:

“Gia Cát tiên sinh, mời tiên sinh ký cho tôi!”

Gia Cát Lượng cũng ký tên lên cánh tay của Hạ Hầu Kiên Cường.

Tối hôm đó Hạ Hầu Kiên Cường tắm rửa. Bình thường tắm thế nào thì hôm nay cô cũng tắm như vậy. Khi cô nhớ ra ở trên cánh tay có chữ ký của Gia Cát Lượng thì cô cũng gãi tắm xong. Cô vội vàng nhìn xuống cánh tay, cũng may, ba chữ “Gia Cát Lượng” vẫn còn, không hề bị mờ đi. Đúng là chữ ký pháp thuật!

Qua một đêm. Sáng ngày hôm sau khi Hạ Hầu Kiên Cường tỉnh dậy, đột nhiên nghĩ: “Chẳng nhẽ ba chữ này thật sự sẽ gắn bó với mình, hơn nữa sẽ theo mình cả đời sao?”

Hạ Hầu Kiên Cường rút cánh tay ra khỏi chăn, muốn nhìn lại một lần nữa nhưng chữ ký của Gia Cát Lượng đã biến mất.

“Hay là ở trên cánh tay kia?”

Cô vội vàng giờ cánh tay còn lại ra, kỳ lạ, vẫn không thấy chữ ký của Gia Cát Lượng đâu cả.

“Hay là nó chạy đi đâu rồi? Bình thường thì chữ không thể chạy được, nhưng chữ ký pháp thuật chắc là có thể chạy tới chạy lui.”

Hạ Hầu Kiên Cường kiểm tra hai chân của mình, cũng không thấy đâu cả.

Cô hỏi mẹ: “Trên lưng con có chữ không?”

Mẹ cô nhìn lưng con gái, nói: “Không có!”

Hạ Hầu Kiên Cường mừng rỡ: “Gia Cát Lượng thật tốt bụng, không muốn để mình cả đời gắn với chữ ký của ông ấy, nhưng mình sẽ ghi nhớ ông ấy cả đời.”

Hạ Hầu Kiên Cường đến trường, vội đi tìm Tư Mã Kiều Nhu.

“Kiều Nhu, chữ ký trên người mình biến mất rồi. Của cậu thì sao?”

Tư Mã Kiều Nhu vén tay áo lên: “Vẫn ở đây này.”

“Cậu hy vọng nó mãi mãi ở đấy sao?”

“Tại sao tớ lại hy vọng như thế?”

“Vì pháp sư Vu Cát là thần tượng của cậu mà!”

“Hôm qua thì đúng là như thế,” Tư Mã Kiều Nhu thở dài, “nhưng hôm nay thì không phải nữa rồi.”

“Sao thế?”

“Anh ta có tin đồn tình ái.”

Hạ Hầu Kiên Cường không hiểu: “Tin đồn tình ái là cái gì???”

Tư Mã Kiều Nhu cảm thấy nói chuyện với một người đến tin đồn tình ái là gì cũng không biết thật là mệt. “Là các tin đồn liên quan đến chuyện tình cảm.”

Một pháp sư thần tượng chỉ có thể yêu fan. Nếu anh ta yêu một cô gái nào đó tức là có lỗi với fan. Khi đó các fan có quyền rời bỏ thần tượng.”

“Vậy thì...”, Hạ Hầu Kiên Cường hỏi: “Vu Cát yêu ai à?”

Tư Mã Kiều Nhu nói: “Tối hôm qua, pháp sư Tả Từ phát hiện Vu Cát và nữ pháp sư Vũ Trụ Phong cùng ngồi trên một ngọn cây cao.”

“Họ ngồi trên cây làm gì?”

“Tả Từ rất thích sưu tập các tin đồn nên đã sáng chế ra 'Bít tất nghe trộm'. Tối qua, Tả Từ cho chiếc tất này bay lên ngọn cây, vắt ngay bên cạnh chỗ Vu Cát và Vũ Trụ Phong ngồi. Hai người này đang ngâm thơ với nhau, nhưng họ không hề biết rằng lời nói của họ đang bị thu vào trong một chiếc bút tất. Sau đó, Tả Từ copy những gì ghi âm được thành nhiều bản, sáng sớm nay, tất cả các pháp sư tham gia liên hoan pháp thuật đều thấy một chiếc bút tất treo ngay ở cửa phòng.”

“Các pháp sư nghe thấy những gì từ chiếc tất?”

“Là một bài thơ cổ, gồm bốn câu. Vu Cát đọc hai câu trước, Vũ Trụ Phong đọc hai câu sau. Bài thơ như thế này...”

Tư Mã Kiều Nhu bắt đầu cất giọng:

“Quan quan thư cưu

Tại hà chi châu

Yểu điệu thục nữ

Quân tử hảo cầu.”

Hạ Hầu Kiên Cường hỏi: “Nghĩa là gì?”

“Tóm lại là...”, Tư Mã Kiều Nhu nói, “Tóm lại là một bài thơ tình!”

“Có thể thôi mà đã được gọi là tin đồn tình ái sao?”

Suy nghĩ của Hạ Hầu Kiên Cường thường không bắt kịp thời đại, “Vu Cát có tin đồn tình ái là có lỗi với fan?”

Cậu cũng nghĩ như thế thật à?”

Tư Mã Kiều Nhu: “Tớ cũng không biết nữa, nói chung là nếu không nghĩ như vậy thì không được gọi là fan ruột. Tớ phải đi tìm Vu Cát, bảo anh ta xóa chữ ký trên tay tớ đi.”

Sáng hôm nay Vu Cát cũng nhận được một chiếc tát nghe trộm nên đang rất tức giận. Một pháp sư không được phép quá nóng giận. Nếu nóng giận quá mức, cái vũ trụ bên trong của anh ta sẽ bị nổ tung. Vu Cát phải nghĩ cách trút hết nỗi bực tức ra ngoài.

Đúng lúc này, Tư Mã Kiều Nhu đi cùng với Hạ Hầu Kiên Cường đến tìm Vu Cát.

“Đừng có mà làm phiền tôi!” Vu Cát được thể trút giận, “Bất kỳ ai cũng đừng hòng xin tôi chữ ký nữa!”

Tư Mã Kiều Nhu nói: “Không phải tôi muốn xin anh chữ ký, mà muốn anh xóa chữ ký của anh đi hộ tôi!”

Tư Mã Kiều Nhu kéo tay áo lên, để lộ ra cánh tay in hai chữ “Vu Cát”.

“Tại sao lại phải xóa đi?” Vu Cát ngạc nhiên.

“Bởi vì...” Tư Mã Kiều Nhu hơi ấp úng.

Hạ Hầu Kiên Cường giải thích giúp: “Bởi vì anh không còn là thần tượng của cô ấy nữa.”

Vu Cát giận run người, nhưng ngay lập tức không chế được bản thân.

Vu Cát rên lên với Tư Mã Kiều Nhu: “Tôi đã rất tức giận rồi, tại sao cô lại cố tình làm tôi tức giận hơn nữa.

Một pháp sư không thể quá tức giận...”

Hạ Hầu Kiên Cường khuyên Tư Mã Kiều Nhu:

“Đợi đến lúc anh ta hết tức giận, anh ta sẽ đồng ý giúp cậu xóa chữ ký.”

“Không được! Lúc tôi không tức giận mà nghe thấy yêu cầu này của các cô thì tôi chắc chắn sẽ lại tức giận.”

“Vậy thì...”, Tư Mã Kiều Nhu hỏi: “Anh sẽ không bao giờ giúp tôi xóa chữ ký này đi à?”

“Không bao giờ!”

“Vậy thì tôi chỉ còn cách là nhờ pháp sư khác giúp vậy!”

“Được thôi”, Vu Cát cười nhạt, “các cô cứ thử đi!”

Hai cô gái đi ra ngoài thì gặp ngay nữ pháp sư Vũ Trụ Phong. Họ nhờ Vũ Trụ Phong giúp.

Vũ Trụ Phong lắc đầu nói: “Cởi chuông phải cần đến người buộc chuông. Ngoài Vu Cát ra thì chẳng ai dám xóa chữ ký của anh ta cả.”

Tư Mã Kiều Nhu và Hạ Hâu Kiên Cường lại gặp Tả Từ, một pháp sư chuyên thích gây chuyện.

Nhưng khi Tả Từ nghe yêu cầu của hai cô gái cũng cau mày: “Không phải là tôi không dám. Chữ ký pháp thuật của mỗi pháp sư đều dùng các bí quyết riêng. Chữ ký của tôi Vu Cát cũng không xóa được, vậy nên...”

Vậy nên Tả Từ cũng không giúp Tư Mã Kiều Nhu xóa chữ ký của Vu Cát.

Tiếp đó hai cô gái gặp pháp sư Quán Lộ.

Quán Lộ đồng ý ngay: “Tôi tin rằng sau khi nghiên cứu, tôi nhất định sẽ tìm ra cách xóa chữ ký của Vu Cát.”

Hai cô gái hỏi: “Ông định nghiên cứu thế nào?”

Quán Lộ chỉ vào cánh tay có chữ ký của Tư Mã Kiều Nhu: “Tôi phải mang nó về nghiên cứu.”

Tư Mã Kiều Nhu giật mình: “Ông định nói là ông chỉ mang cánh tay của tôi về nghiên cứu?”

Hạ Hâu Kiên Cường hỏi Quán Lộ: “Tại sao không mang luôn cả các bộ phận khác về?”

Quán Lộ nói với Tư Mã Kiều Nhu: “Như thế này tiện hơn cho cả cô và tôi, đúng không?”

Tư Mã Kiều Nhu nghĩ: “Đúng vậy, ngồi trước mặt người ta, để người ta lật đi lật lại nghiên cứu, đúng thật là khó chịu!”

Cô hỏi Quán Lộ: “Mất bao nhiêu thời gian?”

Quán Lộ nói: “Một đêm là được rồi.”

“Thôi được”, Tư Mã Kiều Nhu đồng ý, “nhưng ông không được làm cho cánh tay của tôi biến dạng.”

“Cô yên tâm”, Quán Lộ đảm bảo, “nếu có gì hư hỏng mất mát, tôi sẽ đền cánh tay của tôi cho cô.”

Quán Lộ dùng bàn tay mài vài nhát trên đầu gối như kiểu mài dao, rồi sau đó gơ bàn tay

chém một nhát vào giữa cánh tay của Tư Mã Kiều Nhu. Một nửa cánh tay của Tư Mã Kiều Nhu rớt xuống.

Hạ Hầu Kiên Cường thấy Tư Mã Kiều Nhu không có biểu hiện đau đớn, trong lòng rất khâm phục tài năng của Quân Lộ.

Buổi tối, nữ pháp sư Vũ Trụ Phong tìm thấy Vu Cát trong lỗ kim của một chiếc kim khâu. Lần trước cô tìm thấy Vu Cát ở trên ngọn cây, đồ Vu Cát xem có thuộc bài thơ *Quan quan thư cưu* không, kết quả là bị Tà Từ đồn thổi thành scandal tình ái.

Vu Cát nhìn Vũ Trụ Phong với ánh mắt không được thân thiện cho lắm: “Cô tài thật đấy, lần này lại bị cô tìm thấy.”

Vũ Trụ Phong đắc ý nói: “Tôi có một cái sa bàn tìm kiếm, bên trong nuôi một con giun do thám. Chỉ cần dùng một ấm trà nhỏ có chứa mật ong vẽ hai chữ ‘Vu Cát’ lên mặt sa bàn, con giun sau khi uống mật ong sẽ vẽ ra các loại ký hiệu. Chỉ có tôi mới hiểu các ký hiệu đó. Cũng chỉ có tôi mới biết anh đang trốn ở chỗ nào.”

Vu Cát nói: “Chỉ tại cô, toàn gây rắc rối cho tôi, các fan không coi tôi là thần tượng nữa. Còn có fan đòi xóa chữ ký của tôi đi.”

Vũ Trụ Phong: “Hi hi, cô gái đó cũng đến tìm tôi, tôi không nhận lời giúp cô ta.”

Vu Cát hừm một tiếng: “Cô có khả năng giúp cô ta không?”

“Tôi không có khả năng giúp cô ta, nhưng người khác có lẽ có!”

“Ai?”

“Thôi”, Vũ Trụ Phong chui ra khỏi cái lỗ kim, “tôi cũng không gây thêm phiền phức cho anh nữa, một trăm năm nữa anh cũng đừng hòng dùng cái sa bàn của tôi để tìm ra đáp án mà anh cần.”

Một lúc sau, Vu Cát nghe thấy Vũ Trụ Phong gọi: “Ra đây đi!”

Vu Cát hỏi: “Cô lại gọi tôi ra làm gì?”

Vũ Trụ Phong nói: “Một trăm năm đã qua, bây giờ là năm thứ một trăm linh một.”

Thời gian thực ra là một thứ rất dễ nắm bắt, nói một năm thì là một năm, nói một trăm năm thì là một trăm năm.

Vu Cát từ từ chui ra khỏi cái lỗ kim. Anh ta nhìn thấy Vũ Trụ Phong lôi một chiếc hộp gỗ từ trong chiếc túi pháp thuật ra. Cái hộp này chính là chiếc sa bàn tìm kiếm của cô ta.

Vũ Trụ Phong rót mật ong lên chiếc sa bàn, lần này cô viết: “Chữ ký của Vu Cát”.

Con giun chui ra từ đồng cát nhỏ, ngơ ngác một lúc rồi từ từ uống sạch chỗ mật ong. Tiếp sau đó, nó dùng thân san bằng đồng cát. Con giun bắt đầu vẽ ra một loạt các ký hiệu...

Đầu tiên nó vẽ ra một hình tam giác, vẽ xong nó liền xóa đi. Nó lại vẽ một dấu #, sau đó lại xóa đi. Ngoài việc vẽ ra các ký hiệu kỳ quái, nhiều lúc nó còn tự biến mình thành các ký hiệu. Ví dụ nó tự buộc mình thành một cái nút thắt hoặc là ngược đầu lên như một con rắn mắt kính,...

Vu Cát hỏi Vũ Trụ Phong: “Nó có nghĩa là gì?”

Đến khi con giun vẽ xong ký hiệu cuối cùng, Vũ Trụ Phong mới bảo Vu Cát: “Quản Lộ đồng ý giúp cô bé đó, ông ta đã mang cánh tay có chữ ký về nhà nghiên cứu.”

Một đêm đã trôi qua. Qua một đêm, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Buổi sáng, Hạ Hầu Kiên Cường lại đi cùng Tư Mã Kiều Nhu đến nhà Quản Lộ. Quản Lộ ở trong một căn hầm chất đầy rau bắp cải.

Vẫn còn chưa tới nơi, hai cô gái đã nhìn thấy Quản Lộ hấp ta hấp tấp ra khỏi nhà.

Vừa mới gặp mặt, Tư Mã Kiều Nhu đã vội hỏi: “Tay của tôi...?”

Lúc này, Tư Mã Kiều Nhu đã không còn để ý đến việc có xóa được chữ ký hay không nữa, cô chỉ nhớ cánh tay của mình, cánh tay đó từ trước đến nay chưa bao giờ rời xa cô.

Quản Lộ liền rút trong tay áo ra một cánh tay và giúp Tư Mã Kiều Nhu gắn lại. Pháp sư gắn cánh tay còn nhanh hơn bác sĩ nhiều!

“Cảm ơn!” Tư Mã Kiều Nhu nhìn cánh tay của mình, quả nhiên là rất sạch sẽ, không còn tí dấu vết nào của chữ ký. “Nhưng...”, Tư Mã Kiều Nhu đột nhiên hét lên, “Đây không phải là cánh tay của tôi!”

“Không phải chứ?” Hạ Hầu Kiên Cường an ủi bạn:

“Cậu nhìn kỹ lại xem nào?”

“Tay của tớ, tớ biết!”

“Đây quả thật không phải là cánh tay của cô”, Quản Lộ nói: “Đây là cánh tay của tôi!”

Hai cô gái bây giờ mới để ý, một bên tay áo của Quản Lộ hoàn toàn không có gì.

“Thế là thế nào?”, Tư Mã Kiều Nhu sắp phát khóc, “Tôi không cần tay của ông! Cánh tay của tôi đâu?”

“Xin lỗi”, vẻ mặt của Quản Lộ nặng trĩu, “Cánh tay của cô bị tôi làm mất rồi. Theo giao ước của chúng ta, tôi phải bồi thường cho cô. Nếu cô không hài lòng với cánh tay này, tôi có thể mời Hoa Loa tiên sinh đến giúp. Ông ấy là em của thần y Hoa Đà, cũng là một pháp sư chính hình nổi tiếng.”

“Quản tiên sinh”, Hạ Hầu Kiên Cường hỏi Quản Lộ, “Ông là một người làm việc rất cẩn thận, sao lại có thể làm mất cánh tay được?”

Tư Mã Kiêu Nhu đột nhiên
hét lên: “Đây không phải
là cánh tay của tôi!”

Quản Lộ nói: “Tôi làm việc đến rạng sáng, lúc đó trời vẫn còn nhá nhem tối, cuối cùng cũng

hóa giải được pháp thuật ký tên của Vu Cát. Đúng lúc tôi định tách chữ ký ra khỏi cánh tay thì đèn vụt tắt!”

Tư Mã Kiều Nhu hỏi: “Gió thổi tắt à?”

“Tôi không dùng đèn dầu. Các cô chắc biết rằng dưới lòng đại dương sâu thẳm có một vài loại cá có thể tự phát ra ánh sáng. Loại đèn của tôi dùng điện sinh vật từ các loại cá đó, gió không thể thổi tắt được. Chiếc đèn cá đại dương của tôi vừa tắt thì những tia nắng đầu tiên cũng bắt đầu rọi vào căn hầm tối. Nhưng cũng chính vào khoảnh khắc chuyển giao đó, cánh tay ở trước mặt tôi bỗng biến mất.”

Hạ Hầu Kiên Cường hét lên: “Chắc chắn là do Vu Cát làm!”

“Nhưng không bảo quản được cánh tay là trách nhiệm của tôi.” Quản Lộ nói: “Tôi quyết định bồi thường cho cô trước rồi đi tìm Vu Cát sau. Chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc chiến sống còn với Vu Cát.”

“Nhưng mà ông mất đi một cánh tay không phải là càng khó đánh thắng Vu Cát sao?”

Đúng lúc họ đang nói chuyện sôi nổi thì Gia Cát Lượng tay cầm quạt lông lướt tới.

Gia Cát Lượng nói với Quản Lộ: “Liên hoan pháp thuật lần này thật là một dịp hiếm có. Hôm nay ta phải về nước Thục rồi. Chúng ta hẹn sau này gặp lại.”

Gia Cát Lượng định bắt tay tạm biệt Quản Lộ, nhưng khi đưa tay ra thì phát hiện Quản Lộ đã bị mất một bên cánh tay.

Hai cô gái liền thuật lại chuyện vừa diễn ra cho Gia Cát Lượng nghe.

Gia Cát Lượng phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng.

Thời tiết hôm nay không nóng nhưng khi Gia Cát Lượng suy nghĩ, ông thường phe phẩy chiếc quạt.

Rất nhanh, chiếc quạt đứng lại. Mọi người hiểu rằng Gia Cát Lượng đã nghĩ ra cách.

Gia Cát Lượng tìm Vu Cát cáo biệt. Ông nói với Vu Cát: “Liên hoan pháp thuật lần này thật là một dịp hiếm có. Hôm nay ta phải về nước Thục rồi. Chúng ta hẹn sau này gặp lại.”

Gia Cát Lượng đưa tay ra. Vu Cát bắt tay Gia Cát Lượng. Sau khi bắt tay, Gia Cát Lượng nói với Vu Cát:

“Ta tặng đệ mấy chữ!”

Vu Cát hỏi: “Ồ đâu?”

“Mấy chữ này vốn ở lòng bàn tay của ta, khi nãy bắt tay với đệ đã đưa cho đệ rồi.”

Vu Cát vội vàng mở lòng bàn tay ra, chỉ nhìn thấy bốn chữ: “CHÚC LỢN VUI VẺ”.

Vu Cát nói: “Nếu để người khác nhìn thấy mấy chữ này, họ lại tưởng đệ là lợn.”

Gia Cát Lượng nói: “Thì đệ đừng để cho người khác nhìn thấy.”

“Nhưng mà như thế thì suốt ngày phải cẩn thận từng li từng tí, hốt hoảng lo sợ, thật là không

dễ chịu chút nào!”

“Vậy thì đệ xóa mấy chữ đó đi là được.”

Vu Cát lẩm bẩm: “Muốn xóa chữ của Gia Cát Lượng tiên sinh đâu có dễ dàng thế!”

“Nói dễ thì cũng dễ,” Gia Cát Lượng nói, “ta đã dùng pháp thuật mặc định trên mấy chữ này, chỉ cần đệ trả cánh tay cho người ta, mấy chữ này sẽ lập tức biến mất. Đệ cũng không cần phải lo lắng bị người khác coi là lộn nữa.”

“Uhm, được rồi, đệ hiểu rồi.”

“Ta phải đi đây. Chúc lộn không còn là lộn nữa!”

NGÓN CHÂN KẾT BẠN

Hạ Hầu Kiên Cường ù rũ trèo lên một cây to và ngồi một mình trên đó.
Trên cành cây gần đó có một cánh điều đứt dây đang bị mắc vào. Không khí xung quanh thật là âm đạm!

Hạ Hầu Kiên Cường vừa mới cãi nhau với Tư Mã Kiều Nhu. Thực ra chuyện cũng chẳng có gì liên quan đến Hạ Hầu Kiên Cường cả.

Tào Chương đi ngang qua chỗ Tư Mã Kiều Nhu, bị Tư Mã Kiều Nhu gọi lại: “Này, Tào Chương, cậu định cứ thế mà đi đấy à?”

“Thì sao?”, Tào Chương nói: “Chẳng nhẽ phải trả tiền mãi lộ à? Cậu định làm nữ tướng cướp thì cũng còn phải luyện tập nhiều.”

Tư Mã Kiều Nhu nói: “Tiền mãi lộ thì khỏi cần, nhưng cậu phải xin lỗi tớ.”

“Dựa vào cái gì mà tớ phải xin lỗi cậu?”

“Cậu dẫm lên cái bóng của tớ.”

Tào Chương nổi giận: “Hơ, dẫm vào cái bóng của cậu đã phải xin lỗi, vậy nếu dẫm lên chân cậu chắc tớ phải đền mạng cũng nên.”

Đúng lúc này, Hạ Hầu Kiên Cường đi tới, Tư Mã Kiều Nhu nói: “Hạ Hầu, cậu là bạn của tớ, cậu đến đây nói một câu công bằng xem nào.”

Tào Chương cũng nói: “Hạ Hầu, cậu cùng một phe với tớ, cậu nói xem nào!”

“Thôi mà”, Hạ Hầu Kiên Cường nói, “các cậu nể mặt tớ...”

Tư Mã Kiều Nhu và Tào Chương cùng đồng thanh:

“Như thế nào?”

“Tào Chương, cậu để Tư Mã Kiều Nhu dẫm lại cái bóng của cậu được không?”

Tào Chương đang định chấp nhận điều kiện đình chiến này của Hạ Hầu Kiên Cường nhưng Tư Mã Kiều Nhu không đồng ý: “Tớ không cần dẫm vào cái bóng thối của cậu ta, tớ muốn cậu ta xin lỗi.”

Hai bên lại bắt đầu kích động. Hạ Hầu Kiên Cường đứng ở giữa cảm thấy rất khó xử.

Cuối cùng, Tư Mã Kiều Nhu nói với Hạ Hầu Kiên Cường: “Vì giúp đỡ bè đảng mà hy sinh cả bạn thân!

Cậu không cần phải cảm thấy khó xử nữa đâu.”

Hạ Hầu Kiên Cường chỉ còn biết trèo lên cây cao cho những đợt gió to thổi bay mọi sự ưu phiền của cô bé.

Trong lúc đang chờ những phiền muộn cuối cùng tan biến, tự dưng Hạ Hầu Kiên Cường bị một cái gì đấy đập vào sau đầu.

Hạ Hầu Kiên Cường quay đầu lại nhìn, hóa ra là cánh điều đứt dây lúc nãy bị gió quạt tới.

Cô gỡ cánh điều ra khỏi cành cây, đang định thả đi thì bỗng nghe thấy có người nói: “Đừng!”

Hạ Hầu Kiên Cường định thần nhìn lại, thấy một cô gái dáng vóc nhỏ nhắn đang nằm trên cánh điều.

Cô gái này dặn dò Hạ Hầu Kiên Cường: “Quấn lại dây điều vào cành cây và rời khỏi chỗ này, đừng làm phiền tôi.”

Hạ Hầu Kiên Cường hỏi: “Chị là pháp sư Vũ Trụ Phong có phải không?”

Vũ Trụ Phong giật mình: “Sao cô biết tôi?”

Hạ Hầu Kiên Cường nói: “Ồ liên hoan pháp thuật, em và một cô bạn gái khác từng đến tìm chị nhờ chị giúp đỡ.”

Vũ Trụ Phong biến mình lớn hơn một chút, hỏi:

“Nhờ tôi giúp gì nhỉ?”

Hạ Hầu Kiên Cường nói: “Nhờ chị giúp xóa chữ ký của Vu Cát trên cánh tay bạn em.”

“Đừng có mà nhắc đến cái tên đó nữa!” Vũ Trụ Phong ngay lập tức thay đổi sắc mặt.

“Ồ!” Hạ Hầu Kiên Cường cảm thấy kỳ lạ, “Em tưởng hai anh chị quan hệ thân thiết lắm cơ mà?”

Vũ Trụ Phong lại lớn hơn một chút, thờ dãi:

“Nhưng mà không biết anh ta trốn đi đâu mất rồi, tôi không tìm thấy anh ta. Trước đây anh ta cũng trốn ở khắp nơi nhưng tôi luôn tìm được anh ta qua chiếc sa bàn tìm kiếm. Một người trốn, một người tìm, rồi lại trốn, rồi lại tìm, cứ như thế cũng rất vui. Nhưng mà bây giờ tôi tìm anh ta theo chỉ dẫn của con giun thì không thấy anh ta đâu cả, chỉ thấy một mảnh giấy anh ta để lại: ‘Tiếp tục cố gắng!’ Anh ta chắc chắn đã mày mò ra một hệ thống chống tìm kiếm, có thể giúp anh ta trốn biệt mà không bị tôi tìm thấy. Việc này làm tôi rất buồn!”

“Vì buồn nên chị mới biến mình thành tí hon và trốn vào chiếc điều đứt dây này để người khác không dễ gì phát hiện ra, đúng không?”

“Đúng thế. Hơn nữa tôi thấy chiếc điều đứt dây này rất giống tôi, số mệnh của nó cũng như tôi vậy.”

“Chị đừng đau lòng như thế”, Hạ Hầu Kiên Cường an ủi Vũ Trụ Phong, “Có lẽ Vu Cát cứ trốn như thế tự anh ta cũng cảm thấy mệt. Chị không đi tìm anh ta nữa, không thấy chị đâu, anh ta có lẽ cũng cảm thấy lạ và đi tìm chị chẳng?”

Vũ Trụ Phong nghĩ: “Uhm, cũng có thể lắm chứ.”

Hai cô gái tiếp tục ngồi trên cây nói chuyện.

Hạ Hầu Kiên Cường hỏi Vũ Trụ Phong: “Ngoài Vu Cát ra, chị không còn người bạn nào khác à?”

Vũ Trụ Phong cúi đầu lí nhí: “Tôi rất ít bạn...”

“Nhưng mà...”, Vũ Trụ Phong tiếp, “cho dù tất cả mọi người đều quay lưng lại với tôi thì cuối

cùng tôi vẫn còn 20 người bạn trung thành.”

“Vậy thì chị cũng đâu có ít bạn đâu.” Hạ Hầu Kiên Cường nói với vẻ ngưỡng mộ, “Chị còn nhiều bạn hơn em nhiều.”

Vũ Trụ Phong cười nói: “Cô có biết 20 người bạn của tôi ở đâu không?”

“Em làm sao mà biết được.”

Vũ Trụ Phong giơ hai bàn tay và hai bàn chân ra.

Vũ Trụ Phong không đi giày. Hạ Hầu Kiên Cường nhìn thấy 10 ngón tay và 10 ngón chân của Vũ Trụ Phong.

Trên mỗi đầu ngón chân, ngón tay đều vẽ hình mặt người, cũng giống như kiểu mặt trong kính kịch, có mặt đen, mặt đỏ, mặt vàng, mặt xanh... Hóa ra, những người bạn trung thành nhất của Vũ Trụ Phong chính là các đầu ngón chân và đầu ngón tay của cô ấy.

Hạ Hầu Kiên Cường hỏi: “Chúng có tên không?”

“Dĩ nhiên là có”, Vũ Trụ Phong nắn từng đầu ngón tay và ngón chân giới thiệu: “Đây là Phụ Huynh, đây là Đầu Sĩ, đây là Khoai Tây Chiên, đây là Bóp Bóp, McDonalds, Nữ Yêu, Thế Lực Hắc Ám...”

Hạ Hầu Kiên Cường bắt đầu cảm thấy ngưỡng mộ Vũ Trụ Phong. Cô bỏ giày ra, để 10 đầu ngón tay và 10 đầu ngón chân cạnh nhau: “Em cũng có thể có 20 người bạn.”

Vũ Trụ Phong nói: “Có nhiều khi tôi không muốn kết bạn với người khác, nhưng lại muốn ngón chân, ngón tay của mình kết bạn với ngón chân, ngón tay của người khác.”

“Vậy thì...” Hạ Hầu Kiên Cường vội vàng đề nghị:

“Để ngón chân của em kết bạn với ngón chân của chị được không?”

“Được chứ!” Vũ Trụ Phong nói: “Ngón chân của cô muốn kết bạn với ngón chân nào của tôi?”

“Gạo”, Hạ Hầu Kiên Cường chỉ vào ngón chân út bên phải của Vũ Trụ Phong.

“Vậy Gạo của tôi sẽ kết bạn với ai?”

“Chuột”, Hạ Hầu Kiên Cường lắc lắc ngón chân cái bên trái của mình, “Chuột yêu Gạo!”

Có nhiều khi tôi không muốn kết bạn với người khác, nhưng lại muốn ngón chân, ngón tay của mình kết bạn với ngón chân, ngón tay của người khác.

Vũ Trụ Phong nói: “Tôi phải đi đây, dành để Gạo tạm thời rời xa Chuột vậy.”

Hạ Hầu Kiên Cường nói: “Có lẽ tình bạn cũng cần có lúc chia xa!”

Vũ Trụ Phong lái cánh điều bay vào không trung và nói với Hạ Hầu Kiên Cường: “Tôi không muốn trốn nữa. Nếu đúng như cô nói, Vu Cát đang tìm tôi thì tôi phải để cho anh ấy dễ dàng tìm ra tôi một chút.”

Nói xong, Vũ Trụ Phong bay đi mất. Lúc này, Hạ Hầu Kiên Cường nhìn thấy Tư Mã Kiều Nhu đang hót hải đi tới.

Hạ Hầu Kiên Cường rất muốn mình bé lại như Vũ Trụ Phong và nhìn Tư Mã Kiều Nhu lo lắng tìm kiếm khắp nơi. Nhưng Tư Mã Kiều Nhu vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Hạ Hầu Kiên Cường, còn phát hiện ra Hạ Hầu Kiên Cường để chân trần, trên ngón chân cái bên trái còn vẽ hình mặt chuột.

Một vài ngày trôi qua. Một hôm, thầy giáo dạy quá giờ nên tan học muộn. Lúc ra khỏi lớp mọi người hơi có ý chen lấn nhau. Hạ Hầu Kiên Cường bị một ai đó đẩy từ phía sau. Một tiếng kêu “ái” vang lên. Hạ Hầu Kiên Cường dẫm phải chân của người khác. Người bị dẫm vào chân là Tư Mã Kiều Nhu.

Hạ Hầu Kiên Cường đưa chân ra và nói với Tư Mã Kiều Nhu: “Cho cậu dẫm lại nè!”

Tư Mã Kiều Nhu ngạc nhiên: “Tớ không cần dẫm lại chân của cậu. Cậu xin lỗi tớ một câu là được. Tớ nghĩ, nếu là Tào Chương dẫm lên chân của cậu, chắc cậu không cần cậu ta nói xin lỗi, cậu dẫm lại lên chân cậu ta là hòa, đúng không?”

“Không”, Hạ Hầu Kiên Cường nói, “Nếu Tào Chương vô ý dẫm phải chân của tớ, dẫm rồi thì thôi.

Tớ không dẫm lại chân của cậu ta, cũng không yêu cầu cậu ta xin lỗi, đến một tiếng ‘ái’ cũng không kêu.”

Tư Mã Kiều Nhu đang định nói gì đấy thì bỗng nhiên thấy Hạ Hầu Kiên Cường kêu lên một tiếng “Ái!”

Tư Mã Kiều Nhu vội vàng thanh minh: “Tớ không dẫm lên chân của cậu!”

Hạ Hầu Kiên Cường nói: “Tớ biết không phải cậu.”

Tư Mã Kiều Nhu: “Cũng không thấy ai dẫm lên chân của cậu cả.”

Hạ Hầu Kiên Cường cố chịu đau, cời chiếc tất bên chân trái ra... Tư Mã Kiều Nhu hỏi: “Cậu đau ở đâu?”

Hạ Hầu Kiên Cường lắc lắc đầu ngón chân: “Tớ đau ở đầu ngón chân có vẽ hình mặt chuột.”

Kỳ lạ là đầu ngón chân này không sưng không tấy, không có vẻ gì là bị đau cả.

“Có khi nào...”, Hạ Hầu Kiên Cường nói líu ríu:

“Gạo xảy ra chuyện gì rồi chẳng?”

“Gạo thì có liên quan gì?”

“Tớ đã từng kể với cậu, ngón chân của tớ kết bạn với ngón chân của Vũ Trụ Phong, ngón chân của tớ tên là Chuột, ngón chân của chị ấy tên là Gạo. Nghe nói bạn bè với nhau có thần giao cách

cảm. Gạo là ngón chân của một pháp sư, chắc là cảm giác sẽ càng rõ rệt.”

“Vậy thì cậu mau đi nghe ngóng xem.” Tư Mã Kiều Nhu đề xuất: “Tả Từ là pháp sư chuyên đưa tin tức, ông ta chắc biết Vũ Trụ Phong và ngón chân của chị ấy đã xảy ra chuyện gì.”

“Tớ không quen biết gì với Tả Từ...”, Hạ Hầu Kiên Cường ái ngại, “Nhưng mà Tào Chương có quen với con gái của Tả Từ là Tả Tước Ban. Tớ sẽ nhờ Tào Chương giúp.”

Ngày hôm sau khi lên lớp, Tư Mã Kiều Nhu hỏi Hạ Hầu Kiên Cường: “Cậu hỏi thăm được chưa?”

Hạ Hầu Kiên Cường nói: “Tớ hỏi thăm được rồi.

Không phải là ngón chân của Vũ Trụ Phong có vấn đề mà là ngón chân của bạn của Vũ Trụ Phong có vấn đề.”

Tư Mã Kiều Nhu lại hỏi: “Cậu có quen với người bạn này của Vũ Trụ Phong không?”

“Không quen!”

“Thế tại sao cậu lại có cảm giác đau?”

“Là thế này: Người bạn này của Vũ Trụ Phong nuôi một con sói cưng. Con sói này trong lúc nô đùa với chủ đã cắn vào đầu ngón chân của chủ. Đáng lẽ ra răng nanh của sói cần phải được mài giũa mỗi ngày cho bằng phẳng nhưng hôm qua vị chủ nhân này lại quên mài răng cho sói. Kết quả là con sói này đã cắn đứt đầu ngón chân của chủ. Ngón chân bị sói cắn này có tên là Thốc. Thốc là bạn của Gạo, ngón chân út bên phải của Vũ Trụ Phong.”

“Đội đã!” Tư Mã Kiều Nhu ngắt lời Hạ Hầu Kiên Cường, “Gạo là bạn của Chuột cơ mà?”

“Nhưng mà có ai quy định Gạo chỉ được kết bạn với mỗi Chuột đâu!”

“Uhm, cũng đúng!”

“Vì vậy, khi Thốc bị thương thì Gạo cũng bị đau.

Gạo bị đau thì...”

“Thì bạn của Gạo là Chuột cũng sẽ bị đau.”

“Đúng, đúng thế!”

Một vài ngày trôi qua.

Tư Mã Kiều Nhu đang trên đường đi học thì gặp một nữ pháp sư đi chân trần vội vàng lướt tới. Vị pháp sư này là Vũ Trụ Phong.

Vũ Trụ Phong hỏi Tư Mã Kiều Nhu: “Cô là bạn của Chuột đúng không?”

“Nói chính xác thì em là bạn của Hạ Hầu Kiên Cường, người có ngón chân cái tên là Chuột.” Vũ Trụ Phong không có thời giờ bàn cãi, cô lấy ra một gói giấy nhỏ đưa cho Tư Mã Kiều Nhu và dặn:

“Đây là thuốc bột trị bệnh nấm chân. Cô dặn cô ấy mỗi ngày rắc vào chân ba lần.”

Tư Mã Kiều Nhu ngạc nhiên: “Hạ Hầu Kiên Cường bị nắm chân? Em còn chưa biết chuyện này!”

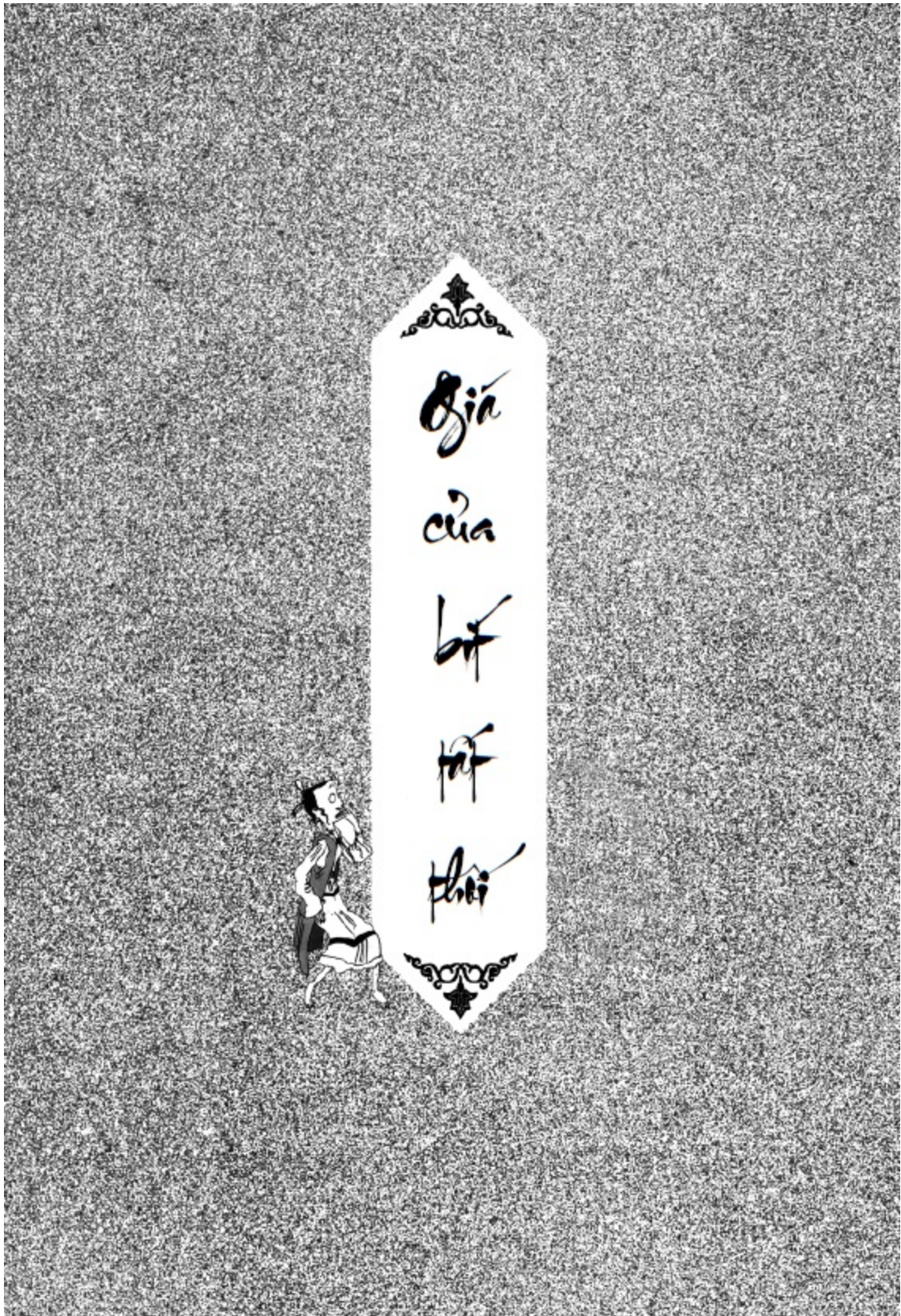
“Nhưng mà tôi thì không thể không biết”, Vũ Trụ Phong nói, “Gạo và Chuột có thần giao cách cảm!”

“Được rồi, em sẽ đưa thuốc cho Hạ Hầu Kiên Cường.”

“Mỗi ngày ba lần, đừng quên đấy!”

“Chị có vẻ quan tâm đến bạn ấy nhỉ!”

“Nếu chân của cô ấy không khỏi thì chân của tôi ngày ngày cũng sẽ bị ngứa theo!”

GIÁ CỦA BÍT TẮT THỐI

Nếu Vu Cát là mặt trời thì Vũ Trụ Phong là mặt trăng.

Khi mặt trời lặn ở đằng tây thì cũng là lúc mặt trăng nhô dần lên từ phía đông. Mặt trăng lúc nào cũng đuổi theo mặt trời nhưng không bao giờ đuổi kịp.

Một lần, Vũ Trụ Phong đang trên đường đuổi theo Vu Cát thì bị Vu Cát dùng kế “ve sầu thoát xác” đột nhiên trời xoay đất chuyển, trước mắt là một màn đen mờ mịt. Đợi đến khi Vũ Trụ Phong định thần lại thì đã không thấy Vu Cát đâu nữa.

Vũ Trụ Phong đuổi theo một hồi, vẫn không thấy bóng dáng Vu Cát đâu.

Ở phía trước có một cửa tiệm nhỏ. Vũ Trụ Phong nghĩ: “Mình thử vào cửa hàng đó nghe ngóng xem, biết đâu lại tìm ra manh mối gì.”

Đúng lúc Vũ Trụ Phong đang mải mê nghĩ thì đột nhiên có cái gì đó bay vèo qua trước mặt. Cô liền đưa tay ra bắt chặt lấy vật thể lạ. Hóa ra là một đôi tất nam.

Đôi tất này bốc mùi khủng khiếp. Quanh đây không thấy ai, nhất định nó phải là của một ai đó có nội công thâm hậu vút lại từ phía xa.

Vũ Trụ Phong vội vàng vứt đôi tất thối đi, chửi rủa: “Đúng là không ra sao, ta mà biết đôi tất này của ai thì ta phải nhét vào mồm người đó!”

Vũ Trụ Phong bước tới chỗ cửa tiệm nhỏ. Hóa ra là một cửa tiệm chuyên bán tất.

Chủ tiệm nhìn thấy Vũ Trụ Phong để chân trần có vẻ thất vọng, nhưng rồi ông ta nói: “Tôi vẫn hoan nghênh quý khách vào xem tất. Quý khách không cần đi tất nhưng quý khách có thể mua tất cho người nhà.”

Vũ Trụ Phong nói: “Ông chủ, tôi chỉ muốn hỏi thăm ông một chút, ông có nhìn thấy pháp sư Vu Cát đi qua đây không?”

Chủ tiệm nói: “Là anh chàng pháp sư đẹp trai phải không? Hôm nay tôi không gặp anh ta.”

Vũ Trụ Phong hỏi tiếp: “Thế ông gặp anh ấy khi nào?”

Chủ tiệm nói: “Một năm trước. Khi đấy anh ta đến chỗ tôi mua tất. Anh ấy mua 365 đôi tất.”

“Mua nhiều thế cơ à?”

“Anh ta mỗi ngày đi một đôi tất, khi nào tất bốc mùi thì vứt đi. Anh ta nói nếu như đi lại tất đã giặt thì không ra dáng mình tinh nữa.”

Chủ tiệm chỉ vào giá hàng: “Anh ta chỉ mua tất hiệu này, một lạng bạc 10 đôi.”

Vũ Trụ Phong nghĩ đến đôi tất lúc nãy bay qua chỗ cô, hình như là hiệu này thì phải.

Đột nhiên Vũ Trụ Phong hít hít ngửi ngửi: “Ông chủ, sao tiệm của ông có mùi gì lạ thế?”

Chủ tiệm nói: “Là mùi của tất!”

“Không phải, mùi này như kiểu mùi tất đã bốc mùi.”

“Tiệm của tôi cũng có bán tất cũ!”

Chủ tiệm lấy ra một vài chiếc hộp có thiết kế tinh xảo.

Vũ Trụ Phong mở một chiếc hộp ra, một mùi lờm lợm khiến người khác buồn nôn bay xộc vào mũi.

Chủ tiệm giới thiệu: “Đây đều là những đôi tất mà các minh tinh đã từng dùng, là do tôi đặc biệt sưu tầm.”

Vũ Trụ Phong hỏi: “Có phải là sau khi được các minh tinh dùng, giá của những đôi tất này cũng tăng lên đáng kể?”

“Đúng vậy, giá trị của những đôi tất được minh tinh dùng thường tăng lên 10 lần. Giá tôi mua vào đã là một lạng bạc một đôi.”

“Đây đều là những đôi tất mà các minh tinh
đã từng dùng, là do tôi đặc biệt sưu tầm.”

“Thế ông mua những đôi tất này về chắc cũng không chi để sưu tầm nhỉ?”

“Dĩ nhiên là không phải”, chủ tiệm cười: “Tôi chuyên bán tất, tôi sẽ bán những đôi tất này với giá cao hơn.”

“Giá cao hơn là bao nhiêu?”

“Ít nhất cũng phải 10 lạng một đôi.”

Vũ Trụ Phong lè lưỡi: “Ông thật là xấu bụng! Ông lấy của người ta bao nhiêu tiền như thế mà cũng không chịu giặt những đôi tất này cho sạch sẽ một chút!”

Chủ tiệm nói: “Không được giặt. Phải để như thế này thì mới còn nguyên dư vị, mới có giá trị!”

Vũ Trụ Phong tò mò: “Ông có thể ngửi mùi của tất mà đoán ra được minh tinh nào đã dùng nó không?”

“Dĩ nhiên là tôi có khả năng này, có thể nói đây là khả năng tối thiểu của những người làm ngành này!”

Chủ tiệm vừa nói vừa giới thiệu từng đôi tất trong bộ sưu tập quý giá của ông ta: “Đây là tất của Tào Tháo, ông ta thích uống rượu, xem hát nên tất của ông ta có mùi hương của rượu Đỗ Khang. Đôi tất này cũng là của Tào Tháo nhưng còn quý hơn nữa. Đây là đôi tất mà Tào Tháo mang trong trận Xích Bích, vì bị cháy nên có mùi thịt hun khói. Tất của Gia Cát Lượng là đắt nhất, 100 lạng bạc một đôi. Đồ càng hiếm càng đắt mà. Gia Cát Lượng rất tiết kiệm, tất của ông ấy thường vá đi vá lại chẳng chít, dùng mười mấy năm mới vứt đi. Đôi tất này cũng không phải là ông ấy vứt đi mà là do một tên trộm nghĩ trăm phương ngàn kế mới lấy được.”

“Thôi được”, Vũ Trụ Phong nói, “tôi muốn mua tất cả tất của Vu Cát mà ông có!”

“Quý khách đúng thật là fan cuồng nhiệt của Vu Cát! Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Tiếc rằng tất của Vu Cát bán rất chạy, hiện nay tiệm của chúng tôi đã hết hàng. Hay là quý khách chọn thử loại khác?”

“Không!” Vũ Trụ Phong nói, “Chỉ có mùi hôi của Vu Cát là tôi có thể chấp nhận được.”

Đúng lúc này có một người từ bên ngoài xồng xộc chạy vào.

“Ông chủ, có hàng rồi!”

Người này tay cầm một đôi tất. Vũ Trụ Phong liếc nhìn, đúng là đôi tất mà lúc nãy cô quảng đi.

Vũ Trụ Phong giương mắt nhìn ông chủ mua lại đôi tất của Vu Cát với giá một lạng bạc, sau đó đóng gói vào một cái hộp trông rất đẹp mắt.

Chủ tiệm đưa chiếc hộp đựng đôi tất cho Vũ Trụ Phong: “Đến sớm không bằng đến đúng lúc. 10 lạng bạc, đôi tất này đã thuộc về quý khách!”

Vũ Trụ Phong lẩm bẩm: “Lúc nãy đôi tất này rơi vào tay tôi, tôi còn không thèm. Bây giờ tự dưng lại mất đến 10 lạng bạc...”

Chủ tiệm giảng giải: “Không giống nhau! Thứ lúc nãy quý khách vứt là đồ bỏ đi, còn bây giờ quý khách mất tiền mua lại một đôi tất quý. Ví dụ quý khách nói với bạn rằng: ‘Tôi nhặt được một đôi tất thôi, có ai muốn xem không?’ thì người ta sẽ khuyên cô nên đi khám bác sĩ vì tưởng rằng cô

bị thần kinh. Nhưng nếu quý khách nói: ‘Tôi vừa mua một đôi tất thối với giá 10 lạng bạc’ thì người ta sẽ nói: ‘Cho tôi ngửi thử xem nào, chắc chắn là mùi thối này rất đặc biệt!’”

Vũ Trụ Phong cảm thấy ông chủ tiệm nói rất có lý, liền vui vẻ mua đôi tất với giá trên trời rồi rời khỏi cửa tiệm.

Một lát sau, lại có một cô gái trẻ bước vào cửa tiệm bán tất.

Chủ tiệm hỏi: “Quý khách muốn mua tất?”

“Không”, cô gái trẻ nói, “tôi đến đưa tất.”

“Được”, chủ tiệm vui vẻ nói, “Để tôi xem hàng nào!”

Cô gái trẻ lấy ra một đôi tất. Đôi tất này cùng hiệu với đôi tất lúc nãy, cũng cùng một mẫu mã.

Chủ tiệm giơ đôi tất lên ngửi, ngửi mãi một lúc lâu.

Cuối cùng ông ta trau mày hỏi: “Đôi tất này của cô ở đâu ra?”

Cô gái nói: “Tôi nhặt được.”

“Cô có nhìn thấy là ai vứt không?”

“Không, đôi tất này bay từ xa tới!”

Chủ tiệm tự lẩm bẩm: “Hình như đúng là kiểu của Vu Cát. Nhưng mà hôm nay anh ta đã vứt một đôi tất rồi cơ mà nhỉ?”

Chủ tiệm lại hỏi: “Cô nhặt được đôi tất này lúc nào?”

“Hôm qua.”

“Uhm, thế mới đúng. Nhưng mà tại sao hôm qua cô không mang tới đây?”

“Hôm qua tôi đem đôi tất này đi giặt, đợi hôm nay khô rồi mới mang tới.”

“Hả, hả, cái gì cơ?” Chủ tiệm thất sắc, “Cô..., cô giặt đôi tất này rồi à?!”

Cô gái trẻ nói: “Vâng. Đôi tất này rất thối, tôi phải giặt mấy lần mới hết mùi.”

Chủ tiệm thờ dãi nói: “Thật là đáng tiếc! Quá đáng tiếc! Đôi tất này mà mất mùi thì không bán được nữa!”

Cô gái trẻ nói: “Nhưng mà tôi không muốn bán nó!”

“VẬY...???”

“Tôi muốn trả lại đôi tất này cho người đã vứt nó đi. Đôi tất mới như thế này, chỉ cần giặt đi là có thể dùng lại, tại sao lại phải vứt đi? Tôi nghĩ rằng người nào vứt đôi tất này đi nhất định sẽ phải mua tất mới. Vì vậy tôi mang đôi tất này đến chỗ bán tất, đợi lúc anh ta đến mua tất, nhờ ông...”

Người cuối cùng ghé qua cửa tiệm bán tất ngày hôm nay là vị khách vip của cửa tiệm: Pháp sư đẹp trai Vu Cát.

Chủ tiệm mừng rỡ: “Mặc dù lâu lắm không gặp ngài nhưng mỗi ngày nhìn thấy những đôi tất mà ngài vứt đi, tôi cũng đều có cảm giác rất thân quen.”

Vu Cát nói: “Hôm nay chúng ta bắt buộc phải gặp nhau, nếu không thì tôi cũng chẳng còn tất mà đi nữa.”

Chủ tiệm nói: “Ngài yên tâm, 365 đôi tất dùng cho cả năm đã được chuẩn bị đầy đủ.”

Vu Cát rút tiền ra trả. Chủ tiệm nói với Vu Cát:

“Hôm nay có hai cô gái đến tìm ngài.”

“Ồ, vậy hả? Hai cô gái nào vậy?”

“Một cô gái lớn tuổi một chút muốn sưu tầm tất cả các đôi tất của ngài.”

Vu Cát kiêu ngạo nói: “Những cô gái kiểu này thì chỉ có thể để cho cô ta thấy tất của tôi, không thể để cho cô ta gặp tôi.”

“Tại sao?”

“Như thế mới có thể duy trì cảm giác bí hiểm.”

“Một cô gái khác, trẻ hơn một chút”, chủ tiệm kể tiếp, “cô ấy mang đến một đôi tất bị ngài vứt đi mà cô ấy nhặt được và giặt sạch sẽ.”

Vu Cát có đôi chút ngạc nhiên nhìn đôi tất vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này. Hình dáng thân quen nhưng mùi tất thì thật lạ lẫm.

Chủ tiệm nói: “Cô gái này lại còn định dạy tôi cách giặt tất như thế nào nữa chứ!”

“Thế là ý gì?”

“Cô ấy dạy tôi cách giặt tất để khi nào tôi gặp ngài thì dạy lại ngài.”

Vu Cát hỏi chủ tiệm: “Vậy là ngài đã biết cách giặt tất?”

“Không, tôi đã từ chối cô ấy.”

“Tại sao?”

“Nếu tôi học được cách giặt tất và dạy lại cho ngài, thì lúc ngài giặt tất cũng là lúc ngài cuốn trôi luôn cả tài lộc của tôi đi, bởi vì ngài không cần mua nhiều tất đến như vậy nữa.”

Vu Cát mỉm cười suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi nghĩ có lẽ cô gái này đã cuốn trôi cả sự ngạo mạn của tôi nữa.”

“Hả???”

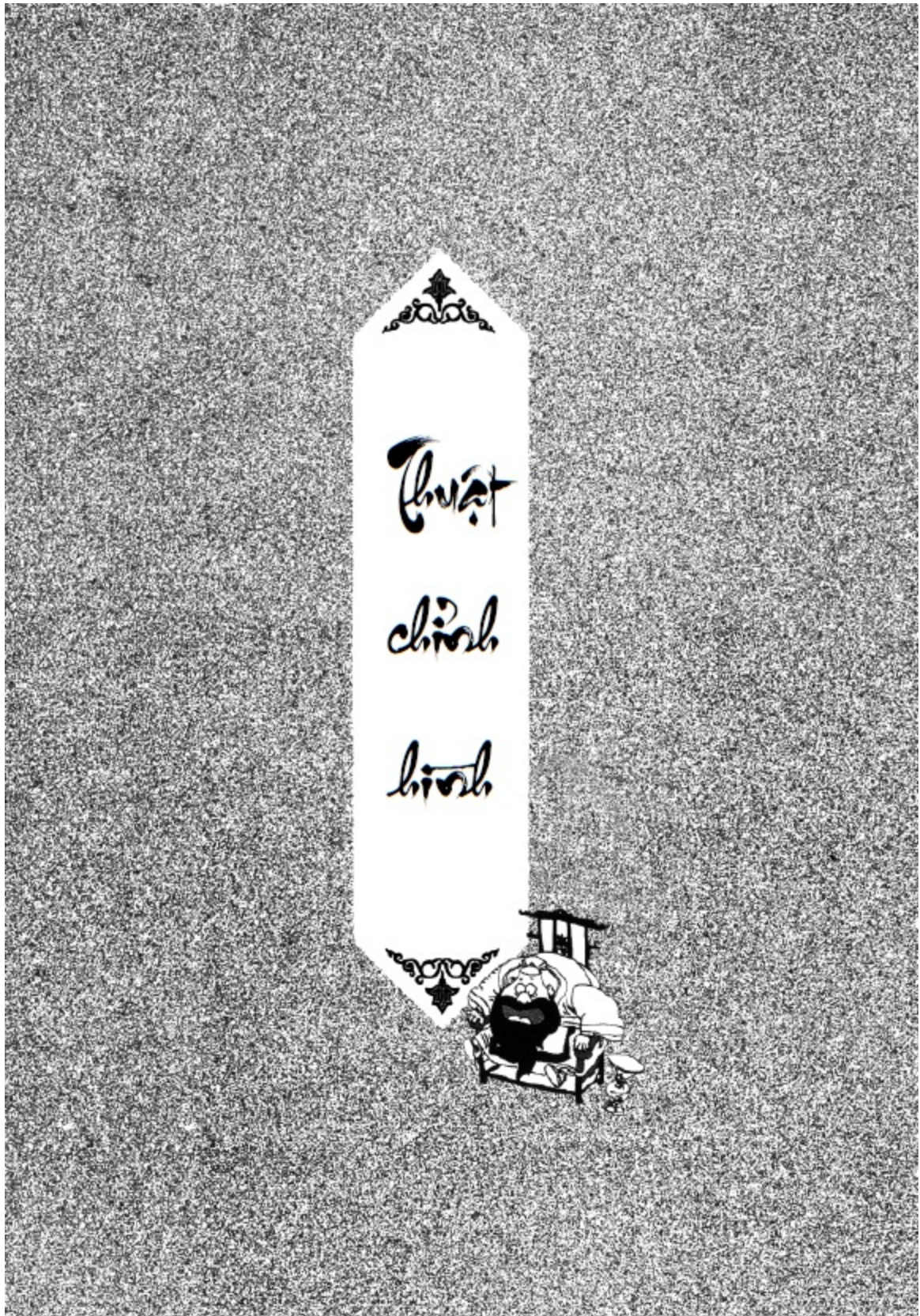
“Tôi phải đi tìm cô ấy để học cách giặt tất.”

“Ngài định tìm cô ấy như thế nào.”

“Dễ thôi!”

Vu Cát thay đôi tất mà cô gái kia đã giặt sạch rồi nói: “Những thông tin lưu lại trên đôi tất sẽ mang tôi tới chỗ cô ấy.”

“Roạt” một tiếng, Vu Cát đã độn thổ. Chủ tiệm ngơ ngác nhìn cái hố xuất hiện trên mặt đất!

THUẬT CHỈNH HÌNH

C on trai của Tào Tháo là Tào Phi cả ngày nay tâm trạng nặng nề, ủ rũ.

Nỗi băn khoăn lớn nhất của anh ta là, trong bốn anh em, Tào Tháo sẽ chọn ai làm người kế vị.

Một hôm, đang ngồi ăn bữa sáng với quây và bánh nướng, Tào Tháo nói với các con trai: “Ai có thể làm một bài thơ về quây và bánh nướng?”

Người con thứ ba là Tào Thục xuất khẩu thành thơ:

“Bánh nướng nói mình giống mặt trăng Quây nói: Không giống Bánh nướng không thể chiếu sáng đêm rằm Bánh nướng không thể lơ lửng trong không trung.

Nhưng mà bánh nướng hình tròn Mặt trăng đôi lúc cũng hình tròn Bánh nướng và mặt trăng đúng là cũng giống nhau đôi chút.”

Tào Tháo cười ha ha khen: “Được, Tào Thục tứ thơ nhạy bén, giống ta.”

Nghe xong câu nói này, Tào Phi khó chịu đến mức không nuốt nổi bữa sáng. Về sau hề nhìn thấy bánh nướng và quây là bị dị ứng.

Một đêm khác, trộm tìm đến nhà Tào Tháo. Chỉ nghe thấy tiếng “bình bình, bang bang” hỗn loạn.

Đợi đến khi Tào Phi thấp được đèn thì em hai là Tào Chương đã bắt gọn tên trộm.

Tào Tháo nói: “Được! Tào Chương thân thủ phi phạm, giống ta. Lúc ta còn nhỏ, cứ hề có trộm vào nhà là đều được ta ‘nghênh tiếp’, dĩ nhiên là bọn chúng không nhận được gì tốt đẹp.”

Nghe xong câu nói này của Tào Tháo, Tào Phi bức tức đá cho tên trộm mấy cái, trong lòng chửi rủa: “Ai bảo mi làm hồng việc của ta!”

“Phụ thân, xin phụ thân giao tên trộm này cho con xử lý!”, Tào Phi khẩn cầu.

“Được.”

Tào Phi lôi tên trộm về phòng của mình.

Nhân lúc Tào Phi còn chưa ra tay, tên trộm nuốt vội mấy viên thuốc.

Tào Phi hỏi: “Mi uống thuốc gì thế?”

Tên trộm trả lời: “Là thuốc giảm đau. Tôi phải chuẩn bị sẵn sàng để gánh chịu trận đòn như từ của ngài.”

Tào Phi an ủi tên trộm: “Ta không đánh ngươi. Ta chỉ muốn nói chuyện trước với ngươi thôi. Lần sau, nếu ngươi đến trộm đồ của nhà ta thì ngươi hãy đến tìm ta trước.”

“Tìm ngài làm gì?”

“Ngươi muốn lấy thứ gì thì cứ liệt kê ra rồi đưa danh sách cho ta, ta sẽ đáp ứng nguyện vọng của ngươi.”

Tên trộm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: “Như thế thì... làm ăn trộm thật quá dễ dàng, thế này

không phải là không làm mà vẫn có ăn sao? Không được, như thế thì ngại lắm!”

Tào Phi nói: “Người đừng ngại, ta chỉ không muốn em hai của ta có cơ hội thể hiện ‘thân thủ phi phạm’ của nó thôi.”

Trong bốn anh em thì em út Tào Hùng là ham chơi nhất, thành tích cũng kém nhất. Tào Hùng không phải là mối đe dọa đối với Tào Phi.

Một hôm, thầy giáo của Tào Hùng tìm đến nhà.

“Cha của Tào Hùng à, ngài phải quán thúc Tào Hùng cẩn thận!”

Tào Tháo hỏi: “Thế đưa con út của tôi làm sao ạ?”

Thầy giáo nói: “Tào Hùng cứ tan học là lại trèo lên một cái cây to ở gần trường. Trên cây có một tổ ong vò vẽ.”

“Ồ, nó chọc tổ ong à?”

“Không, nó muốn huấn luyện ong vò vẽ.”

“Nhưng mà..., ong vò vẽ lợi hại thế, làm sao ngoan ngoãn chịu để cho nó huấn luyện?”

“Lúc mới đầu thì lũ ong không chịu, Tào Hùng bị đốt mấy lần.”

“Ý của thầy là, bây giờ lũ ong không đốt Tào Hùng nữa?”

“Đúng vậy. Bây giờ lũ ong đã quen với Tào Hùng, bắt đầu chịu để cho Tào Hùng huấn luyện.”

“Thế Tào Hùng huấn luyện ong để làm gì?”

“Trong sách giáo khoa có bài *Gia tộc nhà ong*, Tào Hùng nói với tôi, khi học đến bài này sẽ cho mấy trăm con ong vò vẽ của nó bay vào lớp học. Nó nói như thế có thể giúp cho các bạn hiểu kỹ hơn về bài học.”

Tào Tháo vỗ đùi: “Ý kiến hay!”

Thầy giáo ngạc nhiên: “Ngài còn khen nó?”

Tào Tháo nói: “Thằng này ham chơi, giống tôi!

Nhưng mà hồi bé tôi toàn nghịch ngợm linh tinh.

Không ngờ Tào Hùng bây giờ lại có thể nghịch ra trò trống.”

Cảm giác bất an bao trùm lấy Tào Phi.

Tào Tháo từng nói thằng hai, thằng ba, thằng bốn “giống tôi” nhưng chưa từng nói “thằng cả mưu ma chước quỷ giống tôi”. Tào Tháo chưa bao giờ nói như thế!

“Không được!”, Tào Phi nghĩ, “ta cần phải giống phụ thân hơn Tào Thực, Tào Chương, Tào Hùng thì mới có thể trở thành người kế vị.”

Thế là Tào Phi quyết định đi tìm pháp sư chinh hình.

Cũng có thể tìm bác sĩ chỉnh hình nhưng phẫu thuật chỉnh hình quá nguy hiểm, chẳng thà tìm pháp sư chỉnh hình, an toàn, tiện lợi lại nhanh chóng, “chớp mắt gà mái biến thành vịt!”

Hoa Loa, em của thần y Hoa Đà là pháp sư chỉnh hình nổi tiếng nhất trong giới. Cũng giống anh của mình, Hoa Loa phiêu bạt nay đây mai đó, bốn biển là nhà. Đúng đợt này, Hoa Loa phiêu bạt đến nước Ngụy.

Tào Phi tìm đến phòng làm việc tạm thời của Hoa Loa. Vừa mới đẩy cửa bước vào đã kinh hãi nhìn thấy một người đàn ông treo cổ trên xà nhà.

Tào Phi nhìn kỹ lại, lẩm bẩm: “Hình như không phải treo cổ. Nếu là treo cổ thì dây thừng phải cuốn quanh cổ mới phải, còn đây dây thừng lại buộc vào tóc.”

“Thì đúng là không phải treo cổ”, người đàn ông treo trên xà nhà nói, “Ta đang luyện công!”

Người đàn ông đó tiếp tục treo như thế một lúc rồi mới đưa tay lên gỡ nút thắt ở trên đầu và đáp xuống sàn nhà.

Tào Phi hỏi: “Người là ai?”

Người đàn ông nói: “Ta là pháp sư Hoa Loa, trên tám biển ngoài cửa có ghi rõ.”

“Tôi có quen biết với thần y Hoa Đà, nếu ông là em của ông ấy thì tướng mạo cũng phải giống đôi phần, đằng này chẳng giống chút nào hết cả.”

Hoa Loa nói: “Hai anh em ta vốn rất giống nhau nhưng sau này thì không giống nữa rồi.”

“Là sao?”

“Chúng ta là hai anh em sinh đôi nên người khác rất khó phân biệt. Việc này đem lại khá nhiều phiền phức. Có một tên đạo tặc muốn chỉnh hình để làm lại cuộc đời lại đến tìm Hoa Đà. Có một bà không sinh được con thì lại đến tìm ta. Để tránh cho mọi người khỏi nhầm lẫn, ta chỉ còn cách dùng pháp thuật chỉnh hình đối với chính bản thân. Kết quả là sau khi chỉnh hình, ta hoàn toàn không giống anh trai ta nữa. À, đúng rồi, quý khách đến có việc gì không?”

Tào Phi nói: “Tôi thấy là tôi chưa đủ giống phụ thân tôi nên muốn nhờ ông chỉnh hình, tốt nhất là chỉnh sao cho giống y như đức.”

Hoa Loa cảm thấy khó hiểu: “Tại sao lại phải chỉnh giống y như đức? Cậu không muốn có chút cá tính riêng à?”

Tào Phi nặng mặt: “Ông chỉ phụ trách chỉnh hình, không cần phải hỏi nhiều!”

“Được rồi, ta tôn trọng sự riêng tư của quý khách.”

Hoa Loa nói: “Quý khách yêu cầu chỉnh giống y như đức, nhưng mà là chỉnh cho cậu giống phụ thân cậu y như đức hay chỉnh cho phụ thân cậu giống cậu y như đức?”

Tào Phi nói: “Dĩ nhiên là chỉnh cho tôi giống phụ thân tôi rồi.”

Hoa Loa bàn với Tào Phi: “Hay là cứ chỉnh cho phụ thân cậu giống cậu y như đức đi!”

Nhưng Tào Phi cảm thấy không cần bàn cãi thêm:

“Ông nhận tiền của tôi thì phải làm theo ý tôi chứ!”

Hoa Loa nói: “Có lúc tôi có thể không cần lấy tiền, thậm chí là đưa tiền cho khách để thuyết phục khách hàng làm theo ý tôi.”

Tào Phi hỏi: “Thế ông nói xem, tại sao ông không muốn chinh hình tôi mà lại muốn chinh hình phụ thân tôi?”

Hoa Loa nói: “Chinh cho cha giống con thú vị và sáng tạo hơn là chinh cho con giống cha.”

Tào Phi nghĩ: “Nếu từ chối làm theo ý của Hoa Loa thì hôm nay ta cũng đừng mong làm khách hàng của ông ấy nữa. Còn nếu làm theo ý của ông ta thì..., ta giống phụ thân hay phụ thân giống ta cũng vậy cả.”

Thế là Tào Phi đồng ý với đề nghị của Hoa Loa.

Hoa Loa liền dùng dây thừng buộc chặt lấy tóc của Tào Phi và treo lên xà nhà.

Tào Phi bị treo lơ lửng trong không trung, hỏi: “Tại sao lại phải treo tôi lên như thế này?”

Hoa Loa nói: “Không cần hỏi nhiều, đây là bí mật nghề nghiệp!”

Treo được một lúc, Hoa Loa hỏi Tào Phi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Tào Phi nói: “Tôi thấy đầu mình như một nồi lẩu, còn tóc của tôi như những sợi miến nhúng trong nồi lẩu đó.”

Hoa Loa: “Vậy thì được rồi.”

Hoa Loa thả Tào Phi xuống và nói: “Phụ thân cậu ngày nào cũng tắm chứ?”

Tào Phi nói: “Đúng vậy, ông ấy ngày nào cũng tắm.”

Hoa Loa dặn dò Tào Phi: “Cậu cần phải làm một việc: Trước khi phụ thân cậu tắm, hãy bỏ một sợi tóc của cậu vào bồn nước tắm. Tóc của cậu sau khi được hóa phép đã thu thập đầy đủ dữ liệu của cậu. Những dữ liệu này sẽ tác động đến cơ thể của phụ thân cậu và làm cho ông ấy ngày càng giống cậu.”

Hôm đó, sau bữa tối... Tào Phi hỏi Tào Tháo: “Cha đi tắm bây giờ à?”

Tào Tháo: “Uh!”

Tào Phi nói: “Đề con đi kiểm tra nhiệt độ nước tắm giúp cha, nước phải không quá nóng và cũng không quá lạnh!”

Tào Tháo vui mừng: “Con trai cả của ta đúng là rất biết quan tâm đến cha!”

Tào Phi vào phòng tắm. Trong phòng tắm có một chiếc bồn tắm, hình dạng như chiếc bồn đựng nước.

Tào Phi liền nhổ một sợi tóc thả vào trong bồn rồi đi ra.

“Cha, nước rất vừa, cha yên tâm.”

“Tốt, tốt!”

Tào Tháo sẽ bị sợi tóc pháp thuật trong bồn tắm tác động. Tào Phi đứng ở bên ngoài buồng

tắm, vừa phấn khích lại vừa hồi hộp.

“Cha ta sẽ trở nên rất giống ta sao?”

Cửa phòng tắm cuối cùng cũng được mở ra. Tào Tháo giống như một chiếc bánh bao vừa ra khỏi lò hấp, bốc hơi ngùn ngụt đứng trước mặt Tào Phi.

Thấy con trai dán mắt nhìn mình, Tào Tháo cảm thấy kỳ lạ: “Con sao đấy? Ta bị làm sao à?”

Tào Phi nói: “Con... con cảm thấy... hình như cha...”

“Làm sao?”

“Hình như cha trẻ ra một chút.”

“Có thật không?” Tào Tháo ngạc nhiên vui mừng:

“Không phải chứ?”

Tào Phi nói: “Cha đừng động đây, để con đếm xem...”

“Đếm gì cơ?”

“Đếm nếp nhăn. Nếu ngày mai nếp nhăn của cha ít hơn hôm nay thì đúng là cha ngày càng trẻ ra.”

Tào Tháo ngoan ngoãn đứng yên một chỗ để Tào Phi đếm nếp nhăn.

“Một, hai, ba...”

Đếm kỹ rồi, tất cả có sáu nếp nhăn.

Ngày hôm sau.

Lại đến lúc Tào Tháo đi tắm. Tào Phi lại vào phòng tắm kiểm tra nước.

Đợi Tào Tháo tắm xong, Tào Phi vội vàng đếm lại số nếp nhăn.

“Hình như cha trẻ ra một chút.”

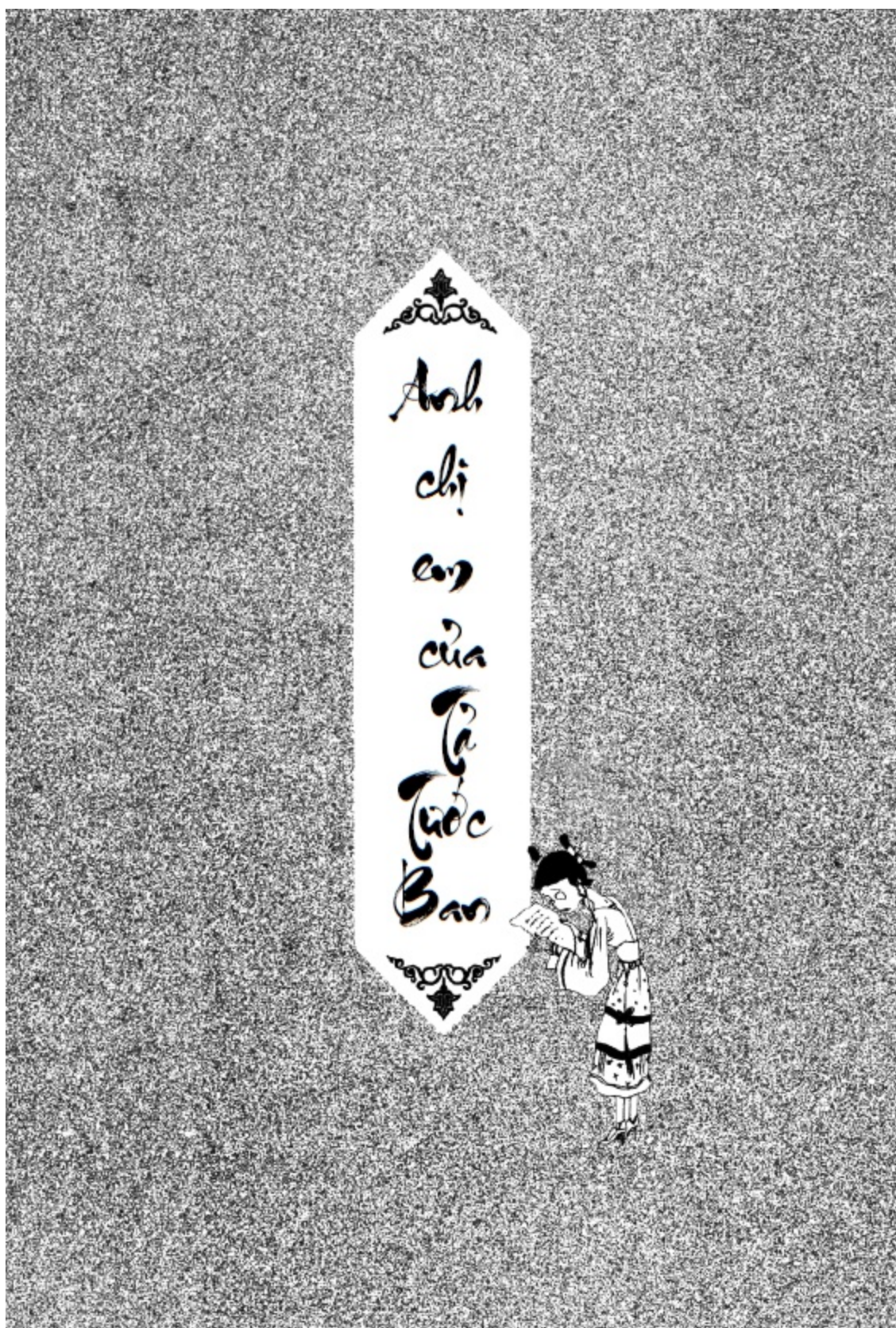
“Một, hai, ba, bốn, năm! Chỉ còn có năm nếp nhăn!”

Tào Phi đếm đi đếm lại vài lần, đúng là chỉ có năm nếp nhăn.

Tào Phi nghĩ bụng: “Thành công rồi. Ta còn trẻ, còn cha đã già. Nếu muốn cha giống ta thì đương nhiên là cha phải trẻ ra. Đến cuối cùng thì cha ta sẽ trở nên giống ta như đúc. Ông ấy sẽ nói: “Các ngươi xem, chỉ có thằng cả là giống ta nhất, nó là người kế vị ưng ý nhất của ta.” Tào Phi mở cờ trong bụng.

Buổi tối, Tào Phi vui mừng đến mức không ngủ được, trở mình trần trọc ở trên giường nghĩ về việc tốt lành sắp xảy ra. Suy nghĩ một hồi, bỗng dưng Tào Phi ngồi bật dậy hét lớn: “Không được!”

Tào Phi tự nói một mình: “Nếu như cha ngày càng trẻ ra thì ngày kế vị của ta không biết bao giờ mới tới.” Tào Phi lại rơi vào ưu tư phiền muộn!

ANH CHỊ EM CỦA TẢ TƯỚC BÂN

Hôm nay thi. Tào Hùng không thích thi cử. Chỉ có những người có thành tích xuất sắc như Tào Thực, anh của Tào Hùng, mới thích thi cử vì thành tích thi cử tốt có thể làm cho họ càng nổi bật hơn.

Nhưng những người thích thi cử và những người không thích thi cử đều buộc phải tham gia thi.

Tào Hùng xem qua một lượt đề thi vừa mới phát, thở dài một tiếng. Những câu không biết làm còn nhiều hơn cả những câu làm được.

Tào Hùng nhìn quanh, mọi người đều có vẻ rất căng thẳng.

Tài nữ Sái Văn Cơ ngồi phía trước Tào Hùng vừa làm bài thoăn thoắt vừa kín đáo che bài làm của mình.

Đừng hòng có ai nhìn được đáp án của cô ta.

Tào Hùng ngồi sau lưng Sái Văn Cơ, lâu bầu khinh rẻ: “Ai thèm nhìn trộm bài làm của cô!”

Anh mắt của Tào Hùng lướt qua lướt lại, đột nhiên nhìn thấy mấy vết tàn nhang trên mặt một cô gái bên ngoài cửa sổ.

Cô gái mặt đầy tàn nhang này nháy mắt với Tào Hùng.

Tào Hùng cũng hướng về phía cô gái giật giật chiếc mũi.

Sau đó, ngón tay của cô gái mặt tàn nhang hướng về phía Sái Văn Cơ vẽ vẽ gì đó một hồi trong không trung.

Sái Văn Cơ lập tức giơ tay: “Thưa thầy, em muốn đi vệ sinh.”

“Được rồi, em đi đi!”

Sái Văn Cơ để bài làm vào ngăn bàn rồi rời khỏi chỗ.

Sái Văn Cơ vừa rời khỏi lớp học thì Tào Hùng nghe thấy tiếng “rẹt” một cái, trên bàn của cậu tự dưng xuất hiện một tờ giấy.

Tào Hùng liếc nhìn, là một tờ bài thi, trên có ghi tên của Sái Văn Cơ.

“Ủa, tại sao bài thi của cô ta lại ở trên bàn của mình nhỉ?”

Tào Hùng vừa định giơ tay để đưa cho thầy giáo tờ bài thi này thì không ngờ thầy giáo đã ở sau lưng của cậu.

“Tào Hùng”, thầy giáo đưa tay ra, “đưa đây tôi xem nào!”

Tào Hùng đưa bài thi của Sái Văn Cơ cho thầy giáo.

Thầy giáo lập tức chau mày: “Bài thi của Sái Văn Cơ sao lại ở chỗ em?”

“Vâng, em đang định hỏi thầy đây ạ.”

“Em còn định hỏi tôi?!” Thầy giáo cố kìm chế cơn tức giận, “Em nói đi, copy bài của bạn nên

xử như thế nào?”

Tào Hùng kêu oan: “Em không copy bài của người khác!”

Thầy giáo liếc nhìn bài làm của Tào Hùng ở trên mặt bàn, trên giấy vẫn chưa viết chữ nào.

“Uhm, em vẫn chưa kịp copy thì đã bị tôi phát hiện. Nhưng em lấy trộm bài làm của người khác, không cần biết là đã kịp copy hay chưa cũng đều tính là gian lận”, thầy giáo nói.

Tào Hùng nước mắt rung rung giải thích: “Em không lấy trộm bài làm của người khác!”

Thầy giáo đau lòng giơ bài thi đang cầm trong tay ra: “Em không lấy? Chẳng nhẽ bài thi của Sái Văn Cơ tự chạy đến chỗ em à?”

Lúc này, Sái Văn Cơ đã trở về chỗ ngồi. Sái Văn Cơ cảm thấy rất kỳ lạ: “Thưa thầy, bài thi trong tay thầy không phải là của em. Bài thi của em vẫn ở trong ngăn bàn.”

Thầy giáo sững sờ: “Rõ ràng là...”

Thầy giáo nhìn kỹ lại bài thi cầm trong tay. O, là tên của Tào Hùng! Bài làm của Tào Hùng ở trên bàn cơ mà. Nhưng khi thầy giáo nhìn lại mặt bàn thì đã không thấy bài thi của Tào Hùng đâu nữa.

Tào Hùng cũng nghi hoặc. Cậu quay đầu nhìn ra cửa sổ. Cô gái mặt tàn nhang đang làm mặt xấu với cậu.

Tan học, trên đường về nhà, Tào Hùng nhìn thấy cô gái mặt tàn nhang đang dùng gạch vẽ một đường thẳng trên mặt đường. Tào Hùng bước đến chỗ vạch ngang nhưng làm thế nào cũng không thể bước qua được cái vạch ngang đó.

Cô gái vỗ tay cười.

Tào Hùng cũng cười hỏi: “Cậu là tiên nữ à?”

Cô gái nói: “Tớ là con gái của pháp sư Tả Từ.”

“Thế cậu tên là gì?”

“Tớ tên là Tả Tước Ban.”

“Tại sao lại đặt cái tên này...”, nhưng Tào Hùng chợt hiểu ra, mặt của cô gái này bên trái toàn tàn nhang nên tên là Tả Tước Ban.

Tào Hùng nói: “Vừa nãy chính cậu đã biến bài thi của Sái Văn Cơ đến chỗ tớ có đúng không?”

Tả Tước Ban nói: “Tớ thấy cậu khổ sở nên muốn giúp cậu thôi.”

“Tớ thà thi trượt còn hơn là copy bài của người khác.”

“Cậu đúng là hảo hán!”

“Nhưng suýt chút nữa thì đã bị quy tội gian lận.”

“Thì cuối cùng không phải chính tớ đã cứu cậu đấy sao?”

Tào Hùng hỏi Tả Tước Ban: “Sao cậu lại đứng ở trước cửa sổ lớp tớ? Cậu không đi học à?”

Tả Tước Ban nói: “Tớ muốn đi học, nhưng chẳng có trường nào chịu nhận tớ cả.”

“Tại sao?”

“Chỉ tại cha mẹ tớ là pháp sư nên từ nhỏ tớ đã bị ảnh hưởng, đi đến đâu cũng gây ra phiền phức.”

“Cậu đã gây ra phiền phức gì ở trong trường?”

Tả Tước Ban nhớ lại: “Giáo viên dạy tớ ở trường Đông Thành là một cô giáo. Tớ thích thầy giáo hơn nên đã yêu cầu hiệu trưởng đổi thành một thầy giáo nhưng thầy hiệu trưởng không đồng ý. Thế là tớ chỉ còn biết tự nghĩ cách. Đợi lúc cô giáo bước vào lớp học, tớ liền dùng pháp thuật biến giọng nói thanh nhẹ của cô ấy trở thành ồm ồm và còn làm cho cô ấy mọc râu quai nón. Như thế là cũng gần giống với thầy giáo rồi.

Ai ngờ cô ấy khóc âm ỉ. Tớ không biết cách dùng pháp thuật để cho cô ý ngừng khóc nên chỉ còn biết biến cho cô ấy trở về nguyên dạng, thế là cô ấy không khóc nữa. Nhưng cô ấy nói cô ấy nhất quyết không làm việc ở một trường học có học sinh như tớ. Để giữ cô giáo này lại, hiệu trưởng đành khuyên tớ chuyển trường.

Nhưng mà các bạn học sinh thì vẫn mong muốn trong trường có một người có thể dùng chút pháp thuật đối với các thầy cô giáo.”

“Sau đó cậu chuyển đến trường nào?”

“Tớ chuyển đến trường Nam Thành. Cậu biết đấy, tớ rất thích giúp đỡ người khác. Tớ nhìn thấy một cậu học sinh chơi trượt băng trên con đường đá ở trường học. Tớ nói với cậu ta: ‘Chơi như thế này thì có gì mà hay, trượt băng thì phải có băng thật mới đã.’ Cậu ta nói: ‘Ồ đâu ra băng thật?’ Lúc đó đã sắp sang mùa hè.

Tớ liền đổ nước vào một cái mũ cối cũ, sau đó đọc thần chú rồi buộc chiếc mũ vào đuôi của một con chó to.

Con chó này kéo cái mũ chạy khắp trường, nó chạy đến đâu là mặt đất đóng băng đến đó. Thế là học sinh trong trường có thể thoải mái trượt băng. Nhưng cũng có nhiều người bị trượt ngã. Người đầu tiên bị trượt ngã là thầy hiệu trưởng. Ông ấy liền nói với tớ: ‘Tả Tước Ban, đề nghị em lập tức chuyển trường! Em vào trường thế nào thì cũng mời em chuyển khỏi trường như thế. Nhưng trước khi rời khỏi trường, đề nghị em giải quyết đồng băng này đi đã.’”

“Sau đó cậu lại chuyển đến trường Tây Thành à?”

“Đúng vậy. Lúc chuyển đến trường mới, mẹ tớ dặn: ‘Tả Tước Ban, nếu con muốn nghịch pháp thuật thì có thể nghịch ở nhà. Nếu đến trường mà dùng pháp thuật thì sẽ gây họa.’ Tớ nghe lời mẹ dặn, không dám để lộ thân phận là con gái của pháp sư nữa. Nhưng có một lần, tớ dậy muộn, không kịp ăn sáng đã chạy vội đến trường. Tớ nghĩ người chưa ăn sáng muốn ăn sáng thì cũng là chuyện hiển nhiên. Tớ muốn ăn một bát mì bò. Chủ tiệm mì nhìn thấy tiền rơi từ trên trời xuống chắc hẳn là rất ngạc nhiên và vui mừng. Nhưng sau đấy thì ông ấy chỉ còn cảm thấy ngạc nhiên chứ chẳng vui mừng tẹo nào vì mấy bát mì bò mà ông ấy vừa nấu xong bỗng dưng thiếu mất một bát. Bát mì bò này lúc được chuyển đến lớp học vẫn còn nóng hôi hổi.

Tớ vừa nghe giảng, vừa xì xụp ăn mì, khỏi phải nói, ngon tuyệt vời! Nhưng cuối cùng thầy hiệu trưởng của trường Tây Thành vẫn đuổi học tớ. Việc này phải trách bát mì thơm phức khiến cho thầy giáo không tập trung giảng bài được mà học sinh thì cũng chẳng có tâm trí đâu mà nghe giảng.”

Tào Hùng hỏi: “Thế tại sao trường Bắc Thành cũng đuổi cậu?”

Tả Tước Ban nói: “Vẫn là do tớ quá nhiệt tình giúp đỡ bạn bè. Tớ đã ngoan ngoãn học ở trường Bắc Thành được gần một học kỳ, đến thi cũng xong rồi. Có một vài bạn thi trượt khóc sưng hết cả mắt. Các bạn ấy bảo là nếu cha mẹ các bạn ấy mà nhìn thấy bảng điểm thì các bạn ấy sẽ bị đánh như đòn. Trong số đó có một bạn không biết nghe được ở đâu là tớ biết dùng pháp thuật, liền đề nghị tớ giúp sửa điểm. Tớ nói: ‘Sửa điểm? Việc này không phải quá dễ dàng sao? Người không biết pháp thuật cũng có thể làm được!’ Các bạn ấy nói: ‘Nói chung là bạn phải làm sao để chúng tớ về nhà không bị đánh đòn.’ Tớ hỏi bọn họ: ‘Bình thường cha mẹ các bạn thường đánh vào đâu?’ Họ nói: ‘Đánh vào mông.’ Tớ liền lấy một cái bút lông chấm vào nước lã và vẽ một dấu x lên mông của mỗi người. Kết quả là lúc bọn họ bị đánh thì không hề cảm thấy đau. Ngược lại mông của cha mẹ họ lại bị đau nhói. Sau đó tin tức bị lộ ra ngoài, cha mẹ họ biết tớ sử dụng pháp thuật liền phản ánh với hiệu trưởng nên tớ lại đành phải thôi học.”

Tào Hùng rất đồng cảm với Tả Tước Ban: “Cậu không được đi học nữa nên chỉ còn biết đứng ở ngoài cửa sổ nhìn bọn tớ học?”

Tả Tước Ban: “Tớ vẫn đi học nhưng mà là học ngay tại nhà. Chỉ là không đông vui náo nhiệt như các cậu học ở trường thôi.”

“Cậu lên lớp ở nhà?”, Tào Hùng không tưởng tượng ra lên lớp ở nhà là như thế nào.

“Cậu có muốn đến nhà tớ xem không?”

“Muốn!”

Tào Hùng dĩ nhiên là rất có hứng thú đi thăm nhà của một pháp sư.

Tả Tước Ban đưa Tào Hùng đến trước một bảng quảng cáo có dán đầy chữ.

Tả Tước Ban tìm một hồi trong đồng giấy quảng cáo dán ở đó, lẩm bẩm: “Không biết tờ quảng cáo cho thuê nhà đó biến đi đâu mất rồi!”

Tào Hùng hỏi: “Cậu muốn thuê nhà à?”

“A, đây rồi!” Tả Tước Ban đưa tay xé một tờ giấy quảng cáo thuốc giả vừa được dán lên, để lộ ra tờ giấy quảng cáo cho thuê nhà mà cô bé cần tìm.

“Tào Hùng”, Tả Tước Ban nói, “cậu nhìn xem chữ ‘nhà’ này bên trên là bộ gì?”

“Bộ ‘Hộ’, Tào Hùng nói.

“‘Hộ’ có nghĩa là gì?”

“‘Hộ’ có nghĩa là cái cửa.”

“Đúng vậy, cậu nhìn thẳng vào cái ô vuông trên bộ ‘Hộ’, không được chớp mắt, cứ nhìn thế cho đến khi nào nhìn thấy cái cửa to ra là cậu có thể vào nhà rồi.”

Tào Hùng nhìn chăm chú vào cái ô vuông mà Tả Tước Ban bảo.

Quả nhiên, cái ô vuông đó dần dần to ra. Tả Tước Ban nắm chặt tay của Tào Hùng, rồi cùng nhảy vào cái ô vuông đó.

Tào Hùng có cảm giác như bị một miếng vải đen bịt vào mắt.

Bóng đêm dần dần tan biến. Tào Hùng thấy mình đang ở trong một căn phòng.

Kỳ lạ là, căn phòng này hoàn toàn trống rỗng, không có một thứ đồ đạc gì cả.

Tào Hùng hỏi Tả Tước Ban: “Đây là nhà cậu á?”

Tả Tước Ban nói: “Đây chính là nhà tớ.”

Tào Hùng kinh ngạc: “Nhà cậu nghèo đến thế sao?”

Tả Tước Ban nói: “Nhà tớ không nghèo, nhà người khác có gì thì nhà tớ cũng có đấy.”

“Sao tớ chẳng thấy một chiếc ghế hay một chiếc giường nào cả?”

“Tất cả đồ đạc của nhà tớ chỉ khi nào cần mới xuất hiện. Ví dụ, khi cậu cần ngồi thì cái ghế sẽ xuất hiện.”

Tả Tước Ban bảo Tào Hùng đừng sợ ngã, cứ ngồi xuống.

Tào Hùng cũng thử ngồi xuống, quả nhiên là có một cái ghế tự động xuất hiện ở phía dưới.

Tào Hùng đứng lên thì cái ghế cũng biến mất.

“Thật là thú vị!”

Tào Hùng thử nằm xuống. Lần này không phải xuất hiện một cái ghế mà là một cái giường cực kỳ êm ái.

Tào Hùng không ngớt lời khen: “Không gian nhà cậu thật là rộng rãi, vì tất cả mọi đồ đạc đều không chiếm diện tích.”

“Đúng vậy”, Tả Tước Ban nói, “Căn phòng này vừa có thể làm phòng ngủ, vừa có thể làm nhà bếp, cũng có thể làm lớp học tại nhà.”

“À, đúng rồi”, Tào Hùng hỏi: “Cậu nói cậu đi học ở nhà, vậy thì có giáo viên không? Có sách giáo khoa không?”

Tả Tước Ban nói: “Cha mẹ tớ chính là giáo viên.

Sách học của tớ do cha tớ soạn.”

Tào Hùng tỏ vẻ nghi ngờ: “Cha mẹ cậu chắc chỉ biết đọc thần chú. Họ cũng có thể làm giáo viên sao?”

Tả Tước Ban nói: “Sách mà cha tớ soạn đúng thật là rất giống thần chú nhưng mọi thứ mà những đứa trẻ khác cần học đều có trong đó.”

Tả Tước Ban xòe hai tay ra. Lúc mà cô bé cần sách thì quyền sách cũng xuất hiện trong tay.

Tào Hùng cầm lấy quyền sách của Tả Tước Ban và lật đến một trang:

“Một hai ba bốn năm Kim mộc thủy hỏa thổ Thiên cầu nuốt mặt trăng Mèo mù bắt chuột Mèo mù bị trượt ngã Trượt đến tận Mông Cổ Mông Cổ gió to Mèo mù thật đau khổ.”

Tào Hùng cười haha: “Cái thứ loạn tùm bậy gì đây? Đây mà cũng gọi là bài văn à?”

Tả Tước Ban giải thích: “*Một hai ba bốn năm* là Toán học, *Kim mộc thủy hỏa thổ* là Hóa học.”

“Thế còn *Thiên cầu nuốt mặt trăng*?”

“Là Thiên văn học.”

“*Mèo mù bắt chuột*?”

“Sinh học.”

“Tớ biết rồi”, Tào Hùng nói: “*Mèo mù bị trượt ngã* là Vật lý, *Trượt đến tận Mông Cổ* là Địa lý, *Mông Cổ gió to* là Khí tượng học. Nhưng tớ không đoán được *Mèo mù thật đau khổ* là môn học gì!”

Tả Tước Ban nói: “Thế mà cũng không đoán ra. Là Tâm lý học.”

Tào Hùng lại hỏi: “Cậu học ở lớp học tại nhà như thế này có viết Tập làm văn không?”

Tả Tước Ban trả lời: “Có chứ.”

Tả Tước Ban lại xòai hai bàn tay ra, quyền vở bài tập lại xuất hiện.

Tào Hùng đọc được bốn bài văn trong quyền vở bài tập của Tả Tước Ban.

Bài văn thứ nhất: Anh trai của tôi

Anh trai của tôi tên là Tả Sẹo, là một tướng quân bách chiến bách thắng. Nếu không có vết sẹo đáng sợ trên má trái thì anh tôi nhất định là một anh chàng rất đẹp trai.

Nghe cha tôi kể, lúc nhỏ anh tôi rất nghịch ngợm. Nhà hàng xóm có nuôi một con rồng. Trong một lần họ dắt rồng đi chơi, anh tôi tiến lại trêu nó, kết quả là bị móng rồng cào vào mặt.

Năm nay tôi muốn tặng anh tôi một món quà nhân dịp năm mới. Tôi nhờ pháp sư chỉnh hình Hoa Loa xóa vết sẹo trên mặt anh tôi trong lúc anh ấy đang ngủ. Không ngờ anh tôi sau khi trở nên đẹp trai lại thường bại trận.

Hóa ra là các đối thủ của anh tôi vì sợ vết sẹo trên mặt anh ý nên mới mất đi ý chí chiến đấu. Thế là tôi chỉ còn cách nhờ pháp sư Hoa Loa trả lại vết sẹo trên mặt anh tôi.

Bài văn thứ hai: Chị gái của tôi

Chị gái của tôi có rất nhiều mụn ở trên mặt nên được gọi là Tả Trứng Cá.

Cuộc thi “Hương sắc thanh xuân” sắp diễn ra. Tôi biết chị tôi rất muốn trở thành quán quân của cuộc thi này nhưng lại không dám đăng ký. Thế là tôi liền đăng ký hộ chị.

Hôm chị tôi lên biểu diễn, tôi giúp chị ấy hóa trang. Trên mỗi nốt mụn của chị ấy tôi đều vẽ một bông hoa mai.

Chị tôi giành giải nhất. Thế là cách trang điểm “hoa mai” của tôi trở thành trào lưu mới. Rất nhiều cô gái không có mụn cũng vẽ hoa mai lên mặt.

Bài văn thứ ba: Em gái của tôi

Em gái của tôi tên là Tả Bím Tóc. Bím tóc của nó thường được mẹ tết hộ.

Có một lần mẹ tôi đi tham gia khóa huấn luyện pháp sư (không phải là người khác huấn luyện mẹ tôi mà là mẹ tôi huấn luyện người khác). Mẹ nói với tôi: “Con giúp em tết tóc nhé!” Thế là mẹ tôi dạy tôi cách tết bím tóc, còn dặn tôi phải nhớ buộc chun cho thật chặt.

Khi mẹ tôi vừa bước ra khỏi nhà, tôi nói với Tả Bím Tóc:

“Nào, để chị tết tóc cho em.” Tôi rất đam mê, bím tóc tôi tết cho em đẹp hết như của mẹ tết.

Tết tóc xong, em tôi liền chạy ra ngoài chơi. Nhưng chỉ khoảng một lúc sau đã thấy nó chạy về nhà. Chết dở!

Chiếc chun buộc tóc màu vàng không thấy đâu. Tóc của em tôi vốn chỉ dài một thước, nay đã mọc dài quét đất.

Hóa ra phải buộc chặt chun buộc tóc, nếu không tóc của em tôi sẽ mọc dài mãi không thôi.

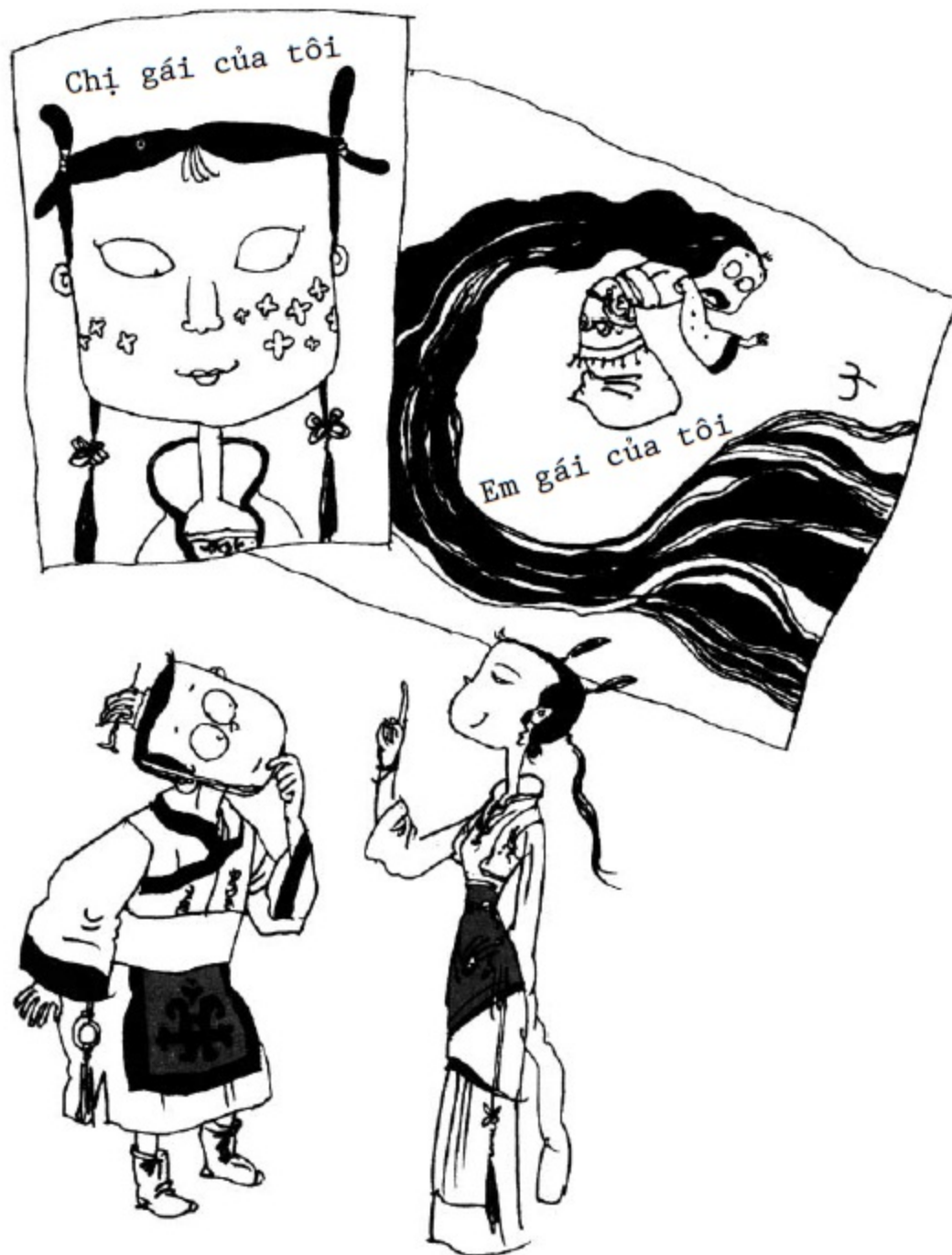
Tôi liền cuống cuống đi tìm chun buộc tóc. Nhưng cho đến giờ vẫn không tìm thấy. Mẹ tôi phải 10 ngày nữa mới về. Lúc đó thì tóc của em tôi đã mọc dài ra đến tận ngoài cổng. Cả con đường ngoài nhà sẽ trải đầy tóc của em tôi...

Bài văn thứ tư: Em trai của tôi

Em trai của tôi tên là Tả Tai. Không phải là em trai tôi chỉ có tai trái không có tai phải mà là bởi vì tai trái của em tôi rất thần kỳ, có thể nghe hiểu ngôn ngữ của cây cỏ.

Tào Hùng đọc được bốn bài văn trong quyển vở bài tập của Tả Tước Ban.

Có một lần, em tôi nói với cha: “Cha ơi, cái ghế gỗ kêu than với con là cha không tôn trọng nó.”

Cha tôi nói: “Cha không đá nó, cũng không đập nó, sao nó lại bảo là cha không tôn trọng nó?”

Em tôi nói: “Cha thường đánh hơi khi ngồi trên cái ghế đó.”

Để thể hiện sự tôn trọng đối với cái ghế, từ đó, hễ khi nào đánh hơi là cha tôi lại phải đứng lên.

Tào Hùng nói với Tả Tước Ban: “Tớ thật là ngưỡng mộ cậu. Nhà tớ mặc dù cũng có bốn anh em trai nhưng không vui như nhà cậu.”

Tả Tước Ban nói: “Tớ mới ngưỡng mộ cậu.”

“Ngưỡng mộ tớ cái gì cơ?”

“Ngưỡng mộ nhà cậu có bốn anh em trai.”

“Ừ”, Tào Hùng cảm thấy kỳ lạ, “nhà cậu còn đông anh em hơn nhà tớ, tất cả có năm anh chị em.”

Tả Tước Ban lắc đầu: “Cha mẹ tớ chỉ có mỗi một mình tớ, rất cô đơn.”

“Nhưng cậu viết về Tả Sẹo, Tả Trúng Cá, Tả Bím Tóc, Tả Tai trong bài văn của cậu mà?”

“Là do tớ tưởng tượng ra thôi!”

TẢ TƯỚC BAN NHẬN ANH TRAI

Tào Hùng đang ở trong lớp học bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ ngoài cửa sổ “Cộc cộc cộc!”

Không phải là tiếng gõ nhẹ mà là tiếng gõ rất to.

Kỳ lạ là thầy giáo và các bạn khác không hề có phản ứng gì, như là tai họ bị điếc. Chỉ có Tào Hùng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tào Hùng quay đầu nhìn, Tả Tước Ban đang đứng ở ngoài cửa sổ nháy mắt ra hiệu với cậu.

Muốn biết Tả Tước Ban tìm cậu có chuyện gì, Tào Hùng phải đợi đến khi tan học. Nhưng Tào Hùng lại nghĩ: “Nếu Tả Tước Ban có thể làm cho một mình mình thấy tiếng của cậu ấy thì cậu ấy cũng có thể làm cho chỉ có cậu ấy mới nghe thấy tiếng của mình!”

Tào Hùng liền thử. Mắt cậu vẫn nhìn chăm chú vào thầy giáo nhưng mồm lại gọi: “Tả Tước Ban!”

Thầy giáo vẫn tiếp tục giảng bài, các bạn vẫn đang chăm chú nghe giảng, không ai để ý đến Tào Hùng cả.

Tào Hùng mạnh dạn hơn một chút nữa, cậu lớn tiếng gọi: “Tả Tước Ban!”

Tiếng hét lớn này của cậu vẫn không làm ảnh hưởng gì đến lớp học.

Tào Hùng liền hỏi Tả Tước Ban: “Có việc gì thế?”

Tả Tước Ban nói: “Một mình tớ ở nhà chán quá nên tìm cậu nói chuyện. Tớ nghe nói bây giờ trong trường học đang có một nhận anh.”

Tào Hùng nói: “Đúng thế”

“Thế đã có cô bạn nào nhận cậu là anh chưa?”

“Chưa. Thứ nhất là vì tớ không đẹp trai, không sáng sủa. Thứ hai là vì tớ không biết đánh nhau, không thể bảo vệ cho các bạn gái. Thứ ba là tớ cũng không có tài ăn nói, không thể chọc cười các bạn gái.”

Tả Tước Ban liền cho Tào Hùng một cơ hội: “Vậy thì cậu làm anh trai tớ đi, tớ đang cần có anh trai.”

“Nếu cậu cần anh trai thì tớ có thể giúp cậu có bốn người anh trai”, Tào Hùng nói.

“Ba người khác là ai?”

“Chính là ba ông anh trai của tớ, tớ có thể thuyết phục các anh ấy nhận cậu làm em gái. Anh cả của tớ biết ăn nói, anh hai có thể làm vệ sĩ, anh ba là anh chàng sát gái, cực kỳ đẹp trai.”

Tả Tước Ban vốn cô độc từ nhỏ, bỗng chốc sắp được có rất nhiều anh thì cảm thấy hạnh phúc ngập tràn. Cô bé bắt đầu kén chọn.

Tả Tước Ban hỏi Tào Hùng: “Cậu chắc chỉ bằng tuổi tớ thôi nhì. Cậu tuổi gì?”

Tào Hùng nói: “Tớ tuổi Hợi.”

“Tớ cũng tuổi Hợi, tớ sinh tháng ba, cậu sinh tháng mấy?”

“Tớ cũng sinh tháng ba.”

“Tớ sinh ngày mồng ba tháng ba.”

“Tớ sinh ngày mồng bốn tháng ba.”

“Ha ha, cậu còn sinh sau tớ một ngày, cậu không làm anh của tớ được.”

Tào Hùng vội nói: “Lớp tớ có một cậu bạn, cậu bạn này nhỏ hơn một cô bạn khác đến mấy tháng tuổi nhưng vẫn có thể làm anh của cô ấy.”

Tả Tước Ban khéo léo giải thích: “Tớ đã có ba người anh, tớ làm em như thế có vẻ nhiều quá. Cậu đừng buồn, đợi cậu lớn hơn một chút nữa là có thể làm anh tớ rồi.”

Tào Hùng hỏi: “Đợi tớ lớn hơn một chút nữa thì chắc là có thể làm anh cậu phải không?”

Lúc này thầy giáo bắt đầu cảm thấy Tào Hùng có vẻ gì đó là lạ, mồm của Tào Hùng liên tục động đậy, thầy hỏi: “Tào Hùng, em đang ăn gì đấy?” nên họ phải dừng lại cuộc trò chuyện.

Mặc dù không làm được anh trai của Tả Tước Ban nhưng Tào Hùng vẫn giúp Tả Tước Ban thuyết phụ Tào Phi, Tào Chương, Tào Thực nhận cô làm em gái.

Một lần, Tả Tước Ban đi mua bánh nướng. Trên đường về nhà, cô gặp phải một cậu béo. Cậu béo này chỉ vào vết tàn nhang trên mặt Tả Tước Ban chằm chọc:

“Mặt giống hết cái bánh nướng rắc đầy vừng ở trên thế mà còn mua bánh nướng làm gì cơ chứ?”

Tả Tước Ban cười nhạt trong bụng nhưng lại giả vờ tỏ vẻ sợ hãi, nói: “Cậu đừng bắt nạt tôi, cho cậu bánh nướng của tôi này!”

Nói rồi Tả Tước Ban liền giơ tay đưa chiếc bánh nướng cho cậu ta.

Chỉ cần cậu ta cầm lấy thì chiếc bánh nướng này sẽ dính chặt vào tay của cậu ta. Hơn nữa, pháp thuật của Tả Tước Ban sẽ khiến cho chiếc bánh nướng này nóng sôi lên. Cậu béo này sẽ hét to lên vì bị bỏng nhưng không làm cách nào rút cái bánh nướng đi được... Nhưng đúng lúc đó thì tên béo này bị một người chặn trước mặt, hóa ra là Tào Chương đã ra tay.

Tào Chương nói với Tả Tước Ban: “Đừng sợ nó, không cần đưa bánh nướng cho nó đâu.”

Tào Chương lại nói với tên béo: “Mày hãy xin lỗi cô bé này vì những gì mà ban nãy mày nói!”

Tên béo trừng mắt: “Mày là ai? Mày muốn lấy bánh nướng của nó à?”

Tào Chương nói: “Tao là anh của nó!”

“Anh?” Tên béo nhìn Tào Chương, “Bọn mày không giống nhau, trên mặt mày không có vừng!”

“Bây giờ”, Tào Chương ra lệnh, “mày không những phải xin lỗi em tao mà còn phải xin lỗi cả tao nữa, thế là phải xin lỗi hai lần.”

“Làm sao?” Tên béo đẩy Tào Chương một cái, “tao không xin lỗi ai cả đấy, mày dám làm gì nào?”

Thế là hai người liền xông vào đánh nhau.

Tả Tước Ban rất vui, lần đầu tiên có một người anh vì bảo vệ cô mà đánh nhau với người khác.

Cô đứng một bên hò hét cổ vũ cho anh.

Nhưng hò hét một hồi, cô không thể tiếp tục vui mừng được nữa. Tên béo đó không chỉ béo mà còn cao hơn Tào Chương một cái đầu, lại còn khỏe hơn Tào Chương. Rất nhanh, tên béo đó đã quật được Tào Chương xuống dưới đất, chiếm thế thượng phong.

Tên béo ra lệnh cho Tào Chương: “Mày xin lỗi tao đi, phải xin lỗi ba lần!”

Tào Chương lập tức quật lại tên béo và đê
nó xuống đất. Cuối cùng, tên béo đành phải
xin lỗi Tào Chương và Tả Tước Ban.

Nhìn thấy Tào Chương bị bóp cổ tới mức khó thở, Tả Tước Ban đành phải đọc thần chú, sử dụng pháp thuật “truyền năng lượng”, tạm thời chuyển một phần sức lực của tên béo sang cho Tào

Chương, khiến Tào Chương trở nên mạnh hơn. Tào Chương lập tức quật lại tên béo và đè nó xuống đất. Cuối cùng, tên béo đành phải xin lỗi Tào Chương và Tả Tước Ban.

Tên béo âm ỉc bỏ đi. Tào Chương dương dương tự đắc nói với Tả Tước Ban: “Hôm nay nếu không có anh thì em đã thê thảm rồi!”

Tả Tước Ban gật đầu lia lịa: “May mà có anh ra tay bảo vệ em và bánh nướng.”

Cho dù thế nào đi nữa, đối với một cô gái mà nói, có một người anh trai sẵn sàng đứng ra bảo vệ mình là một chuyện đáng tự hào và cảm động.

Tả Tước Ban cảm thấy, có một người anh như Tào Phi ban đầu cũng đem lại rất nhiều niềm vui mới.

Tào Phi đổ Tả Tước Ban: “Một cô béo bị ốm, cô ta sợ nhất những người đến thăm nói với cô ta câu gì?”

Tả Tước Ban lắc đầu: “Không biết!”

Tào Phi nói ra đáp án: “Cô ta sợ nhất là nghe thấy câu: Xin hãy ‘bảo trọng’!”

Tả Tước Ban cười phá lên, đáp án này rất thú vị!

Tào Phi lại hỏi: “Một bác nông dân nuôi 10 con trâu, tại sao lại chỉ có 19 cái sừng?”

Tả Tước Ban trả lời: “Vì có một con trâu đánh nhau với một con trâu khác và bị gãy mất một chiếc sừng.”

“Không đúng, sừng của mỗi con trâu đều còn nguyên vẹn, không có chiếc sừng nào bị gãy cả.”

“Thế tại sao lại chỉ có 19 chiếc sừng?”

“Tại vì trong số 10 con trâu này có một con là tê giác.”

Đúng là tê giác chỉ có một sừng ở trên mũi. Haha, đúng là chỉ có Tào Phi mới nghĩ ra những đáp án như vậy.

Câu hỏi thứ ba là: “Tiểu nhị bưng một bát canh ra cho khách, bỗng dưng một con ruồi bay vào trong bát canh. Hỏi ai là người xui xẻo nhất?”

Tả Tước Ban nói: “Vị khách là xui xẻo nhất. Anh ta bỏ tiền ra mua một bát canh có ruồi, thật là buồn nôn!”

Tào Phi lắc lắc ngón tay trò.

Tả Tước Ban lại nói: “Thế thì là tiểu nhị xui xẻo nhất, anh ta đắc tội với khách hàng, bị ông chủ đuổi việc.”

Tào Phi lại lắc lắc ngón tay trò: “Đáp án chính xác là: Con ruồi xui xẻo nhất!”

Tả Tước Ban phá lên cười ha ha.

Tào Phi nói: “Anh mang lại cho em gái nhiều niềm vui như vậy, em gái cũng nên có gì báo đáp anh chứ nhỉ?”

Tả Tước Ban nói: “Em không biết kể chuyện cười.”

“Anh không cần em kể chuyện cười, chỉ cần em gái thay anh trực nhật, quét dọn là được.”

“Thôi... được!”

“Anh kể cho em nghe ba câu chuyện cười, em cũng giúp anh quét dọn ba ngày có được không?”

Tả Tước Ban nghe mà muốn ngất!

“Cứ theo quy tắc này”, Tào Phi đề xuất, “anh em mình ký một bản *Cam kết giúp đỡ lẫn nhau lâu dài giữa anh trai và em gái* được không?”

Mặc dù Tả Tước Ban có thể dùng pháp thuật ung dung nhẹ nhàng quét dọn nhưng cô bé cũng chẳng hứng thú ký bản cam kết này với Tào Phi.

Người anh đẹp trai là Tào Thực biết được chuyện này, liền tuân tròn tứ thơ:

Ký tên,

Đóng dấu.

Anh tặng em, những trận cười sảng khoái

Em giúp anh, căn phòng sạch bụi đất

Anh trai mặt dày như vậy

Em gái cũng không cần nề tình.

Mãi cho đến khi nhận được bài thơ Tào Thực tặng, Tả Tước Ban mới lại cảm thấy hạnh phúc ngập tràn.

Tào Thực nói với Tả Tước Ban: “Em gái, có muốn cùng anh ra ngoài đi dạo không?”

Tả Tước Ban không mong điều gì hơn thế: “Dĩ nhiên là em muốn!”

Sánh vai với một anh chàng đẹp trai ở trên đường, Tả Tước Ban sung sướng với mọi ánh mắt đổ kỵ từ các cô gái khác.

Tả Tước Ban hỏi Tào Thực: “Anh, chúng ta đi đâu vậy?”

Tào Thực nói: “Đi thăm một người em gái khác của anh. Cô ấy bị ốm.”

Tả Tước Ban vừa đi vừa nghĩ: “Nếu cô em gái này là một cô béo thì mình sẽ nói với cô ấy ‘xin hãy bảo trọng!’”

Nhưng cô gái này còn yếu điệu thướt tha hơn cả Tả Tước Ban, cô ấy nói với Tào Thực: “Cảm ơn anh đã quan tâm đến em, vừa gặp anh là mọi bệnh tật của em đều đã tiêu tan hết. Chúng mình ra ngoài chơi đi.”

Tào Thực nói: “Xin lỗi, anh còn một người em gái khác cũng bị ốm. Các em có muốn đi thăm cô ấy với anh không?”

“Đồng... ý!”, hai cô gái miễn cưỡng trả lời.

Cứ như vậy, ba người cùng đi trên đường. Một lát sau, bốn người cùng đi trên đường...

Sau khi Tào Thực đi thăm rất nhiều em gái, đằng sau cậu hình thành cả một đội hình toàn là em gái...

Cuối cùng, Tả Tước Ban không bước nổi nữa, đành rút khỏi đội hình. Thực ra Tả Tước Ban dùng pháp thuật đi chuyển rất tiết kiệm sức nhưng đi trong đội quân em gái của Tào Thực, cô cảm thấy rất mệt.

Tả Tước Ban bỗng dừng nghĩ đến Tào Hùng. Cậu ta chẳng có một cô em gái nào cả.

Tả Tước Ban đi tìm Tào Hùng. Cô dùng phép tàng hình khiến cho Tào Hùng không nhìn thấy cô. Cô còn thay đổi cả giọng nói.

Tào Hùng nghe thấy một giọng nói lạ lắm nói với cậu: “Cậu có muốn làm anh trai của Tả Tước Ban không?”

Tào Hùng nói: “Muốn! Nhưng tôi nhỏ hơn cô ấy một ngày tuổi!”

Giọng nói lạ tiếp tục: “Cô ấy không đề ý nữa. Cô ấy ốm rồi!”

“Cô ấy bị ốm?!”

“Cậu không cần phải lo, cô ấy nhìn thấy cậu là hết bệnh thôi. Nếu cậu đi thăm cô ấy thì cần phải chú ý một điều.”

“Chú ý điều gì?”

“Không được nói ‘xin hãy bảo trọng!’

“vào phòng giặt qua chiếc cửa sổ này.

Mẹ của Tả Tước Ban lại nói: “Phải đổ nước vào trong phòng.”

Tào Tháo sai người gánh từng thùng nước tới và đổ vào trong phòng qua cửa sổ.

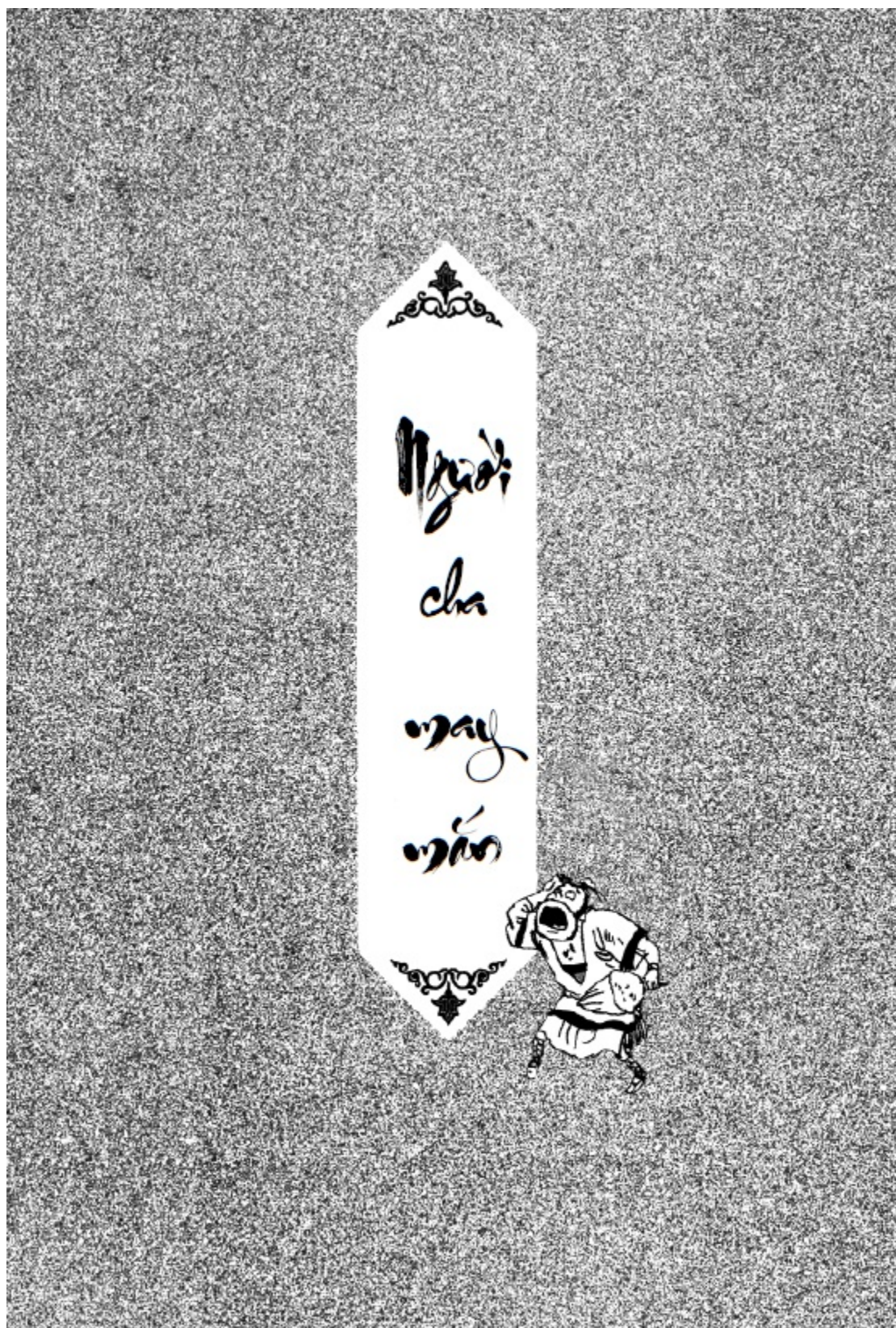
Mực nước trong phòng giặt dần dần dâng cao.

Khi mực nước dần dần dâng đến gần chỗ cửa sổ, mẹ của Tả Tước Ban bảo mọi người ngừng đổ nước.

Bà đứng trước cửa sổ và nâng hai cánh tay lên. Ống tay áo rộng lưng thùng để lộ ra đôi cánh tay rất đẹp.

Sau đó bà liền ngân vang một vũ khúc và nhún chân quay vòng theo vũ khúc này.

Nước trong phòng giặt cũng quay theo nhịp nhảy của mẹ Tả Tước Ban.

NGƯỜI CHA MAY MẮN

Sắp đến bữa cơm tối. Con trai cả của Tào Tháo là Tào Phi về đến nhà.

Tào Tháo giật mình nhìn Tào Phi, trên người Tào Phi từ đầu đến chân dính đầy cà chua.

Tào Tháo nói: “Ồ nước ngoài có lễ hội cà chua. Mỗi khi đến ngày này, mọi người đều dùng cà chua để ném nhau. Tào Phi, các con cũng đang học tập nước ngoài à?”

“Không phải thế!” Tào Phi ủ rũ nói: “Con lên diễn thuyết bị khán giả ném cà chua vào người.”

Tào Tháo hỏi Tào Phi: “Con diễn thuyết về chủ đề gì?”

Tào Phi: “Tại sao anh cả lại xuất sắc hơn em ba?”

“Con diễn thuyết như thế nào?”

“Con nói có sách, mách có chứng. Con đã dẫn ra những người anh cả xuất sắc nhất và những người em thứ ba bạc nhược nhất trong lịch sử.”

“Con không dẫn ra những người anh cả bạc nhược nhất và những người em ba xuất sắc nhất trong lịch sử sao?”

“Không ạ, vì như thế sẽ không chứng minh được vấn đề.”

“Vậy thì tại sao con chứng minh được vấn đề mà khán giả vẫn ném cà chua vào con?”

Tào Phi nói: “Chết nỗi là không phải tất cả khán giả đều là con cả. Chỉ có $1/5$ số khán giả là con cả, vẫn còn $1/5$ số khán giả là con thứ ba.”

“Vậy thì vẫn còn $3/5$ số khán giả không phải là con cả mà cũng chẳng phải là con thứ ba sao?”

“Đúng vậy. $1/5$ số khán giả là con cả không ném cà chua. Nhưng $3/5$ số khán giả không phải con cả cũng chẳng phải con thứ ba cũng ném cà chua vào con cùng với $1/5$ số khán giả là con thứ ba. Cha nói như thế có xui xẻo không chứ!”

Tào Tháo cười: “Con à, con đừng ủ rũ nữa. Ta thấy con như vậy là còn khá may mắn rồi.”

“Gì cơ ạ? May mắn?”

“Đúng là may mắn. Con nghĩ xem, nếu toàn bộ khán giả là con thứ ba thì con đã bị chôn vùi trong đồng cà chua rồi.”

“Uhm, cũng phải!”

“Hơn nữa, nếu như họ không ném cà chua mà ném thứ khác thì còn tồi tệ hơn.”

“Ném thứ khác?”

“Ví dụ như ném trứng gà thôi.”

“Thế thì khó ngửi chết đi được.”

“Ném cốc trà?”

“Thế thì con sẽ bị vỡ đầu mất!”

“Nếu mà ném sâu róm thì sao?”

“Ôi mẹ ơi!”, Tào Phi nhảy dựng lên, “con sợ nhất là sâu róm!”

“Thế nên”, Tào Tháo tổng kết, “khán giả không ném sâu róm, không ném cốc trà hay trứng thối vào con, như thế là con đã quá may mắn rồi. Con có biết kinh khủng nhất là gì không?”

“Kinh khủng nhất?”, Tào Phi vắt óc suy nghĩ, “kinh khủng hơn cả sâu róm sao?”

“Đúng vậy.”

“Con không nghĩ ra.”

Tào Tháo nói: “Kinh khủng nhất là họ không ném gì hết cả.”

Tào Phi: “Con không hiểu.”

“Diễn thuyết kiểu như con thì kiểu gì cũng bị ném một thứ gì đó. Nếu như không có ai ném gì tức là không hề có người nghe. Nếu một bài diễn thuyết không có người nghe thì chẳng phải là càng kinh khủng hơn sao?”

Tiếp đó, Tào Chương bước vào phòng.

“Ngày hôm nay đúng thật là sao thái bạch chiếu, xui xẻo hết mức!”, Tào Chương càu nhàu.

“Sao thế?”, Tào Tháo hỏi Tào Chương, “Không phải là con đi đấu võ sao?”

“Đúng ạ!”

“Bị thua à?”

“Không ạ. Con chỉ dùng ba quyền hai cước là đã lấy được vị trí đài chủ.”

“Ồ, đây là một việc đáng vui mừng đấy chứ!”

“Nhưng mà đài chủ thì vẫn cứ phải nhận lời thách đấu của người khác.”

“Thế con không bảo vệ được vị trí đài chủ à?”

“Con 10 lần liên tiếp bảo vệ thành công vị trí đài chủ. Nhưng đến lần thứ 11 thì một cô gái bước lên đài.”

“Con đã nhường cô ta?”

Tào Chương nói: “Con định nhường cô ta một quyền một cước nhưng ai ngờ cô ta ép con về phía mép đài. Nếu không phải là cô ấy kéo con thì con đã rơi xuống dưới đài rồi.”

Tào Tháo cười lớn.

Tào Chương xấu hổ nói: “Thật là mất mặt. Hôm nay con đã nhận nỗi nhục lớn!”

“Ta không thấy thế”, Tào Tháo nói, “Hôm nay là ngày may mắn của con mới phải.”

“Tại sao?”

“Thứ nhất, cô ta chỉ dừng lại ở đó, không làm con bị thương đúng không?”

“Vâng.”

“Thứ hai, cô ta không si nhục con, không bắt con gọi cô ta là “chị” hoặc là “cô”, đúng không?”

“Không!”

“Cho nên so với những thằng con trai phải gọi con gái là cô, là chị thì con vẫn còn may mắn chán!”

Người con trai thứ ba của Tào Tháo là Tào Thực cũng vừa về đến nhà.

Tào Thực cũng gặp phải chuyện rắc rối với con gái.

“Hôm nay đúng là bị ma ám!”, Tào Thực nói, “Trước đây nếu con muốn kết bạn với cô gái nào thì chỉ cần làm một bài thơ là được. Con chỉ cần đi bảy bước là có thể làm được một bài thơ. Nhưng hôm nay có một cô gái rất cảnh cao. Con theo sau cô ấy 49 bước mà vẫn...”

Tào Tháo hỏi: “Con làm bảy bài thơ à?”

“Vâng, đúng thế”, Tào Thực thở dài, “nhưng mà cô ấy chẳng thèm để ý đến con, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn con nữa.”

Tào Tháo nói: “Con thật là may mắn!”

Tào Thực không hiểu: “Con không hiểu!”

Tào Tháo giải thích: “Nếu cô gái này để ý đến con, theo đuổi con, quấn lấy con, đòi con chơi với cô ta cả ngày thì con còn thời gian mà làm thơ không?”

“Thế thì chẳng còn thời gian nữa!”

“Đối với một nhà thơ hoặc một người muốn trở thành nhà thơ mà nói, những vấp vấp về mặt tình cảm chính là nguồn cảm hứng bất tận.”

“Nếu nói như vậy thì...”, Tào Thực suy xét, “một thi nhân lớn được tạo nên bởi vô số các lần thất tình?”

“Đúng vậy, đúng thế!”

“Vậy thì phụ thân cũng trải qua vô số các lần thất tình ạ?”

Tào Hùng là người về nhà cuối cùng, cũng mặt mày ủ rũ.

Tào Tháo hỏi Tào Hùng: “Thế con lại làm sao thế?”

Tào Hùng nói: “Phụ thân biết con là trưởng nhóm ‘tài lẻ’ chứ?”

“Ta biết.”

“Nhưng mà hôm nay trong nhóm có người đề xuất vị trí nhóm trưởng phải do mọi người luân phiên đảm nhiệm.”

“Thế nên con không vui?”

“Vâng, đương nhiên là con không vui rồi. Cái nhóm này là do con lập ra. Còn ai muốn làm nhóm trưởng thì tự đi mà thành lập nhóm mới chứ!”

“Con à”, Tào Tháo khuyên Tào Hùng, “ai muốn làm nhóm trưởng thì con cứ để người đó làm. Nếu người đó làm không tốt thì mọi người tự khắc sẽ lại để con làm nhóm trưởng.”

“Nếu mà người đó làm tốt thì sao?”

“Thế thì đó là may mắn của cả nhóm, cũng là may mắn của mỗi người trong nhóm. Con phải cố gắng học tập vị trưởng nhóm mới này, để đến lúc đến phiên con làm nhóm trưởng thì con có thể làm tốt hơn nữa.”

Sau bữa tối, bốn anh em cùng nhau ngồi thảo luận.

Tào Chương nói: “Em không hiểu, sao phụ thân lại có thể suy nghĩ tích cực coi họa là phước như vậy được nhỉ?”

Tào Phi nói: “Các em còn nhớ trận Xích Bích không?”

Hao binh tôn tướng, người ngựa kiệt sức. Trong tình thế khó khăn như vậy mà phụ thân còn cười to ba tiếng. Phụ thân bản tính lạc quan.”

“Em không tin trong bất kỳ hoàn cảnh nào phụ thân cũng đều có thể lạc quan như vậy”, Tào Thực nói.

Tào Hùng nói: “Chúng ta có thể thử xem.”

Tào Hùng đi tìm Tả Tước Ban nhờ giúp đỡ.

Tả Tước Ban nói: “Em cần khăn mặt của cha anh.”

Tào Hùng liền lén lấy trộm khăn mặt của Tào Tháo. Tả Tước Ban hóa phép cho chiếc khăn mặt của Tào Tháo.

Sáng hôm sau, Tào Tháo dùng chiếc khăn mặt này để rửa mặt. Rửa mặt xong, Tào Tháo cảm thấy một bên mặt bị ngứa. Lúc đi làm, Tào Tháo vừa ra lệnh cho cấp dưới, vừa liên tục gãi mặt.

Tướng Cán khuyên Tào Tháo: “Ngài nên tìm bác sĩ khám xem sao.”

Tào Tháo nói: “Không sao! Ta đã rất may mắn rồi, chỉ ngứa một chút thôi chứ không bị đau.”

Mấy anh em quyết định tiếp tục nhờ Tả Tước Ban giúp.

Tả Tước Ban lại hóa phép chiếc khăn mặt của Tào Tháo.

Ngày thứ ba, Tào Tháo vừa xoa mặt vừa nói với cấp dưới: “Không sao. Vẫn còn may. Chỉ hơi đau thôi chứ chưa bị sưng.”

Chắc mọi người đều đoán được, ngày thứ tư sau khi Tào Tháo rửa mặt, mặt của Tào Tháo bắt đầu sưng lên.

Nhưng Tào Tháo vẫn nói: “Ta rất may mắn...”

Tướng Cán liền nói: “Chỉ hơi sưng thôi chứ chưa bị dập.”

Ngày thứ năm, mặt Tào Tháo không đập, không sưng, không đau, cũng không ngứa, hoàn toàn trở lại như bình thường.

Các con của Tào Tháo quyết định ngừng việc thử thách Tào Tháo, họ hoàn toàn bái phục vị cha già may mắn của mình.

Ngày thứ năm, mặt Tào Tháo không đập,
không sưng, không đau, cũng không ngứa,
hoàn toàn trở lại như bình thường.

PHÁP SƯ GIÚP VIỆC THEO GIỜ

Tào Hùng trong lúc buồn chuyện với Tả Tước Ban hỏi: “Mẹ em bình thường làm những việc gì?”

Tả Tước Ban nói: “Mẹ em giúp việc theo giờ cho người ta.”

“Ừa, em bảo mẹ em là pháp sư cơ mà?”

“Vâng, mẹ em là pháp sư giúp việc theo giờ.”

Điều này khá mới mẻ với Tào Hùng.

Tào Hùng hỏi: “Công việc của pháp sư giúp việc theo giờ và người giúp việc theo giờ bình thường có gì khác nhau không?”

Tả Tước Ban: “Pháp sư giúp việc theo giờ cũng giúp người ta làm những việc như dọn dẹp phòng, giặt quần áo, nấu cơm,... không có gì khác so với công việc của một người giúp việc bình thường, chỉ là quá trình làm những công việc này có đôi chút khác biệt.”

“Thù lao chắc cũng không giống nhau. Mời pháp sư làm giúp việc chắc là rất đắt nhỉ?”

“Cũng hơi đắt một chút thôi ạ. Bởi vì chất lượng phục vụ của pháp sư giúp việc chắc chắn là cao hơn người bình thường.”

“Vậy thì”, Tào Hùng tự dưng nảy ra ý nghĩ, “có thể mời mẹ em đến nhà anh giúp... không?”

“Đến nhà anh giúp việc chứ gì?”

“Uhm.”

Tả Tước Ban cười mở: “Anh không cần phải áp a áp úng như thế. Anh sợ làm tổn thương lòng tự trọng của em chứ gì? Làm giúp việc theo giờ cũng là kiếm tiền bằng sức lao động, không có gì mất mặt cả. Tối nay em nói với mẹ em, bảo mẹ em sáng mai đến nhà anh.”

Sáng ngày hôm sau, một người phụ nữ trung niên ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề đến phủ Tào Tháo.

Người phụ nữ trung niên nói với Tào Tháo: “Tôi đến phụ việc nhà.”

“Uhm, ta đã nghe con trai ta nói.” Tào Tháo liền hỏi:

“Không biết nên xưng hô với chị thế nào?”

Người phụ nữ trung niên nói: “Chồng tôi họ Tả, tôi họ Hữu...”

“Đúng là một đôi trời sinh.”

“Ngài cứ gọi tôi là Hữu Lão Sư là được.”

Tào Tháo nghĩ thầm: “Chưa thấy ai gọi người giúp việc là sư phụ bao giờ.”

Nhưng Tào Tháo vẫn rất lịch sự: “Hữu Lão Sư, cô có nên thay một bộ quần áo khác để tiện cho công việc?”

Cô ăn mặc như thể đi dự tiệc tối vậy.”

Mẹ của Tả Tước Ban nói: “Không sao, chiếc váy này của tôi không hề cản trở công việc, mà công việc cũng không ảnh hưởng gì đến chiếc váy của tôi cả.”

Lúc này, bốn người con trai của Tào Tháo đều ra xem một pháp sư giúp việc rút cục sẽ làm những việc gì.

Mẹ của Tả Tước Ban hỏi Tào Tháo và bốn đứa con:

“Các vị đều không sợ độ cao đúng không?”

“Đúng!”

“Vậy thì xin mời ngồi lên ghế.”

Mọi người đều ngồi đầu vào đấy.

Mẹ của Tả Tước Ban lấy ra một cái còi: “Đây là chiếc còi pháp thuật.”

“Tuýt!... Tuýt!...”

Mẹ của Tả Tước Ban thổi còi, đồng thời đưa hai tay lên cao.

Dưới sự chỉ huy của mẹ Tả Tước Ban, bàn, ghế (có người ngồi ở trên), tủ, giường bắt đầu từ từ bay lên.

“Tuýt!”

Mẹ của Tả Tước Ban thổi một tiếng còi, tất cả đồ đạc đều đứng lại trong không trung.

Tào Tháo và các con trai nhìn xuống dưới... Chỉ nhìn thấy mẹ của Tả Tước Ban nhắm mắt, hai tay xòe vẩy. Mũi của bà không ngừng nhấp nháy đọc những câu thần chú mà mọi người đều nghe không rõ.

Tiếng gió từ bên ngoài thổi vào. Nhưng tiếng gió này có vẻ kỳ quái, rít từng hồi như kiểu những người bị đau răng đang cố hít thở không khí.

Bụi đất, rác rưởi trong phòng miễn cưỡng chui ra từ các góc xó. Chúng bị tiếng gió kỳ lạ hút ra bên ngoài cửa.

Tiếp đó, mẹ của Tả Tước Ban phát ra tiếng mèo kêu, rất giống!

Bỗng dung một đàn mèo đen không biết từ đâu đến xông vào cửa.

Tào Hùng đếm qua rồi nói với Tào Thực: “Có 49 con mèo tất cả.”

Lông của những con mèo đen này sáng mượt như sa tanh. Chúng đưa đi đưa lại chiếc đuôi được xòe rộng. Một lúc sau, mặt sàn đã được lau sáng bóng, giống như bộ lông của những con mèo đen này vậy.

Xong việc, 49 con mèo hướng về phía mẹ của Tả Tước Ban kêu to một tiếng, sau đó liền nhanh chóng chạy khỏi căn phòng.

Mẹ của Tả Tước Ban lại thổi còi, đưa đồ đạc trong không trung trở về vị trí vốn có.

Mẹ của Tả Tước Ban phát ra tiếng mèo kêu,
rất giống! Bỗng dưng một đàn mèo đen
không biết từ đâu đến xông vào cửa.

Sau khi quét dọn phòng, mẹ của Tả Tước Ban bắt đầu giặt quần áo.

Bà hỏi Tào Hùng: “Nhà cháu có căn phòng trống nho nhỏ nào không?”

Tào Hùng nói: “Đề cháu xem xem.”

Nhà Tào Hùng có rất nhiều phòng. Cậu nhanh chóng tìm được một căn phòng nhỏ. Căn phòng này tuy không có người ở nhưng lại chất đầy một đồng đồ linh tinh.

Tào Hùng rất tán thưởng màn biểu diễn pháp thuật của mẹ Tả Tước Ban nên đã toát mồ hôi dón đồng đồ này ra ngoài.

Mẹ của Tả Tước Ban nói: “Mọi người hãy đem những đồ cần giặt để vào căn phòng này. Từ nay về sau đây sẽ là phòng giặt chuyên dụng.”

Mẹ của Tả Tước Ban đóng cửa ra vào của phòng giặt nhưng lại mở cửa sổ ra.

Cha con Tào Tháo vớt quần áo bẩn của mình vào phòng giặt qua chiếc cửa sổ này.

Mẹ của Tả Tước Ban lại nói: “Phải đổ nước vào trong phòng.”

Tào Tháo sai người gánh từng thùng nước tới và đổ vào trong phòng qua cửa sổ.

Mực nước trong phòng giặt dần dần dâng cao.

Khi mực nước dần dần dâng đến gần chỗ cửa sổ, mẹ của Tả Tước Ban bảo mọi người ngừng đổ nước.

Bà đứng trước cửa sổ và nâng hai cánh tay lên. Ông tay áo rộng lòng thùng để lộ ra đôi cánh tay rất đẹp.

Sau đó bà liền ngân vang một vũ khúc và nhún chân quay vòng theo vũ khúc này.

Nước trong phòng giặt cũng quay theo nhịp nhảy của mẹ Tả Tước Ban.

Quay theo chiều kim đồng hồ được một lúc, mẹ của Tả Tước Ban lại đổi hướng quay ngược chiều kim đồng hồ.

Nước trong phòng giặt cũng quay theo chiều ngược lại.

Cứ thế, sau ba lần quay thuận chiều kim đồng hồ và ba lần quay ngược chiều kim đồng hồ, mẹ của Tả Tước Ban ngừng lại, nước trong phòng giặt cũng ngay lập tức ngừng quay.

Mẹ của Tả Tước Ban hạ cánh tay xuống.

Lúc này, mực nước trong phòng giặt bắt đầu hạ xuống. Nước từ khe cửa chảy ra ngoài.

Sau khi nước trong phòng đã xả hết ra ngoài, nữ pháp sư đột nhiên quay vòng, lần này còn quay nhanh và điên cuồng hơn lần trước.

Những chiếc áo dài, áo choàng, quần, bát tất của cha con Tào Tháo cũng bay lượn trong phòng giặt và bước vào cổng đoạn vắt.

Công việc tiếp theo của pháp sư giúp việc là nấu cơm.

Tào Tháo hỏi: “Hữu Lão Sư, cô biết làm những món ăn gì?”

Mẹ của Tả Tước Ban trả lời: “Ngài thích ăn món gì?”

“Ý của cô là ta thích ăn món gì cô cũng đều có thể làm được đúng không?”

“Nói chính xác thì ngài thích ăn món gì tôi cũng đều có thể đáp ứng.”

“Làm’ với ‘đáp ứng’ có gì khác nhau à?”

“Nếu mà chỉ nhìn vào kết quả thì không có gì khác nhau, nhưng quá trình thì có đôi chút khác biệt.”

“Được”, Tào Tháo cố tình làm khó mẹ Tả Tước Ban, “Ta muốn ăn vịt quay Bắc Kinh, cô có thể ‘đáp ứng’ không?”

Mẹ của Tả Tước Ban điềm tĩnh nói: “Xin hỏi, ngài muốn ăn vịt quay Bắc Kinh địa phương hay vịt quay Bắc Kinh chính thống?”

Tào Tháo kinh ngạc nói: “Để đáp ứng nhu cầu của tôi, cô định đi Bắc Kinh mua vịt à?”

Mẹ của Tả Tước Ban nói: “Ngài đưa tôi 10 quan tiền đồng!”

Tào Tháo đưa cho mẹ của Tả Tước Ban 10 quan tiền đồng. Mẹ của Tả Tước Ban để tiền đồng vào lòng bàn tay, ngón tay hướng về phía bắc mở ra gập vào vài lần. Cuối cùng, mẹ của Tả Tước Ban mở rộng hai lòng bàn tay, các quan tiền đồng đã không cánh mà bay.

Tào Tháo hỏi: “Tiền đâu rồi?”

Mẹ Tả Tước Ban nói: “Tiền đã được gửi đến quán vịt quay ở Bắc Kinh rồi. Tôi đã dùng phép vận chuyển.

Đây là pháp thuật cơ bản, đến con gái tôi cũng biết làm.”

“Uhm,” Tào Tháo gật đầu, “ta nghe Tả Tước Ban nói, lúc lên lớp nó cũng từng dùng pháp thuật này để mua một bát mì bò.”

“Đó chỉ là vận chuyển đường ngắn”, mẹ của Tả Tước Ban nói, “nếu dùng phép vận chuyển đường dài thì đừng nói là Bắc Kinh, đến cả vịt quay ở Bắc Cực cũng có thể lấy được.”

Tào Tháo mở to mắt ngạc nhiên: “Nói như thế nghĩa là cô có thể giúp tôi mua được cả đồ ăn từ nước ngoài?”

“Việc đó dễ như trở bàn tay.”

“Thế thì ta không cần vịt quay nữa...”

Mẹ Tả Tước Ban lập tức mở hai lòng bàn tay ra, các ngón tay lần lượt gập vào. Khi các ngón tay nắm chặt lại cũng là lúc 10 quan tiền đồng được lấy về từ quán vịt quay Bắc Kinh.

Mẹ của Tả Tước Ban hỏi Tào Tháo thích ăn gì.

Tào Tháo nói: “Ta nghe nói ở nước Ý có một loại bánh, tên gọi rất là kinh dị, hình như là ‘bi sắt’.”

“Là Pizza.”

“Nói chung khá là nổi tiếng, có thể giúp ta mua một ít về ném thử không?”

“Nhưng mà”, mẹ của Tả Tước Ban nói, “tiền của chúng ta không thông dụng ở Ý.”

“Thế là không được ăn Pizza à?”

“Có thể trao đổi bằng thứ khác.”

Tào Thực nói: “Tức là lấy đồ đổi đồ. Nhà ta có rất nhiều đồ quý, lấy một thứ đồ gì đó đổi lấy Pizza là được.”

“Chọn món đồ nào bây giờ?”, Tào Tháo trầm ngâm suy nghĩ.

“Phụ thân”, Tào Phi đưa ra ý kiến, “Nước Cao Li có tặng nhà mình nhân sâm quý, vì phụ thân bị nóng trong người nên không dùng được. Lấy nhân sâm Cao Li đổi lấy Pizza chắc là người Ý sẽ rất hài lòng.”

“Được, cứ làm theo lời thằng cả đi.”

Mẹ của Tả Tước Ban đã từng có lần hợp tác với một tiệm Pizza của Ý nên đã rất nhanh chóng chuyển nhân sâm đi.

Cha con Tào Tháo nuốt nước bọt chờ Pizza.

Nhưng họ chờ mãi, chờ mãi... Tào Tháo tự lẩm bẩm: “Chắc là làm loại bánh này rất mất thời gian.”

Mẹ của Tả Tước Ban nói: “Để tôi xem xem.”

“Cô làm sao mà...?”

“Pháp sư có khả năng nhìn xa.”

Mẹ của Tả Tước Ban nhắm mắt lại, hai ngón tay trở ẩn chặt vào thái dương.

Tào Tháo hỏi: “Hữu Lão Sư, cô nhìn thấy gì?”

Mẹ của Tả Tước Ban nói: “Sắp xong rồi. Họ đã cho bánh vào hộp và... đang buộc dây.”

Ngay lập tức, chỉ nghe thấy tiếng “bốp” một cái, một hộp giấy long lanh rơi xuống bàn.

Tào Chương tính tình vốn nôn nóng liền vội nới dây và mở hộp ra.

Trong hộp không phải là bánh Pizza mà là củ nhân sâm vừa gửi đi lúc nãy.

Tất cả mọi người đều tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Tào Hùng tinh mắt nói: “Trên củ nhân sâm có chữ!”

Tào Chương nói: “Là tiếng nước ngoài!”

Tào Thực giỏi ngoại ngữ nhất trong ba anh em, liền phiên dịch cho mọi người nghe:

“Củ cái không còn tươi nữa, không cần!”

Tào Tháo quát lên: “Người nước ngoài đúng là không có mắt, tướng nhân sâm là củ cái.”

Lúc này ngoài cửa có tiếng rao của người bán dong.

Tào Tháo hỏi: “Ở ngoài đang rao bán cái gì vậy?”

Tào Phi nói: “Bầm phụ thân, họ bán khoai nướng.”

Mùi thơm của khoai nướng bay vào đây hấp dẫn.

Tào Hùng hỏi mẹ của Tả Tước Ban: “Hữu Lão Sư, cô có thể dùng pháp thuật chuyển đồ thì chắc cũng có thể dùng pháp thuật truyền mùi thơm của khoai nướng nhỉ?”

Mẹ của Tả Tước Ban cười: “Ta chưa chuyển mùi vị bao giờ, đây đúng là một thử thách mới của giới pháp thuật. Nhưng ta rất muốn thử xem thế nào. Ta hiểu ý của cháu, cháu muốn thông qua mùi hương để quảng cáo khoai nướng đúng không? Nếu người Ý thích mùi vị này, chúng ta sẽ dùng khoai nướng để đổi lấy bánh Pizza?”

“Đúng vậy.”

Mẹ của Tả Tước Ban đưa tay ra nắm bắt lấy làn hương trong không trung và tập trung vào lòng bàn tay, sau đó chuyển tới nước Ý. Lúc mẹ của Tả Tước Ban mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay của bà không còn gì cả! Mà vốn dĩ cũng chẳng có gì cả!

Tào Hùng hỏi: “Đã gửi đi chưa ạ?”

Mẹ của Tả Tước Ban không được tự tin cho lắm:

“Cô cũng không chắc lắm.”

Tào Chương nói: “Cô thử nhìn xem phản ứng của bên đấy thế nào?”

Mẹ của Tả Tước Ban lại nhắm mắt lại, ngón tay ấn chặt thái dương.

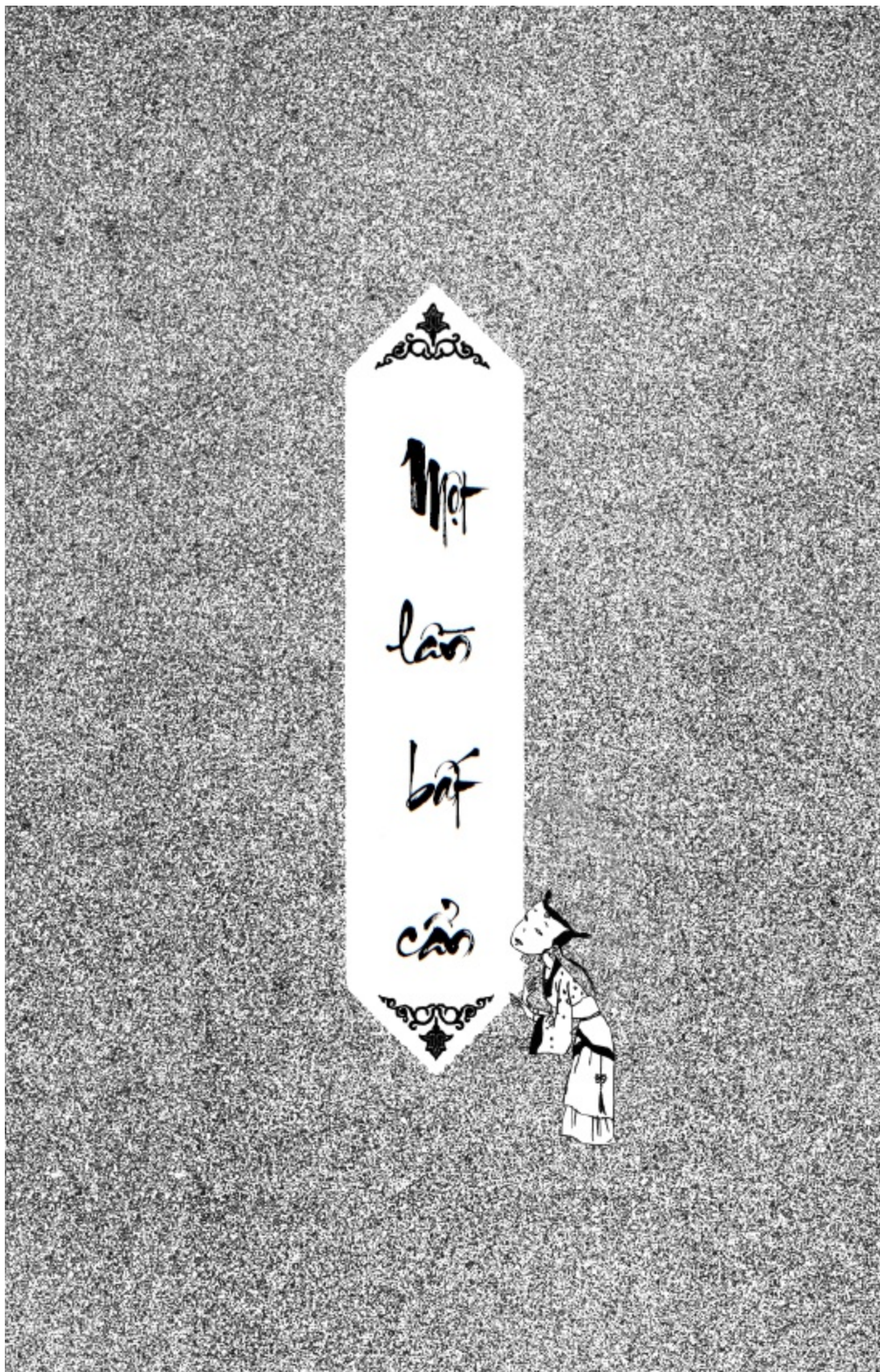
“Cô nhìn thấy gì?”, Tào Tháo hỏi.

Mẹ của Tả Tước Ban nói: “Họ lại đang đóng hộp và buộc dây.”

“Bốp!”, một chiếc hộp đẹp long lanh lại rơi xuống mặt bàn.

Tào Chương mở hộp ra, lần này trong hộp đúng là có bánh Pizza. Tào Thực đọc dòng chữ trên chiếc bánh:

“Đã nhận được mùi hương. Chúng tôi rất mong muốn nhận được thứ đồ ăn đã phát ra mùi hương này!”

MỘT LẦN BẮT CÚN

Ngay sau khi mẹ bước ra khỏi cửa, Tả Tước Ban lập tức chạy đến lật đồng hồ của bà.

Nếu như mẹ Tả Tước Ban là một giáo viên, bác sĩ, đầu bếp, chắc chắn túi đồ của bà sẽ chẳng có gì thú vị.

Nhưng bà lại là một nữ pháp sư! Những lược, gương, dây... nhỏ bé kia, trông có vẻ bình thường, nhưng bên trong đều ẩn chứa một phép thuật phi thường nào đó.

Chiếc lược nhỏ có thể biến đổi màu tóc của bạn.

Chải một lượt, tóc bạn biến thành màu đỏ, chải thêm lượt nữa lại thành màu xanh!

Nhìn vào gương, có thể bạn sẽ nhìn thấy kiếp trước của mình, kiếp trước có thể bạn là một con chim, một cái cây hoặc một ngọn cỏ, chứ không phải là người!

Cuốn sợi dây quanh đầu ngón tay rồi chỉ vào một chiếc bánh bao chay, bánh bao chay có thể lập tức biến thành bánh bao nhân thịt thơm phức!

Hôm nay, Tả Tước Ban sẽ tìm thấy điều gì thú vị ở phòng mẹ đây?

Trên bàn Hữu Lão Sư có một cuốn sách với tựa đề *Làm thế nào để biến người thành động vật*. Tả Tước Ban lật xem, trong sách đều là những thứ trông giống những câu vè, nhưng lại không hề dễ hiểu tẹo nào. Cô chọn đại một đoạn đọc chơi:

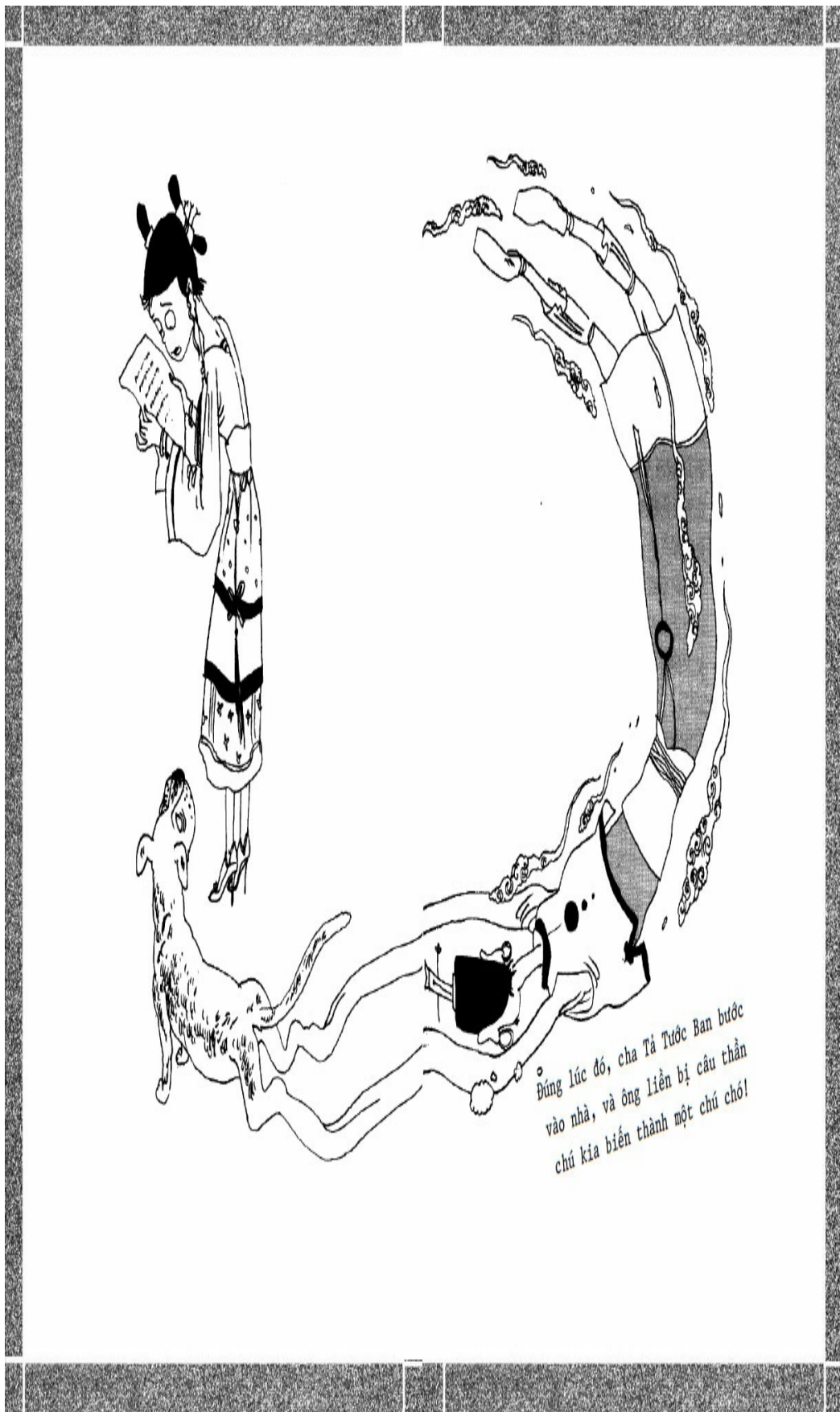
Gâu gâu dog cò a a man, Dog cò dog cò man man man, Dog cò man, man dog cò, A a dog cò gâu gâu man.

Đúng lúc đó, cha Tả Tước Ban bước vào nhà và ông liền bị câu thần chú kia biến thành một chú chó!

Tả Từ phát hiện ra sự thay đổi trên người mình, tức giận định mắng Tả Tước Ban: “Chuyện gì thế này?!”

thế nhưng giọng nói của ông đã biến thành tiếng gâu gâu của một chú chó.

Nghe thấy tiếng chó sủa, Tả Tước Ban giật mình, đánh rơi cuốn sách trên tay và quay người lại.

Đúng lúc đó, cha Tả Tước Ban bước
vào nhà, và ông liền bị câu thần
chú kia biến thành một chú chó!

Tả Tước Ban vốn rất thích chó, từ lâu cô đã muốn nuôi một chú chó, nhưng mẹ nhất quyết không cho. Mẹ cô chê lũ chó bẩn thỉu, bà nói chỉ cần ngửi thấy cái mùi ấy là bà đã không chịu nổi

rồi. Tả Tước Ban không ngờ một chú chó to khỏe thế này lại tự tìm đến cửa nhà cô! Nhưng cũng không thể không cảnh giác với những chú chó lạ, Tả Tước Ban hỏi chú chó: “Mày có phải là chó đại không?”

Ông Tả lắc đầu.

“Mày có đồng ý cho tao ôm một cái không?”

Ông Tả gật đầu.

Thế là Tả Tước Ban vui mừng ôm chú chó vào lòng.

Ông Tả vừa xúc động vừa tủi thân, chảy cả nước mắt.

Tả Tước Ban nói với chú chó: “Tao là chủ của mày, tao phải đặt cho mày một cái tên mới được.”

Ông Tả vội vàng gật đầu, thực ra ý ông là: Cha đã có tên rồi, tên cha là Tả Từ!

Tả Tước Ban hỏi ý kiến chú chó: “Tao gọi mày là Mi Mi, được không?”

Ông Tả lắc đầu.

“Thế Cún thì sao?”

Ông Tả vẫn lắc đầu. Ông lắc đầu, cả cái đuôi cũng vẫy vẫy.

Thấy chú chó vẫy đuôi, Tả Tước Ban liền hỏi: “Mày muốn gọi là Vĩ Vĩ à? Ba Ba?[\(1\)](#)

Ông Tả gật đầu. Ba Ba nghe giống với Papa, còn miễn cưỡng chấp nhận được.

Tả Tước Ban đang chơi đùa vui vẻ với “Ba Ba” thì Hữu Lão Sư về.

Vừa nhìn thấy chó, Hữu Lão Sư liền bịt mũi lại:

“Con chó ở đâu ra thế này? Mau đuổi nó ra ngoài đi!”

Tả Tước Ban nói: “Đây là Ba Ba của con, mẹ không được đuổi nó đi.”

Nghe đến Ba Ba, Hữu Lão Sư liền hỏi con gái:

“Cha con đâu?”

“Cha vẫn chưa về.” Tả Tước Ban trả lời.

“Ông ấy phải về từ lâu rồi mới phải, bởi vì hôm nay chúng ta phải tổ chức sinh nhật cho cha con.”

Tả Tước Ban nói với chú chó: “Ba Ba, mày là một chú chó ngoan, mày đi tìm cha tao về nhé.”

Chú chó ngơ ngác không biết phải làm sao.

“À, mày chưa biết cha nhi.”

Tả Tước Ban lấy một tờ giấy vẽ chân dung của cha rồi đưa cho chú chó xem, sau đó để chú ngậm bức vẽ đi tìm cha.

“Đi đi!”

Ngậm bức tranh vẽ mình, ông Tả đi ra ngoài đường.

“Tìm cha về! Tìm bằng cách nào đây?”

Nó nghĩ một hồi, rồi quyết định chạy đi tìm pháp sư Quán Lộ. Có thể Quán Lộ sẽ phát hiện ra đây không phải là một chú chó bình thường và giúp ông trở lại thành người chăng?!

Nó chạy đến căn hầm cất trữ rất nhiều bắp cải của Quán Lộ.

Nó chạy vào bên trong và phát hiện ra Quán Lộ không có nhà. Từ trước đến nay, Quán Lộ ra ngoài không bao giờ khóa cửa, ông không sợ kẻ trộm ăn trộm đồ của mình, vì ông là một pháp sư, chỉ cần một cái huyết sáo, những đồ bị lấy cắp sẽ tự động bay trở lại.

Nó dùng mũi ngửi ngửi trong đồng bắp cải, cuối cùng nó tìm ra một cuốn sách.

Nó ngậm cuốn sách chạy về nhà.

Tả Tước Ban lấy cuốn sách từ mõm chú chó, *Làm thế nào để biến động vật thành người*.

“Ý mày là sao?” Tả Tước Ban hỏi chú chó, “Mày muốn biến thành người?”

Hữu Lão Sư nói: “Khoan đã, cuốn sách này đã nhắc nhở ta. Cha của con có thể đã gặp phải một pháp sư khác, và bị biến thành động vật rồi, nếu không, ông ấy không thể không về nhà được.”

“Con có ý này!” Tả Tước Ban nói: “Chúng ta sẽ cùng nhau lên phố, nếu như nhìn thấy loài động vật nào khả nghi, chúng ta sẽ biến chúng thành người và xem đó có phải là cha hay không!”

“Ý này được đấy!”

Và thế là, Hữu Lão Sư tay cầm cuốn sách *Làm thế nào để biến động vật thành người*, Tả Tước Ban đi sau bà, chú chó đi sau Tả Tước Ban, họ cùng nhau lên phố.

Họ nhìn thấy một con mèo, đây chỉ là một con mèo ghê. Tả Tước Ban nói: “Con mèo này có thể là cha con đấy.”

Hữu Lão Sư hỏi: “Con dựa vào cái gì mà phán đoán vậy?”

“Vì cha con cũng có bệnh da liễu mà,” Tả Tước Ban trả lời.

Thấy con gái nói cũng có lý, Hữu Lão Sư bèn lật cuốn sách, tìm đến trang biến mèo thành người và đọc thần chú:

A a cat tờ meo meo man, Cat tờ cat tờ man man man.

Man cat tờ, cat tờ man, Meo meo cat tờ a a man.

Câu thần chú thật hiệu nghiệm, Hữu Lão Sư vừa dứt lời, chú mèo ghê liền biến thành một người mắc bệnh da liễu.

Nhưng người này không phải là cha của Tả Tước Ban.

Anh ta vô cùng lạ lẫm và hoảng hốt với thân thể mới của mình, anh ta sờ về phía đuôi và dường như vô cùng đau khổ vì chiếc đuôi đã biến mất.

“A? A!” Anh chàng hãy còn chưa biết nói tiếng người, chỉ biết kêu “a, a”.

Thấy một chú mèo khác chạy đến, anh chàng vui mừng đuổi theo. Nhưng chú mèo kia sợ quá chạy mất, anh chàng không thể đuổi theo kịp, bởi lẽ anh ta đã mất đi chiếc đuôi và tốc độ của một chú mèo.

Hữu Lão Sư thở dài: “Anh ta vốn không phải là một con người, chỉ là một con mèo. Ép một con người biến thành một con mèo thì quả là mất nhân tính, còn ép một con mèo biến thành một con người, thì quả thật không còn tình thương đối với loài vật! Chúng ta nên biến chú mèo không định biến thành người này trở về hình dạng cũ.”

Vốn đã đọc qua cuốn sách *Làm thế nào để biến người thành động vật* ở nhà, nên Hữu Lão Sư cũng rất quen thuộc với tất cả câu chú trong sách. Bà đọc câu chú biến người thành mèo:

Meo meo cat tờ a a man, Cat tờ cat tờ man man man.

Man cat tờ, cat tờ man, A a cat tờ meo meo man.

Và thế là anh chàng chỉ biết kêu “a, a” biến trở lại thành mèo, chú mèo tỏ ra vô cùng mừng rỡ với chiếc đuôi mới được tìm lại của mình.

Phía bên kia đường có một con chuột, sau khi chứng kiến quá trình mèo biến thành người, rồi người lại biến thành mèo, nó liền chạy lại đứng trước mặt Hữu Lão Sư và kêu “chít chít”.

Tả Tước Ban hỏi mẹ: “Mẹ có hiểu chuột nói gì không?”

Hữu Lão Sư nói: “Tuy mẹ không hiểu chuột nói gì, nhưng mẹ đoán đây là một con người bị biến thành chuột, nó đang cầu cứu chúng ta biến nó trở lại thành người.”

“Tại sao mẹ lại đoán thế?”

“Nếu như đúng là một con chuột, nó sẽ không bao giờ chạy lại trong khi mèo còn chưa rời đi.”

“Đúng thế!” Tả Tước Ban reo lên, “Có thể con chuột này chính là cha của con! Mẹ, mẹ mau tìm câu chú biến chuột thành người nhanh lên, để con đọc, con sẽ biến cha trở lại thành người.”

Hữu Lão Sư lật cuốn *Làm thế nào để biến động vật thành người* và tìm ra câu chú biến chuột thành người.

Tả Tước Ban vội hào hứng đọc:

A a mouse sờ chít chít man, Mouse sờ mouse sờ man man man.

Man mouse sờ, mouse man, Chít chít mouse sờ a a man.

Chú chuột lập tức biến thành một con người.

Nhưng vẫn không phải là cha của Tả Tước Ban, mà là một cụ già.

Cụ già không kêu “a, a”, mà nói tiếng người với Tả Tước Ban: “Rất nhiều năm về trước, tôi bị kẻ thù truy sát, trong lúc nguy cấp, một vị pháp sư đã giúp tôi biến thành một con chuột để thoát nạn. Thoát được kiếp nạn, nhưng tôi lại không còn cơ hội chung sống với vợ con nữa. Hôm nay,

cuối cùng tôi cũng được trở lại thành người, nếu như gặp được các vị sớm hơn thì tốt quá.”

Tả Tước Ban liền nghĩ: “Người cha đáng thương của mình không biết đã bị biến thành con vật gì rồi, không biết bao giờ ông mới lại có cơ hội trở lại thành người...”

Đang mãi nghĩ, Tả Tước Ban phát hiện ra chú chó đang dùng mõm kéo vạt áo của cô. Chú ngậm ngùi kêu ư ư.

“Ba Ba”, Tả Tước Ban hỏi chú chó: “Mày cũng muốn biến thành người ư?”

Và chắc chắn là chú chó đã gật đầu.

“Được rồi,” Tả Tước Ban nói với mẹ, “Mẹ giờ sách ra, tìm giúp con câu chú biến chó thành người.”

Hữu Lão Sư đồng ý, đang định lật giở cuốn sách *Làm thế nào để biến động vật thành người* trên tay bà thì bỗng dưng nó không cánh mà bay!

Chi nghe trong không trung một tiếng huýt sáo... Hữu Lão Sư nói: “Quyển sách này nhất định là của Quán Lộ, nên ông ta đã thu hồi lại rồi. Huýt sáo thu lại đồ vật, chính là phép thuật của Quán Lộ đây mà.”

Tả Tước Ban hỏi mẹ: “Chúng ta không thể đến nhà chú Quán Lộ mượn sách được hả mẹ? Chú chó của con rất muốn được biến thành người.”

Tả Tước Ban chưa kịp dứt lời, chú chó của cô đã chạy đi rồi.

Tả Tước Ban đang định chạy đuổi theo thì bị Hữu Lão Sư ngăn lại: “Đừng đuổi nữa, nó sẽ tự quay về thôi. Con nhìn ra chưa, chú chó này chính là cha con đây.”

“Hà?!”

“Con chó này chạy về phía nhà Quán Lộ, thông thường chỉ có pháp sư mới tìm được nhà của pháp sư mà thôi.”

Tả Tước Ban nghĩ lại một hồi rồi bỗng dậm chân:

“Thôi chết rồi, hình như chính con đã biến cha thành...”

THUẬT ĐIỀU KHIỂN ĐỒNG THỜI

Từ sau khi Hữu Lão Sư nhận công việc giúp việc theo giờ tại nhà Tào Tháo, bà thường vừa làm việc vừa nói chuyện với anh em họ Tào.

Tào Hùng hỏi Hữu Lão Sư: “Cô Hữu ơi, ngoài việc dùng phép thuật để dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, nấu cơm giúp người khác ra, cô còn làm việc gì nữa không?”

Hữu Lão Sư trả lời: “Ta còn chăm sóc người bệnh.”

Tào Hùng nói: “Chắc chắn cô không chăm sóc bệnh nhân theo cách thông thường.”

“Đương nhiên. Ví dụ như, nếu bệnh nhân không còn sức ngồi dậy ăn, người giúp việc bình thường sẽ làm gì?”

“Sẽ dìu họ dậy, bón cho người bệnh từng miếng, từng miếng một.”

“Ta thì khác đấy. Ta sẽ không dìu anh ta, cũng không bón cho anh ta, mà ta sẽ tự ăn đồ ăn của mình.”

“Tại sao cô có thể làm như thế được?”

“Đó chính là ‘Thuật điều khiển đồng thời’. Ta sẽ đặt một chiếc giường bên cạnh giường của bệnh nhân, rồi nằm lên giường giống hệt người bệnh. Khi ta ngồi dậy, người bệnh sẽ ngồi dậy theo. Khi ta ăn cơm, người bệnh cũng sẽ ăn cơm theo, ta ăn canh, người bệnh cũng ăn canh, dạ dày của ta tiêu hóa thức ăn, dạ dày của người bệnh sẽ cũng tiến hành co bóp. Người bệnh tự ăn uống được sẽ sớm hồi phục.”

“Thế...” Tào Phi ngồi bên cạnh nãy giờ không nhin được bèn hỏi, “Nếu người bệnh ngủ, cũng có thể ăn cơm, uống canh giống cô à?”

“Đúng”, Hữu Lão Sư khẳng định, “Nào anh ta ngủ, nhưng không ảnh hưởng đến việc điều khiển các bộ phận khác trên cơ thể.”

“Quá tuyệt!”

Tào Hùng kiến nghị: “Cô Hữu này, nếu cô chỉ giúp việc thôi thì tiếc quá, cô hoàn toàn có thể kiêm nhiệm nhiều việc cùng một lúc.”

Hữu Lão Sư hỏi: “Cháu bảo ta có thể kiêm nhiệm việc gì?”

Tào Hùng trả lời: “Làm gia sư này. Mấy anh em bọn cháu đều rất thích pháp thuật, cô có thể dạy chúng cháu.”

Hữu Lão Sư xoa tay: “Pháp thuật không phải bạ ai cũng dạy được.”

“Khó lắm ạ?”

“Không phải vấn đề khó hay dễ, mà người học pháp thuật phải có cái tâm, phẩm chất ngay thẳng. Các cháu thử nghĩ xem, nếu ta đem pháp thuật dạy cho một kẻ có tâm địa tà ác, hậu quả sẽ thật khôn lường.”

Tào Phi vội vàng lên tiếng thanh minh: “Bọn cháu đều là những người ngay thẳng, đặc biệt là cháu!”

“Thôi được”, Hữu Lão Sư nói, “ta có thể dạy thử trước một đoạn, nếu như ta phát hiện ra ai

trong các cháu có ý xấu, ta nhất định sẽ tịch thu hết phép thuật lại.”

“Vậy thì,” Tào Phi nói, “Nếu cô thu lại phép thuật của chúng cháu, cô cũng sẽ phải ‘nhả’ lại học phí rồi?”

Hữu Lão Sư nói: “Ta thà mất công vô ích, còn hơn để bại hoại danh tiếng của ta, các cháu đã rõ chưa?” Bốn anh em đồng thanh: “Rõ!”

Hữu Lão Sư liền hỏi: “Ta muốn biết các cháu muốn học loại phép thuật nào?”

Tào Chương thích tập võ liền nói: “Cháu thấy bài Domino của nước ngoài rất hay, chỉ cần lật đồ quân đầu tiên, hàng trăm hàng ngàn quân tiếp theo sẽ đồng loạt đổ theo. Trong phép thuật có ‘Thuật Domino’ không ạ?”

Nếu có, khi đánh trận cháu chỉ cần đánh gục tên đứng đầu tiên là có thể đánh gục tất cả các tên còn lại rồi.”

Hữu Lão Sư nói: “Có phép thuật này. Uy lực tuy lớn, nhưng thao tác lại không hề phức tạp.”

Tào Thực - con người suốt ngày đắm chìm trong thơ ca thì hỏi: “Cô Hữu ơi, trông những cánh hoa phải lìa cành cháu thấy rất buồn. Cô có thể dạy cho cháu một phép thuật nào đó khiến cho những cánh hoa kia trở lại cành, để chúng có thể rực rỡ như thuở ban đầu được không ạ?”

Hữu Lão Sư trả lời: “Loại phép thuật quay ngược thời gian này phải tốn rất nhiều công lực đấy.”

Tào Hùng - con người chỉ suốt ngày say mê với điều khác hỏi: “Cô Hữu ơi, có loại phép thuật nào ‘biến đá thành vàng’ không?”

Hữu Lão Sư nói: “Có, cháu muốn kiếm tiền ư?”

Tào Hùng trả lời: “Cháu không có lòng tham đó.

Cháu chỉ nghĩ, nếu như có thể biến đá thành vàng, thì cũng có thể biến đá thành thứ khác đúng không ạ?”

Hoặc ngược lại, biến những thứ khác thành đá?”

Hữu Lão Sư thắc mắc: “Biến đi biến lại, rốt cuộc là cháu muốn làm gì?”

Tào Hùng giải thích: “Cháu nghĩ rằng, khi trời nóng, đồ ăn dễ bị hư hỏng. Ví dụ như cá, hôm nay ăn không hết, ngày hôm sau sẽ bị hỏng. Nếu như có thể biến những đồ ăn thừa đó thành đá, thì sẽ không bị hỏng nữa. Ngày mai muốn ăn, lại biến trở lại, thế thì hay biết mấy?”

Hữu Lão Sư mỉm cười: “Đây cũng là một cách bảo quản thực phẩm rất hay. Được, biến đá thành vàng, cá thành đá, đây đều là thuật biến đổi trong ngũ hành.”

“Cô Hữu”, Tào Phi mở miệng, “Cháu không quan tâm hoa rơi lá rụng, cũng chẳng muốn đem người ra để chơi bài. Cháu chỉ muốn học ‘Thuật điều khiển đồng thời’ mà cô vừa nói thôi, để khi nào phụ thân bệnh nằm trên giường, cháu có thể tận hiếu với ông.”

Hữu Lão Sư cảm động vì tấm lòng của người học trò hiếu thảo liền nói: “Thôi được, chúng ta sẽ bắt đầu học từ ngày mai.”

Kể từ hôm đó, Hữu Lão Sư ngoài giúp việc nhà còn kiêm luôn làm gia sư trong Tào phủ. Bốn

anh em họ Tào rất thích thú khi được học các phép thuật mà mình yêu thích, họ đều tiến bộ rất nhanh.

Tào Phi, Tào Thực, Tào Hùng đều cố gắng tránh mặt Tào Chương, vì không muốn trở thành vật thí nghiệm cho “Thuật Domino” của anh này. Bởi mỗi lần gặp phải Tào Chương, chỉ cần một cái chỉ tay, không chỉ bản thân mình bị ngã, mà còn cả người phía sau, sau nữa, sau nữa nữa, sau nữa nữa... đều bị ngã theo.

Người gặp phải Tào Chương thì xui xẻo, còn hoa gặp phải Tào Thực cũng xui xẻo theo. Chắc các bạn sẽ cảm thấy khó hiểu: Tào Thực muốn hoa trở lại cành để lại tươi tắn, rực rỡ như thuở ban đầu, đáng nhẽ phải mang lại may mắn cho hoa mới phải. Thế nhưng giờ là lúc các loài hoa vừa nở, mới chỉ lác đác mấy bông rụng xuống, nhưng thuật quay ngược thời gian có độ khó cao, để luyện tập pháp thuật này, Tào Thực đành phải ép hoa rụng bằng cách can thiệp nhân tạo – ngắt hoa tươi, vứt xuống đất! Người thì có thể tránh Tào Chương, nhưng những cánh hoa tội nghiệp thì không tránh nổi Tào Thực, chúng chỉ còn cách mong cho Tào Thực mau chóng “công thành danh toại” để kết thúc những tháng ngày ác mộng này.

Tào Hùng bắt đầu áp dụng linh hoạt thuật chuyển đổi ngũ hành. Đầu tiên cậu học cách biến cá thành đá, biến đá thành màn thầu... Sau đó, cậu chàng lại nghĩ: “Có thể biến người thánh đá chăng?”

Một lần, chàng bỗng gặp anh hai Tào Chương.

Nhân lúc Tào Chương chưa kịp giơ ngón tay, Tào Hùng vội niệm câu thần chú biến Tào Chương thành một hòn đá. Tào Hùng cài đặt thêm chức năng hẹn giờ, để Tào Chương có thể trở lại thành người trước bữa ăn trưa.

Từ đó trở đi, Tào Chương không bao giờ dám thực hành thuật Domino với Tào Hùng nữa.

Tào Hùng và anh ba Tào Thực sống cùng phòng.

Bình thường Tào Hùng ngủ rất ngon, đặt lưng là ngủ đến sáng. Nhưng đêm nay Tào Hùng đột nhiên tỉnh dậy, cậu chàng muốn đi vệ sinh.

Đi vệ sinh xong, khi về phòng, Tào Hùng thấy anh ba cũng ra khỏi giường, nhưng không phải đi vệ sinh, mà lại xập xập ngựa ngựa đi về phía bàn viết.

Tào Hùng nghĩ bụng: “Chắc mình đã làm anh ba thức giấc, bỗng nhiên lại có ý tưởng để viết thơ đây mà. Tên bài thơ có lẽ là *Tiểu đệ đi vệ sinh*.”

Trong bóng tối, Tào Hùng nhìn thấy Tào Thực ngồi xuống ghế. Nhưng qua một lúc mà vẫn không thấy Tào Thực thắp đèn lên.

Sao thế nhỉ? Anh ba muốn sáng tác thơ trong bóng tối ư?

Tào Hùng lấy làm lạ, liền cất tiếng gọi: “Anh ba ơi!”, nhưng Tào Thực vẫn không hề có phản ứng gì.

Tào Hùng tiến lại gần, đánh đá thắp lửa lên, chỉ thấy Tào Thực mắt vẫn đang nhắm nghiền, còn khe khẽ ngáy. Nếu nói ngủ rồi, thì tại sao tay vẫn còn mài mực? Nhưng đáng lẽ phải mài vào nghiền mực thì Tào Thực lại mài ra ngoài!

“Hay anh ba mộng du?” Tào Hùng không dám kinh động Tào Thực, cậu chỉ ngồi một bên lặng lẽ quan sát.

Sau một hồi mài mực, Tào Thực nhắc bút chấm mực. Do không có mực nên bút lông của Tào

Thực chỉ 'kịch, kịch' vài tiếng, sau đó Tào Thực bắt đầu chấp bút 'loăng ngoăng' trên giấy. Trên giấy tuy không lưu lại vết tích gì, nhưng Tào Hùng nhìn ra, anh ba vẽ một con rùa.

Tào Thực đặt bút xuống và trở về giường.

Tào Hùng thổi tắt đèn, chợt phát hiện bên phòng anh cả Tào Phi vẫn còn sáng đèn. Nhưng ngay lập tức, ánh đèn trong phòng Tào Phi cũng tắt dụi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tào Hùng thức dậy, lúc cậu và Tào Thực còn chưa ra khỏi giường thì Tào Phi đã đến "xông phòng".

Vừa bước vào cửa, Tào Phi đã hỏi Tào Thực: "Này, hôm qua cậu lại làm thơ à?"

Tào Thực nói: "Đâu có"

Tào Hùng nói: "Anh ba không làm thơ, chỉ vẽ một con rùa thôi."

Tào Phi háo hức: "Đâu đâu, cho anh xem nào."

Nói xong Tào Phi bước đến bàn viết, chỉ nhìn thấy một tờ giấy trắng.

Tào Hùng nói: "Anh ba đêm qua bị mộng du, nhắm mắt mài mực nên mài hết ra ngoài nghiên..."

"Thế à?" Tào Phi nheo mày như đang suy nghĩ điều gì.

Tào Hùng hỏi Tào Phi: "Anh cả, hôm qua anh cũng làm thơ à?"

"Anh á? Đâu có!"

"Nửa đêm phòng anh vẫn còn sáng đèn... À, chắc anh cũng bị mộng du rồi?"

"Chắc thế... Có lẽ anh cũng bị mộng du."

Sáng ngày hôm đó, Tào Phi lên phố mua đồ.

Sau bữa trưa, Tào Phi lấy trong túi ra hai cây bút được trang trí rất tinh xảo.

"Đây là sản phẩm mới, tên gọi là Bút mực." Tào Phi giới thiệu.

Tào Chương giật lấy bút, mở nắp thì một mùi tanh xộc lên mũi. "Mùi gì mà tanh thế?" cậu hỏi Tào Phi.

Tào Phi giải thích: "Chiếc bút này được bơm mực tự nhiên, tức là mực của cá mực. Tuy hơi nặng mùi, nhưng ưu điểm của nó là rất tiện dụng vì không cần phải mài mực. Anh mua hai chiếc để tặng cho phụ thân và Tào Thực."

Tào Chương và Tào Hùng tỏ ra bất mãn: "Tại sao không tặng cho bọn em?"

Tào Phi nói: "Thì bởi phụ thân và Tào Thực là nhà thơ, họ làm thơ rất tùy hứng. Chiếc bút này còn kèm theo một quyển vở, có thể đeo trên cổ, nửa đêm mà có ý tưởng gì thì viết ngay ra được."

Tào Tháo rất vui mừng: "Anh cả các con nghĩ thật chu đáo. Bây giờ ta muốn làm ngay một bài thơ đây!"

Tào Tháo lập tức ngâm mấy câu thơ:

Bút mực treo trên cổ,

Muốn viết, viết được ngay.

Mực thối, bút không thối,

Bút thối viết thơ hay!

Nửa đêm, Tào Hùng lại bắt giấc tỉnh dậy.

Nhưng lần này không phải là đi vệ sinh, mà cậu chàng bị một mùi thối khủng khiếp làm cho thức giấc.

Rất nhanh, cậu nhận ra, đây chính là mùi của “nước mực tự nhiên” mà ban ngày đã ngửi thấy.

Trong bóng tối, Tào Hùng trông thấy Tào Thực ngồi trên giường, chắc chắn là dùng cái “bút thối” kia viết gì đó rồi.

Tào Hùng hỏi: “Anh ba định làm thơ à?”

Tào Thực không trả lời.

“Anh có nghe thấy em nói gì không?”

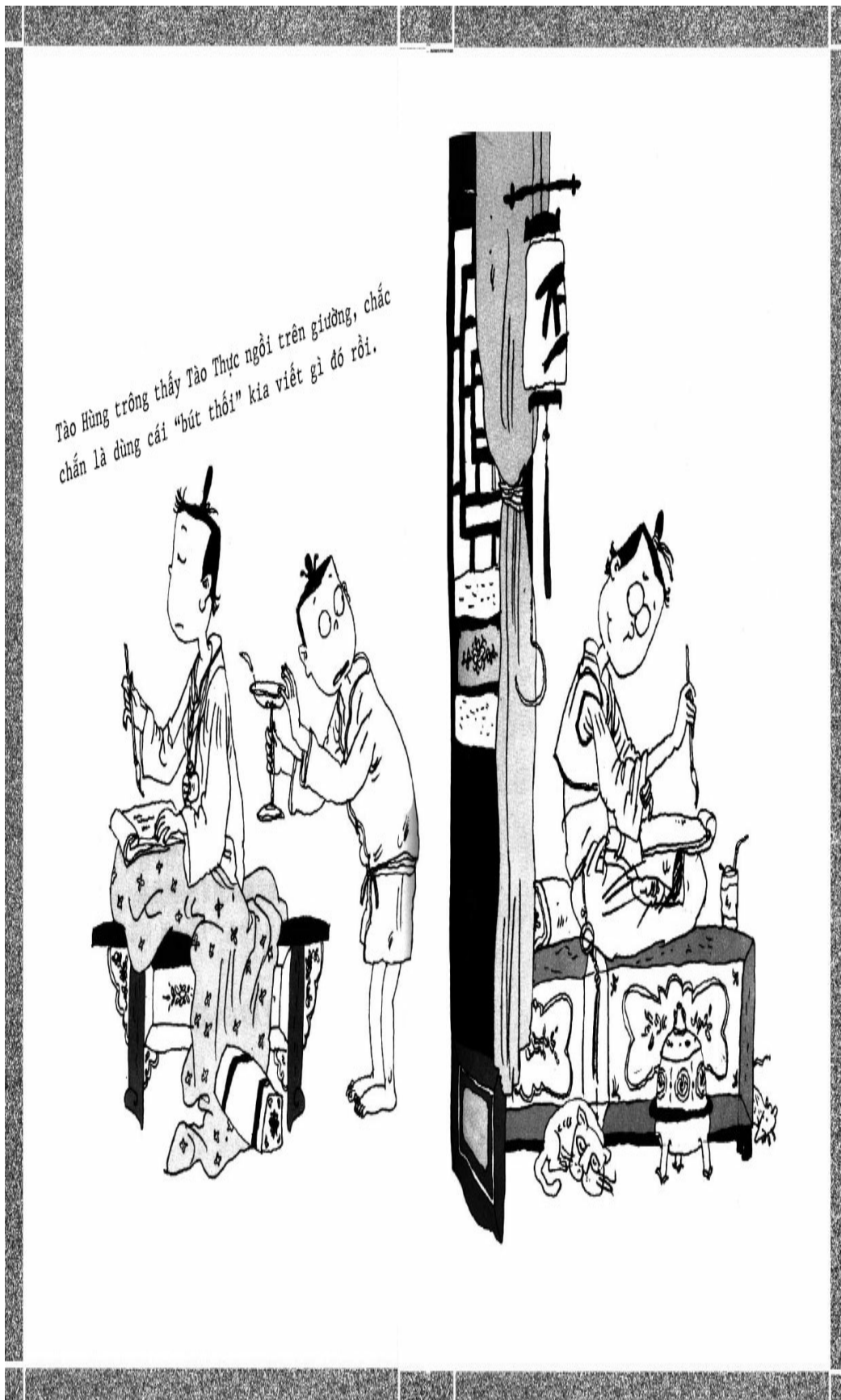
Tào Thực vẫn không trả lời.

Tào Hùng nghĩ bụng: “Anh ba lại mộng du rồi!”

Đoạn Tào Hùng ra khỏi giường, bật đèn dầu lên, cầm đèn bước đến bên cạnh giường Tào Thực.

Cậu thấy Tào Thực nhắm mắt, đang cầm bút mực treo trên cổ viết thơ vào cuốn vở Tào Phi tặng.

Nhìn kỹ hơn, ý, tam ca không sáng tác, mà đi chép lại một bài cổ thơ:

Tào Hùng trông thấy Tào Thục ngồi trên giường, chắc
chắn là dùng cái "bút thối" kia viết gì đó rồi.

Quan quan thư cửu,

Tại hà chi châu.

Yếu điệu thực nữ,

Quân tử hảo cầu.

Kỳ lạ thật! Văn chương thuộc hạng lai láng như anh ba, sao lại đi chép thơ người khác nhi?! Dù cho có là mộng du đi chăng nữa...

Mùi thơm của mực nồng nặc đến nỗi Tào Hùng không chịu nổi, nhưng Tào Thực thì chẳng có cảm giác gì. “Đúng rồi!”, bút mực đã nhắc nhở Tào Hùng, “anh cả từ trước đến nay vẫn coi anh ba như cái gai trong mắt, lo anh ba cướp mất vị trí thừa kế, hôm nay sao bỗng dừng lại đi tặng bút cho anh ba nhi?”

Tào Hùng không sao lí giải được.

Cậu quay đầu lại và vô tình nhìn thấy đèn trong phòng Tào Phi vẫn sáng.

Anh cả đang làm gì nhi? Làm thơ chăng? Anh cả vốn không thích thơ. Luyện công ư? Luyện “Thuật điều khiển đồng thời” ư?

Máu huyết kỳ nổi lên, Tào Hùng khẽ mở cửa, nhẹ nhàng tiến đến bên cửa sổ phòng Tào Phi.

Cậu nhìn thấy Tào Phi ngồi trên giường, dùng bút mực viết gì đó lên vò. Tư thế này giống hệt Tào Thực!

Chi khác là Tào Thực mắt nhắm ngủ ngon lành, còn Tào Phi thì vẫn tỉnh như sáo sậu.

“Lẽ nào...”, Tào Hùng giật mình, “anh cả đang dùng ‘Thuật điều khiển đồng thời’ điều khiển anh ba?” “Nhưng tại sao lại điều khiển người khác nửa đêm thức dậy viết thơ cổ nhi? Đúng rồi, anh cả đang tập dượt cho lần điều khiển chính thức đây.”

“Vậy, lần điều khiển chính thức anh cả sẽ làm gì nhi?”

Tào Hùng bỗng nhiên nhớ ra: Anh cả mua hai cây bút, chiếc kia tặng cho phụ thân...

Phụ thân mới là đối tượng chính của anh cả ư?

Tào Hùng thấy mọi thứ đều trở nên có lý. Có thể, anh cả hứng thú với “Thuật điều khiển đồng thời”, chẳng phải hy vọng báo hiếu gì cho phụ thân, mà chỉ mong đến lúc phụ thân lâm bệnh nặng có thể thao túng ông viết thứ gì đó? Nhưng đương nhiên không phải viết thơ, mà là viết di chúc thừa kế... và để kỹ thuật được thành thạo, tránh xảy ra sai sót, anh cả đành thử nghiệm trước đối với anh ba. Nếu như cuộc thử nghiệm trong đêm nay thành công, đêm mai anh cả sẽ thử trên đối tượng chính...

Tào Hùng quyết định: Phải nói cho Hữu Lão Sư biết chuyện này.

Đã đến giờ làm, nhưng Hữu Lão Sư vẫn chưa đến.

Cô Hữu từ trước đến nay chưa bao giờ đến muộn cả.

Tào Hùng khẽ giật mình!

Cậu chỉ tay vào một con cóc ghê và đọc chú... chú cóc không hề biến thành đá!

ẤP TRÙNG NHÂN TẠO

Cậu vừa mừng vừa tiếc: “Cô Hữu sẽ không đến nữa đâu, cô ấy đã thu lại hết phép thuật rồi.”

Hai nước Ngụy - Ngô xảy ra chiến tranh.

Lần này nước Ngụy bại trận. Tàn binh bại tướng đều đã lần lượt rút quân về, duy chỉ tướng quân Hạ Hầu Tôn vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Mưu sĩ Tường Cán nói với Tào Tháo: “Con độc nhãn long này không phải đã đầu hàng nước Ngô rồi chứ?”

Tào Tháo lắc đầu: “Hạ Hầu tướng quân không phải loại người ấy. Ta phải nhờ pháp sư tìm tông tích của Hạ Hầu tướng quân mới được.”

Pháp sư Quan Lộ được gọi tới.

Quan Lộ nói: “Đem cho ta một món đồ nào đó của Hạ tướng quân, bất cứ đồ gì cũng được.”

Con gái của Hạ Hầu Tôn, Hạ Hầu Kiên Cường, tìm được một món đồ ở nhà và đưa cho Quan Lộ. Đó là con mắt dự trữ của Hạ Hầu Tôn.

Quan Lộ để con mắt giả này chuyển động trên tay mình và nhíu mày suy nghĩ.

Tào Tháo hỏi: “Đã có kết quả chưa?”

Quan Lộ trả lời: “Nhãn cầu tức là ‘mục’. ‘Mục’ gần âm với ‘mộc’. Cho nên, Hạ Hầu Tôn có thể đang ở trong rừng. Ông ta bị lạc trong rừng chăng?”

Tào Tháo hỏi thêm: “Còn đoán được gì nữa không?”

Quan Lộ nói với Hạ Hầu Kiên Cường: “Cô hãy nhìn vào nhãn cầu này và nói một từ.”

Hạ Hầu Kiên Cường nhìn vào quả nhãn cầu đang lăn trên tay Quan Lộ, bèn nói đại một từ: “Động”.

“Động...?” Quan Lộ lẩm bẩm một hồi, “Có rồi, ‘động vật’. Bên cạnh Hạ Hầu Tôn chắc chắn có một con vật nào đó. Nhãn cầu hình tròn, nên con vật này chắc chắn cũng là hình tròn.”

“Con vật hình tròn?” Tào Tháo và các mưu sĩ ngơ ngác nhìn nhau, họ không tưởng tượng nổi đây là loài động vật gì.

Quan Lộ cảm nhãn cầu của Hạ Hầu tung lên không...

Theo hướng lăn của nhãn cầu, mọi người đến một khu rừng.

Đột nhiên, sâu trong khu rừng vẳng lại một tiếng gõ yếu ớt...

“Cốc! Cốc! Cốc!...”

Lần theo tiếng gõ, cuối cùng mọi người cũng tìm được Hạ Hầu Tôn đang ngồi dưới gốc cây, bên cạnh là một quả trứng còn to hơn cả đầu ông ta.

Tường Cán chỉ quả trứng và nói với Quan Lộ:

“Quan tiên sinh, đây chính là thứ mà ông nói là ‘Con vật hình tròn’?”

Quản Lộ hỏi lại: “Đây không phải là động vật thì là thực vật chắc? Hay là khoáng vật?”

Cuối cùng, Trương Cán cũng phải thừa nhận đây đúng là một loài động vật.

Quản Lộ quan sát tỉ mỉ quả trứng và những hoa văn trên mình nó, ông kết luận: “Đây là một loài động vật rất quý hiếm, nó có tên là Thú nhả lửa.”

Trương Cán hào hứng: “Nó có thể phun lửa?”

“Đúng thế.”

“Nếu có thể dùng nó trong quân sự thì chắc chắn đó sẽ là một loại vũ khí sinh học uy lực vô song.”

Trương Cán lại hỏi Quản Lộ: “Quản tiên sinh, nếu muốn áp nhân tạo quả trứng này, kỹ thuật có khó lắm không?”

Quản Lộ nói: “Tuy ta chưa bao giờ áp trứng, nhưng ta không chịu nổi kẻ nào nghi ngờ khả năng của ta. Ta xin thề, nếu như ta không áp thành công quả trứng này, ta sẽ là một tên ngốc!”

Chợt nhớ ra việc gì đó, Quản Lộ quay lại hỏi Hạ Hầu Tôn: “Hạ Hầu tướng quân, vừa nãy ta nghe tiếng ‘cốc, cốc’, ngài đang gõ cái gì vậy?”

“Ta đang gõ trứng”, Hạ Hầu Tôn trả lời.

“Gõ trứng làm gì?”

“Ta đói quá, mấy ngày không được ăn gì rồi. Tìm được quả trứng này trong đồng cỏ, nhưng ta lại không nỡ ăn, muốn để đến lúc cuối cùng mới tính. Nhưng đến lúc không thể không ăn được nữa, thì ta đã yếu đến mức không gõ nổi rồi.”

Trương Cán vui mừng: “Nếu ngài mà khỏe thêm tí nữa thì lại hỏng hết việc!”

Họ cùng nhau khiêng Hạ Hầu Tôn và quả trứng của Thú nhả lửa về.

Trương Cán báo cáo lại tình hình với Tào Tháo, Tào Tháo rất vui mừng và lập tức ra chỉ thị: “Để có thể đột trui quân Ngô, sẽ không tiếc nhân lực, vật lực bảo đảm cho Quản Lộ áp trứng thành công.”

Trương Cán bèn đi hỏi Quản Lộ: “Quản tiên sinh, ngài cần những gì, chúng tôi sẵn sàng cung cấp.”

Quản Lộ nói: “Hãy cho ta một căn phòng làm phòng áp trứng, lấy cỏ làm thành một cái ổ.”

“Giống như ổ gà phải không?”

“To hơn ổ gà một chút.”

Ổ áp trứng nhanh chóng hoàn thiện.

Quản Lộ thử ngồi vào trong ổ.

Trương Cán nói: “Quản tiên sinh, xem ra ngài chuẩn bị đích thân áp trứng rồi.”

“Đành vậy thôi. Tuy nhiên...”, Quản Lộ nói: “Ta đã tra cứu tài liệu, muốn áp quả trứng này

phải cần nhiệt độ cao gấp đôi thân nhiệt con người.”

“Vậy làm thế nào?”

“Có thể tăng nhiệt độ cơ thể lên gấp đôi.”

“Như vậy là sốt cao rồi còn gì?”

“Đúng thế. Trong tài liệu có nói, trứng Thú nhả lửa phải đợi đến sau 81 ngày mới nở. Chỉ sợ chưa đến một tháng thì ta vì sốt cao liên tục mà biến thành tên ngốc rồi cũng nên.”

“Cái giá này quá đắt đối với ngài.”

Quản Lộ bóp trán suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra một cách: “Có thể, ta không cần phải làm cho mình sốt cao như vậy. Ta có thể tích tụ nhiệt lượng toàn cơ thể vào một điểm, như vậy, nhiệt độ ở điểm này sẽ tăng lên gấp bội, những chỗ không cần nóng sẽ không nóng chút nào.”

Tướng Cán nghi ngờ: “Vậy có được không?”

Quản Lộ lập tức áp hai lòng bàn tay lên đỉnh đầu, làm tư thế dần dần ép xuống.

Tướng Cán trông thấy sắc mặt vốn hồng hào của Quản Lộ dần dần tái mét.

Quản Lộ đưa tay ra cho Tướng Cán, Tướng Cán sờ vào – lạnh như băng!

Quản Lộ nói: “Ngươi thử sờ phía dưới của ta xem.”

Tướng Cán thử sờ hạ bộ của Quản Lộ – “Ồi!”, tay Tướng Cán như sờ phải chiếc chảo bỏng, ông vội vàng rút tay lại.

Quản Lộ nói: “Xem ra vấn đề nhiệt độ đã được giải quyết, chỉ còn vấn đề an ninh.”

“Là sao?”

“Nước Ngô biết tin, nhất định sẽ cử Vu Cát, pháp sư của bọn chúng, đến đánh cắp trứng.”

“Chúng tôi sẽ tăng cường binh lính bảo vệ phòng ấp.”

“Vậy vẫn chưa đủ. Ông biết là ta không dùng dầu để thắp đèn mà luôn muốn dùng điện sinh học của loài cá dưới biển sâu. Nếu dùng lưới điện sinh học che phủ phòng ấp này, Vu Cát chắc sẽ ko làm gì được.”

“Nhưng...”, Tướng Cán nói, “an toàn của tôi thì sao?”

“An toàn của ông?”

“Hàng ngày tôi đều đến đưa cơm cho ông ba lần, có phải ngày nào tôi cũng sẽ bị điện giật ba lần?”

“À, ta sẽ làm cho ông một bộ quần áo bảo hộ.”

Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, công việc áp trứng nhân tạo chính thức bắt đầu.

Mặc lên người bộ quần áo bảo hộ, Tướng Cán yên tâm đi xuyên qua màng lưới điện sinh học để mang thức ăn vào cho Quản Lộ.

Ông nhìn thấy Quân Lộ sắc mặt xanh tái đang ngồi lên quả trứng.

Tường Cán không dám cất tiếng làm phiền, chỉ để mùi thơm của thức ăn tự động hấp dẫn dạ dày của Quân Lộ. Quân Lộ từ từ mở mắt ra.

Trong lúc chờ thu dọn thức ăn cho Quân Lộ, Tường Cán tranh thủ “buôn bán” vài câu.

“Quân tiên sinh, ông sẽ ngồi liên tục như thế này 81 ngày ư?”

“Đúng vậy. Quá trình ấp trứng không thể bị gián đoạn được.”

“Hoạt động một chút cũng không được sao?”

“Không được.”

“Thế... đi vệ sinh thì sao? Ông có thể cứ ăn vào mà không thải ra sao?”

Quân Lộ nói: “Việc này thì phải dựa vào công lực của pháp sư, người bình thường thì không nhận được.”

Đang nói chuyện, hai người bỗng nghe thấy một tiếng xẹt từ trên vọng xuống.

Quân Lộ hỏi Tường Cán: “Ông nghe thấy gì không?”

Tường Cán nói: “Có, tôi còn ngửi thấy mùi khét nữa.”

Quân Lộ cười: “Vu Cát bị điện giật đấy!”

[Tại nước Thục] Gia Cát Lượng và Trương Phi đang bàn luận việc nước Ngụy áp trứng Thú nhả lửa.

Trương Phi hỏi: “Thú nhả lửa có thể coi là động vật quý hiếm đúng không, thưa tiên sinh?”

“Đương nhiên”, Gia Cát Lượng trả lời, “còn quý hiếm hơn cả gấu trúc Tứ Xuyên của chúng ta ấy chứ.”

“Vậy thì, chúng ta nên ngăn chặn việc nước Ngụy biến Thú nhả lửa thành công cụ chiến tranh.”

“Nước Ngụy sẽ không đem Thú nhả lửa dùng vào chiến tranh đâu.”

“Tôi không hiểu ý ngài, Tào Tháo đã quyết tâm tiêu diệt quân Ngô cơ mà...”

“Nhưng quân Ngô sẽ không đòi nào giương mắt nhìn nước Ngụy áp trứng thành công, Vu Cát sẽ đến nước Ngụy ăn cắp trứng.”

“Ngài không biết ư? Quân Lộ đã dùng lưới điện sinh học để bảo vệ phòng ấp trứng, Vu Cát đã bị điện giật rồi đấy.”

Gia Cát Lượng nói: “Vu Cát được mệnh danh là ‘đại đạo tặc’ trong pháp giới, hẳn ta sẽ có biện pháp đánh cắp món đồ hãn muộn, Quân Lộ đã bị hãn chơi xỏ nhiều lần rồi đấy.”

Trương Phi hỏi: “Vậy ngài bảo phải làm sao?”

Gia Cát Lượng nói: “Đợi sau khi Vu Cát trộm được trứng, chúng ta sẽ nghĩ cách sau.”

Đã sang ngày thứ 38.

Khi Tường Cán đến đưa thức ăn, Quản Lộ vui mừng nói: “Sắp xong rồi, ta đã cảm nhận được anh chàng nhỏ cựa quậy trong vỏ trứng. Còn một ngày nữa, ta sẽ...”

“Sẽ thành công rực rỡ!”

“Không, ý ta là sẽ có thể đi vệ sinh được rồi, ta khó chịu lắm rồi.”

Tường Cán tỏ ra thông cảm: “Tôi có thể thay ngài một lát được không?”

Quản Lộ nghĩ rồi nói: “Theo lý mà nói, ấu thú đã thành hình, chỉ còn đợi phá vỏ trứng ra ngoài nữa thôi... hay là, phiền Tường tiên sinh trông hộ ta vài phút vậy?”

Quản Lộ đứng dậy. Nhưng ngay lập tức ông nghĩ rằng, mình đã tốt thì nên tốt đến cùng: “Thôi, ta nhin thêm một ngày nữa vậy.”

Và Quản Lộ lại ngồi xuống...

Thế nhưng, ngay trong khoảnh khắc Quản Lộ đứng lên, Vu Cát đã mang trứng đi mất.

Vu Cát dùng cách lẩn trứng. Lưới điện sinh học bảo vệ rất nghiêm ngặt trên mặt đất, nhưng dưới lòng đất lại không được bảo vệ. Vu Cát đã đào một đường hầm rất dài, đường hầm này đầu Bắc cao, đầu Nam thấp, có thể làm cho trứng Thú nhà lửa từ nước Ngụy lặn thẳng về nước Ngô...

Mông Quản Lộ ngồi đúng vào lỗ đường hầm, may nhờ có Tường Cán kịp kéo lại mới không bị rơi xuống hố.

Từ nước Ngụy đến nước Ngô đường xá xa xôi.

Quả trứng phải lặn mất một ngày một đêm mới lặn từ đầu này đường hầm đến đầu kia đường hầm.

Chu Du đang trực sẵn ở đầu kia đường hầm, nhìn thấy quả trứng quá đổi vui mừng, đang lúc định ôm lấy vật báu, thì thấy trên vỏ trứng có vài vết nứt.

Chú thú nhỏ làm vỡ vỏ trứng chào đời.

Hình dạng của chú trông khá giống cá sấu. Chú rất hào hứng quay đầu về phía người đầu tiên mà chú nhìn thấy.

Chu Du lập tức lùi về phía sau!

“Chu Đô đốc,” Vu Cát nói, “ngài không cần phải hoảng sợ, trong ba ngày đầu kể từ khi vỡ vỏ, con thú này còn chưa phun lửa được đâu, giống như con người chúng ta khi mới sinh, cũng không biết chạy, không biết mắng người vậy.”

Sau ba ngày, con thú nhỏ thỉnh thoảng đã phun ra một vài tia khói.

Qua ba ngày tiếp theo, chú bắt đầu phun ra những đốm lửa, không để ý, còn có thể đốt cả túi thuốc của lão tướng Hoàng Cái.

Thú nhà lửa là động vật quý hiếm, nhưng lại không hề khó nuôi, nó chỉ ăn một vài vỏ rau, hạt quả, thậm chí cả giấy rác,...

Vu Cát nói với Chu Du: “Thực ra, kết cấu bên trong của Thú nhà lửa giống như một cái lò đốt rác vậy.”

10 ngày trôi qua, chú thú nhỏ đã rất quen thân với Chu Du và Vu Cát.

Chu Du chỉ vào một nôi gạo sồng và dặn: “Đi đun chín nó đi.”

Tiểu thú lúc lắc cái đầu chạy về phía nôi com, mở miệng “phù” một tiếng phun lửa ra bên ngoài.

Chu Du bèn tiến đến nôi gạo mở ra xem.

Vu Cát hỏi: “Gạo sồng đã được nấu chín chưa?”

Chu Du nói: “Không phải là com chín, mà là com khét.”

Vu Cát nói: “Quá tốt, chúng ta cũng đâu cần Thú nhà lửa đi làm đầu bếp đâu...”

Đang bàn luận, Vu Cát bỗng nhiên hắt xì: “A, a... hắt xì!”

Vu Cát hắt xì không phải vì bị cảm cúm, mà là dấu hiệu có pháp sư khác có việc muốn liên lạc.

Gia Cát Lượng đặt mật mã ám hiệu cho Vu Cát là: 1357305 (mật mã này rất dễ nhớ, chỉ cần nhớ thành “muốn ta mắt bạn ta không mắt” là được). Vu Cát sau khi hắt xì sẽ lập tức chìm vào giấc ngủ và đến gặp Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng hỏi Vu Cát: “Các cậu đã lấy được Thú nhà lửa rồi, có cách nào thả nó về với tự nhiên không?”

Vu Cát trả lời: “Hiện tại thì không được. Ít nhất phải đợi đến khi nó giúp bọn đệ đánh thắng trận xong đã.”

Gia Cát Lượng bèn nói: “Các cậu muốn đánh thắng trận, thì ngoài việc dùng nó phun lửa, còn phải lợi dụng tiếng kêu của nó nữa.”

“Việc này đúng là đệ chưa nghĩ đến, nhưng tiếng kêu của Thú nhà lửa không có mấy uy lực.”

“Có thể phóng to âm lượng lên để tăng cường uy lực.”

“Bằng cách nào?”

“Chuẩn bị cho nó một thiết bị phóng âm là được.

Như vậy, quân địch chỉ cần nghe thấy tiếng kêu của con thú là đã kinh hồn bạt vía, người bị bệnh tim mạch còn có thể bất tỉnh tại chỗ.”

“Nhưng...”, Vu Cát cảm thấy hơi khó, “đệ là pháp sư chứ không phải nhà khoa học... Huynh là pháp sư kiêm nhà khoa học, có thể mượn gió Đông, lại phát minh ra trâu gỗ ngựa máy⁽¹⁾. Vậy huynh có thể giúp đệ chế tạo máy phóng thanh được không?”

Vu Cát khẩn thiết cầu xin nên cuối cùng Gia Cát Lượng cũng đồng ý giúp đỡ.

Mấy ngày sau, Trương Phi cười gà bay mang máy phóng thanh đến nước Ngô.

Thiết bị này giống như một chiếc loa lớn, có thể đeo nó lên mõm của Thú nhà lửa.

Vu Cát hỏi Trương Phi: “Có thể thử nghiệm trước được không, xem hiệu quả thế nào?”

Trương Phi nói: “Những người tham gia thử nghiệm phải nhét bông tai vào.”

Và thế là Vu Cát, Chu Du bịt tai lại.

Trương Phi vội vàng cười gà bay đi.

Tiểu thú hét lên một tiếng, bức tường gạch cách đó ngoài 10 bước đổ sập.

Chu Du và Vu Cát vỗ tay kịch liệt, chúc mừng thử nghiệm thành công.

Bọn họ không ngờ rằng, tiếng hét của con thú nhỏ đã bị loa phóng thanh phóng ra xa, đến nơi ở của cha mẹ nó – hai con Thú nhả lửa lớn.

Hai con thú lớn lập tức lao đến cứu con, và còn giận dữ dùng ngọn lửa thiêu cháy Chu Du và Vu Cát.

Chu Du và Vu Cát đành đi tìm pháp sư Hoa Loa để chinh hình, phải mất rất nhiều lần chinh đi chinh lại mới khôi phục lại được hình dáng cũ.

Hai con thú lớn lập tức lao đến cứu con, và còn giận dữ dùng ngọn lửa thiêu cháy Chu Du và Vu Cát.

Hai con thú lớn lập tức lao đến
cứu con, và còn giận dữ dùng
ngọn lửa thiêu cháy Chu Du và Vu Cát.

THÔI MIÊN TRÊN CHIẾN TRƯỜNG

Dạo này Tào Tháo ngủ không được ngon giấc.

Đã nửa đêm mà ông vẫn trần trọc không sao ngủ được. Bước đến bên chiếc tủ, Tào Tháo lấy ra một cuốn sách, đó là một bức tranh. Ông treo bức tranh này lên đầu giường.

Đây là bức tranh tự họa của Quán Lộ, pháp sư chuyên trách của Tào Tháo. Cả giấy và màu sắc đều được làm từ nguyên liệu của pháp thuật và được vẽ bởi kỹ thuật của pháp sư. Trong bức tranh, Quán Lộ đang ngủ say trên sập, đầu quay vào trong, chỉ để lộ gáy ra ngoài. Quán Lộ nói với Tào Tháo: “Ngoài thời gian làm việc, nếu ngài có việc muốn tìm ta, có thể thổi ba cái vào người trong tranh.”

Tào Tháo bắt đầu thổi vào gáy Quán Lộ. Thổi một hơi, người trong tranh trở mình. Thổi hơi thứ hai, người trong tranh vươn mình một cái. Thổi hơi thứ ba, Quán Lộ từ trong tranh nhảy phắt ra ngoài.

Quán Lộ tay dụi mắt hỏi Tào Tháo: “Tào Tháo, ngài không muốn ngủ ư?”

Tào Tháo nói: “Muốn ngủ nên ta mới gọi ông đến, ông biết Thuật thôi miên chứ?”

Quán Lộ gật đầu: “Không thành vấn đề. Ngài đi tìm một chiếc chậu, một cái lọ, trong lọ chất đầy nước lại đây.”

“Được.”

Tào Tháo bước ra khỏi phòng ngủ, không lâu sau bê vào một chiếc chậu, tay mang một cái lọ bên trong đựng đầy nước.

Quán Lộ bảo Tào Tháo ngồi xuống.

Ông thổi tắt hết đèn trong phòng, chỉ để lại một ngọn.

Quán Lộ khẽ vung tay về phía chiếc lọ, chiếc lọ lập tức bay lơ lửng trên không trung, từng giọt, từng giọt nước rơi xuống chậu nước.

Tiếng nói của Quán Lộ thì thảo thì thảo, như vọng lại từ một nơi rất xa: “Ngài hãy thả lỏng toàn bộ cơ thể... mắt nhìn lên ngọn lửa...”

Ngọn lửa chập chờn, lập lòe, hòa với tiếng nước giũ xuống chậu - toong, toong, toong... “Hơi thở của ngài bắt đầu chìm xuống, mắt ngài dần dần mờ đi... cả cơ thể và linh hồn của ngài đang chìm dần vào cõi hư vô... Cởi bỏ tất cả tạp niệm, rũ bỏ tất cả gánh nặng... sắp đến trận chiến Ngụy - Thục, chúng ta nhất định sẽ thắng... sẽ thắng...”

Nước trong lọ chưa rơi được một nửa, Tào Tháo đã chìm sâu vào giấc mộng.

Quán Lộ ngắt dây tâm đèn như ngắt một bông hoa. Tay cầm tâm đèn, Quán Lộ chậm rãi nhảy vào trong tranh.

Trong tranh, ông lại nằm xuống chiếc sập, mặt quay vào trong. Ngọn lửa nhỏ lập lòe, chiếu vào gáy Quán Lộ.

Ngày hôm sau, Tào Tháo tìm Quán Lộ nói chuyện riêng.

“Này Quán tiên sinh, buổi tối ông giúp ta không nghĩ đến chuyện đánh quân Thục, nhưng ban ngày thì sao, ông có làm được không?”

“Ban ngày cũng làm được.”

“Ông có thể thôi miên ta, liệu có thể dùng thuật này áp dụng trên chiến trường không?”

“Ý ngài là, khiến quân địch mê man bất tỉnh, mất đi ý chí chiến đấu, chúng ta có thể chiến thắng một cách dễ dàng?”

“Được vậy thì tốt quá.”

Quản Lộ gật đầu: “Nhưng thôi miên ngài là ở trong phòng, khá yên tĩnh, nên dễ tạo không khí, còn đánh trận lại ở ngoài, quá ồn ào, tôi sợ hiệu quả không được như ý muốn.”

Tào Tháo nói: “Có thể thử chẳng?”

“Vậy thì thử xem sao.”

Một trận chiến mới giữa Ngụy - Thục lại diễn ra theo định kỳ. Binh tướng hai nước đối mặt nhau trên hai chiến tuyến.

Tướng quân nước Thục, Trương Phi, vung cây xà mâu tám thước, chuẩn bị hô quân xung phong thì bỗng có tiếng nói cất lên: “Từ từ!”, đó là tiếng của Tào Tháo, “Quản Lộ tiên sinh của chúng ta có đôi lời muốn nói.”

Quản Lộ đứng đầu chiến tuyến, đối diện với 10 vạn quân Thục, ông khẽ hắng giọng:

“Hãy trật tự và thả lỏng cơ thể. Nghe lời ta nói và đừng nghĩ đến việc gì khác...”

“Người kia nói gì vậy?” Những binh lính đằng sau không nghe rõ lời thôi miên của Quản Lộ, họ bực mình lấy kiếm gõ vào thuẫn.

Quản Lộ tiếp tục: “Ở đây không có lừa, mọi người hãy nhìn lên mặt trời... cảm giác như cơ thể và linh hồn các người đang tan ra thành bùn...”

Trong một đồng tiếng đập thuẫn ồn ào, vẫn có một nhóm quân Thục ở gần bị tác động bởi lời thôi miên.

Bọn họ hiểu kỳ ngẩng đầu nhìn lên mặt trời. Dưới tác động của phép thuật, họ nhìn thấy một mặt trời chói chang, các tia nắng giống như ánh lửa trong đêm, lập lòe, lúc tỏ, lúc mờ,... “Hơi thở các người bắt đầu chìm xuống, mắt dần dần mờ đi...”

Đám quân Thục này hoàn toàn bị thôi miên, nằm gục ngay trên chiến trường.

Nhưng số đông binh lính nước Thục còn lại, dưới sự chỉ huy của Trương Phi, vẫn hùng dũng xông lên tấn công quân Ngụy và giành thắng lợi trong trận giao chiến.

Từ người phát ngôn của *Bán tin pháp thuật* Tả Từ, Vu Cát, pháp sư nước Ngô hay tin pháp sư nước Ngụy là Quản Lộ lần đầu tiên phát minh ra Thuật thôi miên dùng trên chiến trường.

Tả Từ nói: “Tuy Quản Lộ chưa giúp Tào Tháo đánh bại quân Thục, nhưng việc dùng Thuật thôi miên từ dân dụng chuyển sang quân dụng thì chắc chắn sẽ được ghi chép vào lịch sử pháp thuật thế giới.”

Vu Cát nói với Tả Từ: “Những trang vàng lịch sử pháp thuật phải dành nhiều trang cho ta hơn mới đúng.”

Vu Cát suy nghĩ: “Quản Lộ chẳng qua chỉ thôi miên được một vài kẻ địch, ta sẽ mở rộng thêm đối tượng, cùng lúc thôi miên nhiều người mới được...”

Và thế là Vu Cát không ngừng nghiên cứu, làm sao đem Thuật thôi miên bằng ánh lửa, ánh sáng mặt trời mà Quản Lộ sử dụng cải tiến thành Thuật thôi miên bằng mắt.

Vu Cát ra ngoài đường và định thử nghiệm trên người đi đường.

Mấy người đang đi trên đường, bị Vu Cát trùng mắt lướt qua, những người này lập tức rơi vào trạng thái hôn mê, toàn thân mềm nhũn, nằm gục ngay ở giữa đường bất tỉnh nhân sự.

Có tiếng vó ngựa vọng lại. Bốn con ngựa to kéo theo một chiếc xe phóng như bay về phía Vu Cát!

Nhìn xe ngựa có vẻ như muốn dẫm nát người đi đường.

Vu Cát lướt mắt qua phía xe ngựa. “Xòe...” Nhưng ánh mắt như ảo ảnh của anh chàng không dừng ở phía phu xe, nếu phu xe bị thôi miên, xe ngựa mất điều khiển chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?! Đối tượng bị thôi miên chính là bốn chú ngựa lực lưỡng kia, khi ánh mắt của Vu Cát lướt qua, bốn chú ngựa đột nhiên dừng lại như một bức tranh điêu khắc. Ngựa ngủ đứng nên khi ngủ cũng không bị gục xuống.

Người ngồi trên xe ngựa là một bậc đại quan. Thấy xe ngựa đột nhiên dừng lại, đại quan lấy làm lạ liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nhưng chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, ánh mắt của Vu Cát khẽ lướt, vị đại quan lập tức chìm vào giấc ngủ.

Con phố bỗng trở nên tắc nghẽn, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Một đám lính tuần tiến lại, bọn họ phụ trách trị an ở thành, cũng quản luôn các vụ tai nạn hay ách tắc giao thông.

Tên lính cầm đầu hét lên: “Là kẻ nào gây sự?”

Những kẻ nào ‘mục kích’?”

Một số người đi đường giơ tay: “Tôi, tôi...”

Vu Cát đứng tại chỗ quay một vòng, những người xung quanh gục xuống hàng loạt.

Vu Cát nói với quân lính: “Ta là kẻ gây sự.”

Tên lính cầm đầu nói: “Vậy mời ngài đi cùng chúng tôi một chuyến.”

Vu Cát cười: “Chỉ e các người không đi được nữa thôi.”

Nhìn vào ánh mắt ma lực của kẻ gây sự, đám quân lính cảm thấy đầu nặng trĩu, chân tay mềm nhũn... Trong nháy mắt, con phố ồn ào tấp nập bỗng chìm vào yên lặng. Người nằm ngang dọc lên nhau giống như cảnh trên chiến trường sau trận chiến... Trận chiến Ngụy - Ngô lại sắp sửa bắt đầu.

Tào Tháo hỏi Quản Lộ: “Nghe nói Vu Cát đang nghiên cứu Thuật thôi miên tập thể, định một lần làm gục cả đám, có chuyện này không?”

Quản Lộ nói: “Vu Cát đang không ngừng phá kỷ lục của bản thân. Lúc đầu là một lần gục bốn,

sau đó dần dần tăng thêm số lượng lên 10 người, 50 người, 100 người... Nghe nói, đến trận chiến Ngụy - Ngô lần này, Vu Cát còn muốn cùng lúc thôi miên mười vạn người nữa. Ngài tưởng tượng mà xem, dưới ánh mắt của Vu Cát, mười vạn chiến sĩ của chúng ta lần lượt gục như ngã rạ, cảnh tượng mới hoành tráng làm sao!”

Tào Tháo hỏi: “Này Quân tiên sinh, có thuật thôi miên, thế có thuật ‘phản thôi miên’ không?”

“Ý ngài là, tôi muốn làm ngài ngủ, nhưng ngài dùng pháp thuật chống lại, mắt vẫn mở nhưng lại không ngủ phải không?”

“Đúng vậy.”

Quản Lộ nghĩ một hồi rồi nói: “Thế này đi, Tào Tháo, ngài biết làm thơ chứ?”

Tào Tháo nói: “Ta là nhà thơ, nhà thơ biết làm thơ giống như kẻ trộm biết ăn trộm vậy.”

“Được, vậy ngài hãy làm một bài thơ ‘phản thôi miên’. Tôi sẽ căn cứ vào bài thơ của ngài sắp xếp, biên tập theo trình tự pháp thuật, thơ sẽ thành câu chú. Khi đối mặt với sự uy hiếp của thuật thôi miên, ngài chỉ cần đọc bài thơ này thì sẽ không bị gục ngã.”

“Thơ phản thôi miên” của Tào Tháo được hoàn thành ngay tức khắc, nhưng công tác biên tập trình tự pháp thuật thì lại cần thời gian... Cũng may là trước đêm trận đại chiến, Quản Lộ cũng kịp hoàn thành công việc biên tập của mình. Tuy không kịp phổ biến trong toàn quân, nhưng chí ít Tào Tháo cũng có thể không chịu ảnh hưởng của thuật thôi miên.

Trận chiến Ngụy - Ngô sắp bắt đầu.

Tào Tháo phát cờ lệnh, mười vạn quân Ngụy ùn ùn xông lên, dũng mãnh như thủy triều dâng.

Đúng lúc này, pháp sư của nước Ngô là Vu Cát xuất hiện.

Vu Cát tuyên bố: “Ta từng tuyên bố, khi hai nước Ngụy - Ngô khai chiến sẽ cùng lúc thôi miên mười vạn người, nhưng hiện nay tình hình có chút thay đổi...”

Tào Tháo hỏi: “Người không thể thôi miên mười vạn người cùng một lúc?”

“Không,” Vu Cát nói, “Ta sẽ lập thêm kỷ lục, bản tin *Kỷ lục pháp giới* của Tả Từ sẽ đưa tin, trong trận chiến Ngụy - Ngô, Vu Cát lập kỷ tích thôi miên hai mươi vạn người cùng một lúc.”

“Nhưng...” Tào Tháo nói, “Ta chỉ đem theo mười vạn người và ngựa, kém kỷ lục người nói những một nửa.”

“Ta sẽ nghĩ cách.” Vu Cát đáp.

Nói xong, Vu Cát bắt đầu tiến hành Thuật thôi miên tập thể... Thấy ánh mắt như ảo ảnh của Vu Cát lướt từ trái sang phải qua đám lính và ngựa, chưa đến năm vạn lính, ngựa, Tào Tháo vội vàng đọc câu chú phản thôi miên:

Loại bỏ mọi tạp niệm,

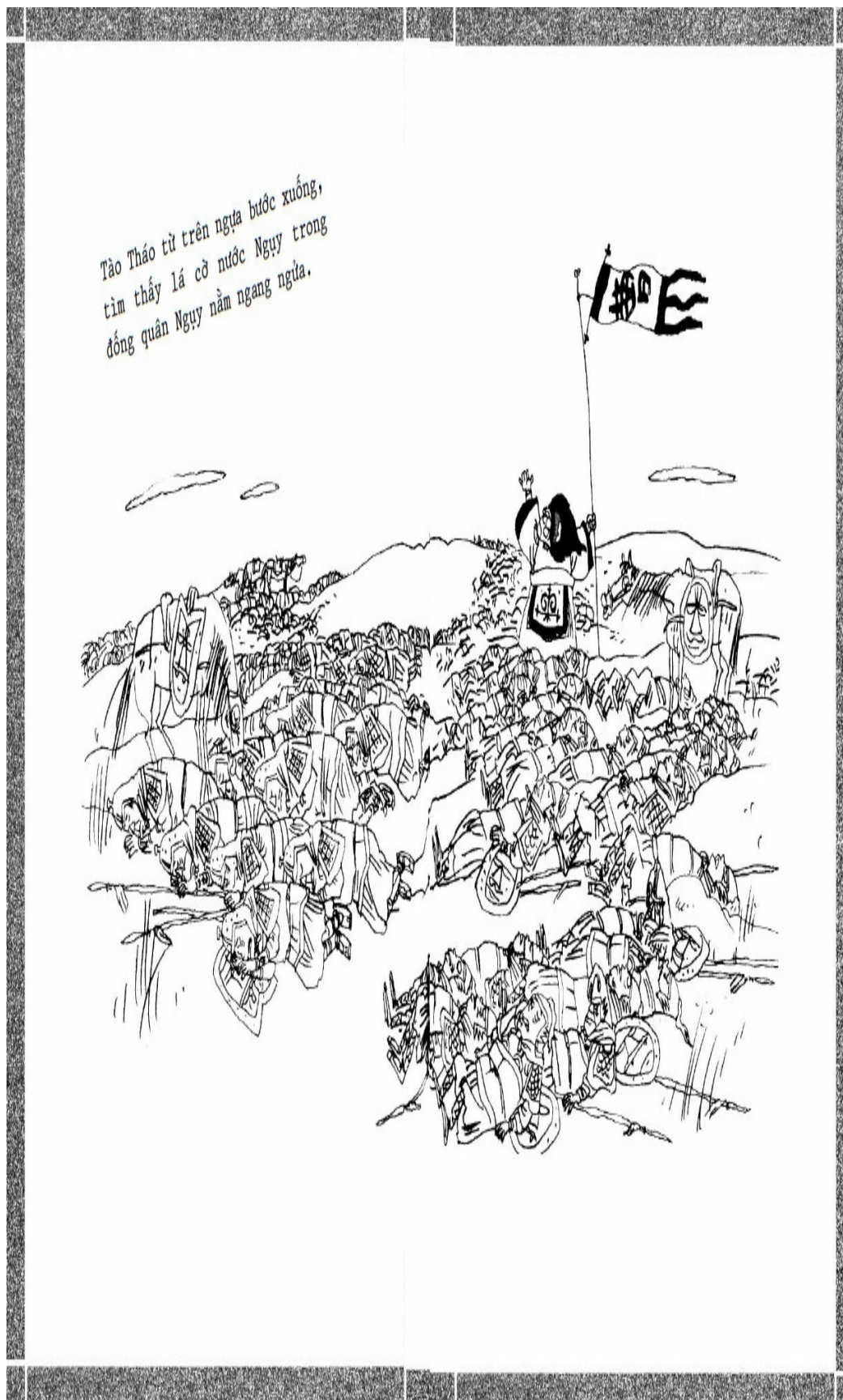
Giữ đầu óc tỉnh táo.

Muốn ngủ về nhà ngủ,

Đánh trận tỉnh như sáo.

Câu chú thật hiệu nghiệm, khi mười vạn quân binh của Tào Tháo đã ngã gục hàng loạt trên chiến trường, đến ngựa của Tào Tháo cũng đã ngủ thì ông vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo. Ông muốn xem xem Vu Cát sẽ thôi miên cùng lúc hai mươi vạn người thế nào.

“Hay là...” Táo Tháo nghĩ, “hắn đánh thức mười vạn quân Ngụy bị thôi miên rồi lại thôi miên lần nữa, như vậy có thể đạt con số hai mươi vạn... Nhưng cũng không được, Vu Cát nói phải cùng lúc thôi miên hai mươi vạn cơ mà...”

Thực ra, đối với Vu Cát mà nói, đây không phải là một bài toán khó.

Thôi miên xong mười vạn quân Ngụy, Vu Cát lập tức quay người lại phía sau, dùng ánh mắt

như ảo ảnh nhìn vào đám quân Ngô... Đừng quên rằng, quân Ngô cũng có mười vạn, cộng thêm đám quân Ngụy chẳng phải đủ hai mươi vạn sao?!

Tạp chí *Kỷ lục pháp giới* do Tả Từ chủ biên sẽ viết thêm một trang huy hoàng cho Vu Cát như thế này:

“Trong lần giao chiến thứ X giữa hai nước Ngụy - Ngô, pháp sư nước Ngô, Vu Cát, đã cùng lúc thôi miên hai mươi vạn lính một lính (chưa bao gồm ngựa).”

Í? Tại sao lại là “hai mươi vạn lính một lính”?

Hóa ra, để con số kỷ lục thêm phần “vĩ đại”, Vu Cát thôi miên thêm một người nữa, đó là chính mình.

Lúc này, Tào Tháo từ trên ngựa bước xuống, tìm thấy lá cờ nước Ngụy trong đồng quân Ngụy nằm ngang ngựa.

Tào Tháo đem cờ nước Ngụy cắm trên trận địa nước Ngô.

“Chúng ta thắng rồi!”

Ngày hôm ấy, Vu Cát lập được kỳ tích trong pháp giới, còn Tào Tháo thì đánh bại quân Ngô.

LỜI NGUYỄN NGỌT NGÀO

Công việc phát ngôn viên của bản tin *Thời sự pháp giới* của Tả Từ thực ra rất vất vả, miếng cơm này không dễ ăn như nhiều người vẫn tưởng.

Trong pháp giới xảy ra bất kỳ chuyện gì có tính chất thời sự là Tả Từ lại phải lập tức có mặt ngay.

Nếu có phát minh gì mới, ông cũng phải là người đầu tiên chạy đến nhà pháp sư đó để phỏng vấn đưa tin. Các hoạt động thi đấu trong pháp giới cũng nằm trong phạm vi phỏng vấn của Tả Từ. Ví như cuộc thi trong đường ruột giữa Quán Lộ và Vu Cát, ông cũng phải chui tận vào trong bụng của trọng tài để quan sát trận đấu!

Tả Từ còn phải quan tâm đến các ứng dụng của pháp thuật trong chiến tranh. Ví như khi đánh trận phải qua sông, không có thuyền thì phải dựng cầu, vừa phiền phức mà lại làm lỡ thời cơ. Gia Cát Lượng liền đem thuật đóng đông thực phẩm dùng trong chiến tranh, ngày nắng nóng cũng có thể làm mặt nước đóng băng, “chứ” một cái là có thể trượt qua sông. Tả Từ cũng bắt buộc phải trượt thử trên sông băng mới đưa tin được.

Trong các loại tin tức thời sự pháp giới, hấp dẫn nhất vẫn là tin xì căng đan của các minh tinh. Vu Cát và Vũ Trụ Phong tan rồi hợp, hợp rồi tan, tạo thành một bộ phim truyền hình dài tập ly kỳ trong giới pháp sư. Và để có thể lấy những thông tin hấp dẫn mới nhất của hai người, hôm nay Tả Từ đã phải ra ngoài từ sáng sớm, bận bịu đến tận tối mà vẫn chưa xong việc.

Vũ Trụ Phong dùng pháp thuật và bùn làm thành một hỗn hợp “bùn đáng yêu”, chậu bùn nhìn trông có vẻ rất dễ bình thường, Vũ Trụ Phong bước vào, làm cho toàn thân dính đầy bùn. Từ trong bùn bước ra, cô nàng gặp ngay phải Tả Từ vừa chạy đến lấy tin.

Nước bùn trên người Vũ Trụ Phong từng giọt, từng giọt rơi xuống sàn, nhưng đây không phải là loại bùn bình thường, nó có thể tỏa ra một sức hút kỳ lạ.

Tả Từ bị sức hút ấy làm cho ngây người: “Chà, dễ thương quá!”

Vũ Trụ Phong hỏi lại: “Ông thấy đáng yêu thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Tốt quá, vậy là tôi có thể đi chinh phục chàng được rồi!”

Vũ Trụ Phong mang đồng “bùn đáng yêu” trên người, ngồi lên cánh điều đứt dây của mình và bay đi trong nháy mắt. Tả Từ cười chiếc phi thuyền hình dây pháo của mình bí mật đuổi theo sau. Dây pháo thông thường không rẽ ngang, rẽ dọc được, nên chiếc phi hành này được gọi là “pháo rẽ”.

Vũ Trụ Phong tìm thấy Vu Cát trong một sơn động, trong động ngoài Vu Cát ra, còn có một con gấu đang ngủ đông.

Vu Cát mở to mắt nhìn Vũ Trụ Phong: “Ôi, so với con gấu này, nàng còn đáng...”

“... đáng sợ hơn?”, Vũ Trụ Phong hỏi.

“Không, đáng yêu hơn.”

Vũ Trụ Phong thở phào, như vậy là nước bùn đã có hiệu nghiệm.

Vu Cát nói: “Ta thấy rất vui, ta sẽ tặng nàng một món quà.”

Vũ Trạ Phong từ trước đến nay chưa được nhận quà của Vu Cát bao giờ, vì thế cô rất háo hức: “Quà gì vậy?”

Vu Cát nhắc con gấu ngủ đông lên và đưa cho Vũ Trạ Phong: “Nàng có thích không?”

“Thích!” Cô nàng đỡ lấy món quà tỏ vẻ rất hài lòng, “ta có thể ôm nó đi ngủ, ôi êm quá.”

Vu Cát nhắc con gấu ngủ đông lên
và đưa cho Vũ Trụ Phong: “Nàng có
thích không?”

“Nhưng...”, Vu Cát nhắc nhớ Vũ Trụ Phong, “đây là món quà theo mùa thôi, mùa đông kết thúc nàng phải vứt nó đi ngay. Nếu đến mùa xuân mà nàng vẫn còn ôm nó đi ngủ thì hơi nguy

hiềm đây.”

“Hay quá!”, Tả Từ chen ngang, “Ta đã nghĩ ra tiêu đề cho bài báo mới rồi, *Ôm gấu đông đi ngủ, tình yêu được đánh thức*, hai người thấy sao?”

Vu Cát vốn không ưa gì những người hay đưa tin vẹt như Tả Từ, nhưng hôm nay “bùn đáng yêu” đã làm tâm trạng anh chàng rất vui vẻ, nên Tả Từ trong mắt chàng cũng trở nên đáng yêu hơn...

[Ở nhà Tả Từ]

Vợ Tả Từ - Hữu Lão Sư và Tả Tước Ban - con gái ông đang đợi ông về ăn cơm tối.

Cơm tối đã làm xong xuôi, thậm chí nguội tanh nguội ngắt rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Tả Từ đâu cả.

Từ trước đến nay, khi làm người giúp việc ở nhà người khác, Hữu Lão Sư không bao giờ tự tay nấu nướng, bà đều dùng phép vận chuyển để “gọi đồ ăn ngoài”, mang một số đồ ăn trên khắp thế giới vận chuyển về. Nhưng ba bữa cơm ở nhà lại đều do bà tự tay làm, từ chuyện mua thức ăn, rửa thức ăn cho đến nấu nướng, bà không dùng pháp thuật trong bất cứ khâu nào. Hữu Lão Sư nói: “Đồ tự tay mình nấu bao giờ cũng ấm áp và đáng trân trọng hơn.”

Bữa tối nay có sủi cảo. Đầu tiên phải làm bột, dùng phép thuật làm bột rất nhanh, chỉ cần cho bột và nước vào trong một chiếc chậu và nói câu chú: “Trôn trôn trôn trôn!”, bột và nước sẽ ngay lập tức hòa trộn vào với nhau, trong nháy mắt đã có một khối bột vừa quánh vừa mềm. Nhưng Hữu Lão Sư nhất quyết kiên trì dùng tay trộn bột và nhào bột. Chỉ cần đọc câu chú: “Xắn xắn xắn xắn”, lập tức con dao sẽ tự bay đến bên thớt và xắn nhào ra làm các phần bằng nhau đều tăm tắp. Đọc câu chú “Goi gói gói gói”, từng lát bột sẽ thi nhau bay múa bọc lấy nhân vào trong. Nhưng nhà Tả Từ không ăn sủi cảo như vậy, nếu ăn thì nhất định phải là tự tay Hữu Lão Sư cán bột, tự tay bọc nhân mới được.

Bánh đã được bọc xong và để từng hàng thẳng tắp trên thớt.

Tả Tước Ban hỏi mẹ: “Sao mẹ vẫn chưa luộc sủi cảo?”

Hữu Lão Sư nói: “Đợi cha con về rồi nấu.”

“Sao cha vẫn chưa về?”

“Cha con ấy à, cứ làm việc là quên luôn cả ăn cơm.

Vấn đề là, ông ấy có thể quên ăn cơm, nhưng không được quên người nhà đợi ông ấy về ăn cơm, ông ấy không ăn cơm tức là người nhà cũng không ăn được cơm!” Hữu Lão Sư âm ức.

“Mẹ ơi”, Tả Tước Ban nghĩ ra một cách, “Mẹ có thể nấu trước vài cái sủi cảo. Sau đó, để hương thơm của sủi cảo bay đến chỗ cha, cha con nghĩ thấy mùi thơm nhất định sẽ không quên về ăn sủi cảo đâu.”

“Cách này hay đấy.”, Hữu Lão Sư gật đầu, “Con gái ta thật thông minh.”

[Trước động gấu]

Vũ Trụ Phong tay ôm gấu đông, đang ngồi ngắm trăng cùng ý trung nhân của nàng.

Vũ Trụ Phong cất giọng điệu đà hỏi Vu Cát: “Chàng nói xem, trăng hôm nay ngọt hay là

mặn?”

Vu Cát trả lời: “Ta thấy trắng hơi chua.”

Vũ Trạ Phong lại hỏi: “Chàng thấy trắng vàng hay là xanh?”

Vu Cát lại trả lời: “Ta thấy trắng giống màu quả ô-liu.”

Đúng lúc này, Tả Từ bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm của sủi cảo mà ông có thể chắc chắn rằng, đây là bánh do chính tay vợ mình làm!

Mùi thơm đã nhắc nhở ông: Phải về nhà ăn cơm thôi, sao lại phải ôm cái bụng đói để nghe những câu đối đáp vô vị thế này chứ.

Tả Từ đang định bay về phủ thì bỗng phát hiện ra, nước “bùn đáng yêu” trên mình Vũ Trạ Phong đang khô đi, chúng nứt và bong xuống như những chiếc vảy cá... Hóa ra, loại bùn này sợ bị phơi ra ánh sáng. Nhưng không phải sợ ánh sáng mặt trời, mà lại sợ ánh sáng của mặt trăng.

Sự nhạy cảm nghề nghiệp làm ông ý thức được rằng: “Nếu ‘bùn đáng yêu’ trên người Vũ Trạ Phong bong hết, Vũ Trạ Phong trong mắt Vu Cát sẽ không còn đáng yêu nữa. Như vậy sẽ có bước chuyển đầy kịch tính đây! Trong giây phút quan trọng thế này, sao ta lại có thể vì sủi cảo mà rời bỏ hiện trường được cơ chứ?”

[Ở nhà Tả Từ]

Tả Tước Ban nhíu mày hỏi mẹ: “Đáng lẽ cha phải ngửi thấy mùi thơm của bánh và về nhà từ lâu rồi chứ, sao giờ này vẫn chưa về?”

Hữu Lão Sư nói: “Đợi thêm một chút nữa đi... Phải rồi, ăn sủi cảo phải chấm với dấm, nhà ta hết dấm rồi, con đi mua thêm ít dấm đi.”

“Vâng.”

“Đợi con mua dấm về, chắc cha con cũng về đến nhà rồi.”

Tả Tước Ban cầm chai dấm ra ngoài.

Không lâu sau, cô cầm chai không về: “Con ra hiệu dấm, người ta nói hết dấm rồi, toàn bộ dấm nước Ngụy đều đã bán hết.”

Hữu Lão Sư có thể dùng phép vận chuyển để mua dấm từ nước Thục hay nước Ngô về nhà, nhưng bà đã đặt ra quy định cho mình, nhất định phải để người nhà thương thức đồ ăn hoàn toàn do tự tay bà làm.

Cũng may, nhà bà cách biên giới hai nước Ngụy và Ngô không xa.

Hữu Lão Sư nói với con gái: “Ta sang nước Ngô mua dấm, chắc mất khoảng hai mấy dặm đường. Nếu ta mua xong dấm về mà cha con vẫn chưa về thì đúng là không ra làm sao cả!”

Hữu Lão Sư vội vàng ra khỏi cửa.

Và lại vội vàng trở về.

Bà hỏi con gái: “Dấm về rồi đây, cha con vẫn chưa về à?”

Tả Tước Ban nói: “Con nghĩ rằng ngoài cha con ra có lẽ tất cả các ông bố nước Ngụy đều đã về cả rồi.”

Giống như tất cả những bà vợ bị đẩy đến giới hạn không thể nhẫn nhịn được nữa, Hữu Lão Sư cuối cùng cũng phải nổi cáu: “Tả Từ, ông đừng có về nhà nữa, chết quách ở ngoài cho rồi!”

Lúc này, lớp ‘bùn đáng yêu’ trên mình Vũ Trụ Phong đã bị ánh trăng “bóc trần” hoàn toàn, nàng trở lại với hình hài ban đầu.

Vu Cát liền giật lại con gấu đông Vũ Trụ Phong đang ôm trong tay tức giận nói: “Hóa ra sự đáng yêu của cô chỉ là sự dối trá!”

Tả Từ nói: “Cuộc phỏng vấn của ta đã kết thúc. Tiêu đề bài báo sẽ thay đổi. Lúc đầu là gì ấy nhỉ?”

Vũ Trụ Phong nói: “*Ôm gấu đông đi ngủ, tình yêu được đánh thức. Đổi như thế nào?*”

Tả Từ nói: “Đổi thành tên bài hát đi, *Lỗi tại ánh trăng.*”

Tả Từ vẫy tay chào hai nhân vật chính và định dùng thuật độn thổ để nhanh chóng về nhà. Nhưng bỗng nhiên, ông ôm ngực và bước đi lao đảo.

Vũ Trụ Phong sợ hãi kêu lên: “Tả Từ, ông sao thế?”

Tả Từ vừa lao đảo vừa nói: “Tôi... không... về nhà được... nữa rồi.”

Nói xong, ông ngã phịch xuống đất bất động.

Vu Cát vội vàng bước lên, áp vào mình Tả Từ nghe ngóng.

Vũ Trụ Phong hỏi: “Tim còn đập không?”

“Không thấy gì.”

Vu Cát lại vạch mí mắt của Tả Từ ra xem... “Có tìm ra được gì không?”

“Gay rồi, đồng tử giãn ra rồi.”

“Có cách nào cứu được không?”

Vu Cát hỏi lại: “Cô có cách nào cải tử hoàn sinh không?”

Vũ Trụ Phong nghĩ rồi nói: “Tôi nghe nói có một loại ‘Phép kích thích bằng tiếng ồn’... Vu Cát, anh có hát sai nhạc không?”

Vu Cát trả lời: “Hát sai nhạc liệu có làm thần tượng được không?”

“Nói như vậy là anh không biết hát sai nhạc?” Vũ Trụ Phong nói, “vậy tôi đành thử vậy.”

Yêu cầu một người thường xuyên hát sai nhạc phải hát đúng nhạc đương nhiên là một điều khó khăn, nhưng yêu cầu một người hát rất hay cố tình hát lệch nhạc đi cũng không phải là một điều dễ dàng. Vũ Trụ Phong không những cố gắng hát cho sai nhạc, mà còn làm cho giọng ca thanh trong của mình trở nên khàn đặc hơn.

Vu Cát đau khổ bịt lỗ tai nghĩ bụng: “Loại âm thanh này không những có thể khiến người chết

sống lại, mà còn có thể ép người sống tự tử cũng được luôn.”

Thế nhưng “Phép kích thích bằng tiếng ồn” cũng không cứu sống Tả Từ được.

Vu Cát nói: “Vũ Trụ Phong này, tuy cô không thành công, nhưng nỗ lực biến giọng hát hay thành giọng hát dở cũng khiến cô trở nên đáng yêu hơn một chút rồi đấy.”

“Khoan hãy nói chuyện này, cứu người quan trọng hơn.”

Vu Cát hỏi: “Cô có mang theo tiền không?”

Vũ Trụ Phong lấy trong túi ra mấy đồng tiền đưa cho Vu Cát. “Anh muốn mua gì à?”

“Không phải mua đồ.”

Vu Cát đặt mấy đồng tiền của Vũ Trụ Phong vào túi áo bên trái của Tả Từ, và lấy mấy đồng tiền của mình đặt vào túi phải của Tả Từ. Tiếp đến anh chàng vung vẩy hai tay, cơ thể của Tả Từ liền đứng dậy nhảy nhót, lắc lư theo nhịp điệu của Vu Cát, những đồng tiền trong túi ông kêu “lềng xềng, lềng xềng.”

Vũ Trụ Phong không hiểu: “Anh đang làm gì vậy?”

Vu Cát giải thích: “Tôi nghe nói Tả Từ rất thích tiền, có thể âm thanh của đồng tiền sẽ đánh thức ông ta dậy.”

Nhưng chiêu thứ hai này cũng không có hiệu quả.

Vu Cát nói: “Vũ Trụ Phong này, cô hãy đi kiếm một con mèo lại đây.”

“Để làm gì?”

“Mèo có chín mạng đúng không? Ta để nó làm chút việc tốt, tặng cho Tả Từ một mạng”

Vũ Trụ Phong tìm về một chú mèo.

Cô hỏi Vu Cát: “Nếu lấy một mạng mèo cho Tả Từ, về sau không phải ông ta sẽ nói ‘meo meo’ đấy chứ?”

Vu Cát nói: “Mất tiếng người còn hơn mất mạng.”

Vu Cát và chú mèo dùng ánh mắt để nói chuyện một hồi.

Sau đó, chú mèo đi đến bên người Tả Từ, bắt đầu chậm rãi đi mấy vòng quanh ông... Đến vòng thứ chín, chú mèo bỗng nhảy phát lên, từ người Tả Từ nhảy ra bên ngoài!

Chỉ nhìn thấy Tả Từ đột nhiên ngồi dậy, cổ họng phát ra tiếng kêu: “Me...o...!”

Vũ Trụ Phong và Vu Cát vui mừng vỗ tay, nhưng “phịch”, Tả Từ lại ngã xuống đất.

Con mèo hoang ngửi ngửi Tả Từ rồi thất vọng bỏ đi.

“Lại thất bại rồi.” Vũ Trụ Phong thở dài.

Vu Cát lẩm nhẩm: “Tả Từ này sao lại chết ngoan cố thế nhỉ, không thể sống lại được sao?... Chúng ta phân tích lại một chút, ông ta chết như thế nào nhỉ?”

Vũ Trụ Phong nói: “Trước khi chết, ông ta có nói một câu: ‘Ta không về được nhà nữa rồi!’.”

“Đầu mối này rất quan trọng,” Vu Cát nói, “Có thể ông ta đã bị chết bởi một lời nguyên nào đó.”

Vũ Trụ Phong hoài nghi hỏi: “Cái gọi là ‘lời nguyên rửa’ ấy có tác dụng không? Tôi thường nghe nói phụ nữ nguyên rửa chồng của họ rằng ‘đừng có về nữa, chết quách ở ngoài cho rồi!’”. Nhưng phu quân của họ vẫn không hề chết, cùng lắm thì say bết nhè rồi vẫn sống mà trở về nhà đấy thôi.”

Vu Cát nói: “Lời nguyên phân hai loại: Một loại là lời nguyên hiệu nghiệm, một loại là lời nguyên vô hiệu nghiệm. Loại cô vừa nói là lời nguyên vô hiệu nghiệm. Nhưng nếu lời nguyên không phải được phát ra từ một người phụ nữ bình thường, mà là một pháp sư, tình hình sẽ khác.”

Vũ Trụ Phong “À” lên một tiếng: “Vợ của Tả Từ không phải là một người phụ nữ bình thường, bà ta là một pháp sư!”

[Ở nhà Tả Từ]

Hữu Lão Sư ngày càng thấy sốt ruột, trong lòng nóng như lửa đốt.

Bà bực mình nói với con gái: “Sao cha con giờ này vẫn chưa về?”

Tả Tước Ban nói: “E là cha không về được nữa đâu.”

“Tại sao?”

“Có thể cha đã chết ở ngoài rồi.”

“Con đừng có dọa mẹ! Sao lại thế được?!”

“Chẳng phải vừa nãy mẹ nói: ‘Ông đừng có về nữa, chết quách ở ngoài cho rồi!’ là gì?”

Hữu Lão Sư giật mình: “Mẹ đã nói những lời tuyệt tình như vậy sao?”

Tả Tước Ban khẳng định: “Con có thể làm chứng.”

“Nếu mẹ có nói, thì cũng chỉ là lời nói trong lúc tức giận thôi.”

“Nhưng lời nói ấy xuất phát từ miệng một nữ pháp sư thì sẽ thành một lời nguyên hiệu nghiệm đấy.”

Cứ nghĩ đến cảnh Tả Từ nằm bất động ở một góc xó xỉnh nào đó trong đêm giá rét thế này là lòng Hữu Lão Sư lại nhói đau.

“Là mẹ đã giết ông ấy! Không phải mẹ cố ý...”

Hữu Lão Sư khóc lóc thảm thiết.

Tả Tước Ban khuyên nhủ mẹ: “Mẹ đừng khóc nữa, cứu sống cha quan trọng hơn.”

Hữu Lão Sư lập tức nín khóc: “Cha con còn cứu được ư? Lòng mẹ rồi quá, con mau nghĩ cách cho mẹ đi.”

Cô con gái thông minh liền đưa ra ý kiến: “Thì mẹ lại nguyên rửa cha thêm lần nữa đi.”

“Tức là sao?”

“Mẹ nói: ‘Tả Từ à, ông đừng có chết ở ngoài nữa, về nhà quách cho xong!’.”

Hữu Lão Sư vội vàng nguyên rửa chồng lần nữa theo lời con gái.

Sau khi nguyên xong, bà vội vào bếp thả sủi cảo trên thớt cho vào nồi nấu... Không lâu sau, Tả Từ dùng phép độn thổ từ dưới đất chui lên. Ông muốn khen một tiếng “thơm quá!”, nhưng do bị ảnh hưởng của chú mèo lúc này, ông mở mồm là nói: “Me...o...!”

GIA CÁT LƯỢNG DỰNG ĐÀI KIM TƯỚC

Hôm nay, khi Gia Cát Lượng vừa mới đi làm, Trương Phi đã chạy đến bẩm báo:

“Thưa tiên sinh, có người muốn gặp ngài.”

“Ai vậy?”

“Là một người dân nước ta, anh ta nói đại diện cho 10 hộ dân muốn đến phản ánh tình hình với ngài.”

“Cho anh ta vào.”

Vị đại biểu nhân dân đến trước mặt Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng hỏi: “Người từ đâu đến?”

Người đó nói: “Tôi sống tại một huyện thành cách đây khoảng trăm dặm, tên là Bách Hưng.”

“Người muốn phản ánh tình hình gì?”

“Là một vụ tranh chấp hàng xóm thưa ngài.”

Trương Phi tức giận xen vào: “Tiên sinh thì bận trăm công nghìn việc, đến đi vệ sinh còn phải chạy, người lại đến đây lấy chuyện tranh chấp hàng xóm ra làm phiền tiên sinh? Chuyện ở huyện các người thì có huyện lệnh quản, hà có gì phải chạy đến tận đây?”

Bách Hưng nói: “Chúng tôi đã tìm đến huyện lệnh rồi, nhưng huyện lệnh cũng không giải quyết được.”

“Thôi được, nói chuyện của người đi.” Gia Cát Lượng nói, “Có thể ta sẽ giải quyết được.”

Bách Hưng liền nói: “Có một nhà phú ông sống ở phía nam nhà 10 hộ dân chúng tôi, ông ta tên là Tiền Lãng Xềng. Tiền Lãng Xềng có rất nhiều tiền, không hiểu sao ông ta có nhiều tiền đến vậy. Ông ta nghe nói Tào Tháo bên nước Ngụy cho xây Đài Đồng Tước có một không hai, nên muốn dùng tài sản của mình để so bì với Tào Tháo. Ông ta còn nói: ‘Đài Đồng Tước thì có gì là ghê gớm? Ta còn xây hẳn Đài Kim Tước cho xem.’”

Gia Cát Lượng hỏi: “Việc ông ta xây Đài Kim Tước có liên quan gì đến hàng xóm các người?”

“Đương nhiên là có chứ ạ.” Bách Hưng nói, “Nếu như trước cửa nhà chúng tôi có một tòa đài cao hàng trăm thước, chẳng phải sẽ che mất ánh sáng của chúng tôi hay sao?”

“Đúng là có trở ngại trong việc lấy ánh sáng. Các người phản đối Tiền Lãng Xềng xây Đài Kim Tước, thế còn huyện lệnh của các người thì như thế nào?”

“Huyện lệnh lại rất lấy làm vui mừng ủng hộ, ông ta nói: ‘Nếu trong huyện chúng ta xuất hiện một kiến trúc hoành tráng có thể sánh ngang tầm ngoại quốc như Đài Kim Tước, không biết sẽ có bao nhiêu khách du lịch đến tham quan...’”

“Nói như vậy tức là huyện lệnh không ủng hộ các người.”

“Không những không ủng hộ, huyện lệnh còn nói:

‘Các hộ dân xung quanh Đài Kim Tước có thể sẽ làm mất sự hài hòa cho toàn thể kiến trúc, vì đại cục, các người phải chuẩn bị cho việc di dời.’”

“VẬY Ậ...” Gia Cát Lượng trầm ngâm một hồi, “Ta sẽ đi cùng các ngươi đến hiện trường xem thế nào.”

Gia Cát Lượng để Bách Hưng ngồi lên xe lăn của ngài, không lâu sau đã đến nơi cách đó trăm dặm.

Bách Hưng chỉ vào đồng đá và gỗ trước mặt: “Những vật liệu này đều dùng để xây Đài Kim Tước cả.”

Gia Cát Lượng hỏi: “Nhà các ngươi ở đâu?”

Bách Hưng nói: “Dãy nhà sát ngay phía Bắc công trình chính là nhà chúng tôi.”

Gia Cát Lượng bèn đi về hướng Bắc.

Ánh mắt ông bị thu hút bởi một cây bách cổ thụ vừa cao vừa to.

Đi đến dưới gốc cây, Gia Cát Lượng ngược lên ngắm nhìn cây cổ thụ lực lưỡng khác thường này.

Bách Hưng giới thiệu: “Nhà của tôi ở ngay bên cạnh cây. Cây này là do cụ tổ chúng tôi trồng.”

Gia Cát Lượng đoán tuổi cây: “Cái cây này được ngàn năm tuổi rồi phải không?”

Bách Hưng nói: “Cũng phải tầm đó đấy ạ.”

“Ngươi có biết cụ tổ nhà ngươi làm gì không?”

“Biết ạ, trong gia phả có ghi, cụ tổ nhà tôi là một vị võ tướng dưới đời nhà Chu, vì có công giữ nước nên được Chu Vương ban tặng cho một hạt giống cây bách, nhà chúng tôi từ đó mà lấy ‘Bách’ làm họ.”

Gia Cát Lượng nói: “Giá trị du lịch của cây bách nghìn năm tuổi này còn hơn cả Đài Kim Tước kia.

Ngươi có thể lập một tấm bia gỗ dưới cây, đem câu chuyện của tổ tiên ghi vào trong đó, du khách thập phương sẽ tìm đến nhanh thôi.”

Bách Hưng nghe vậy vui lắm: “Nói như vậy là nhà chúng tôi không phải di dời nữa?”

“Đúng vậy.”

“VẬY, Đài Kim Tước cũng không xây nữa?”

“Uhm...” Gia Cát Lượng phẩy nhẹ cây quạt lông vũ, “nếu muốn, thì cũng xây được.”

Bách Hưng giật mình.

“Nhưng không thể để Tiên Lãng Xẻo xây.” Gia Cát Lượng nói.

“VẬY ĐỂ AI XÂY?”

“Ta.”

Gia Cát Lượng hỏi Bách Hưng: “Ngươi biết Bát Trận Đồ của ta chứ?”

Bách Hưng nói: “Người nước Thục ai mà chẳng biết Bát Trận Đồ nổi tiếng của tiên sinh. Tiên sinh bày ra thạch trận tại bến Ngự Phúc, có tám trận môn, hàng ngày hàng giờ đều biến hóa khôn lường. Nếu có kẻ địch tiến vào trận đồ, cuồng phong sẽ nổi dậy, cát chạy đá bay, mịt mù trời đất, không ai có thể tìm được đường ra.”

“Khá đấy.” Gia Cát Lượng nói, “8, 9, 10 đồng đá trong bát trận đồ không phải do người ta sắp đặt, mà chính là ta dùng phép vận chuyển di dời mà tạo thành. Cho nên việc xây dựng Đài Kim Tước này đương nhiên cũng không cần nhân công thực hiện.”

“Nhưng...”, Bách Hưng tỏ vẻ chán chường, “Ngài đã nói rằng Đài Kim Tước xây dựng sẽ chấn hết ánh sáng của chúng tôi, cây cối, hoa lá chúng tôi trồng cũng sẽ không có ánh sáng nữa.”

Gia Cát Lượng nói: “Đài Kim Tước mà ta xây sẽ không hề gây ảnh hưởng gì đến dân cư xung quanh cả. Tuy nhiên, việc xây dựng không thể thực hiện ban ngày được, bắt buộc phải thực hiện trong đêm.”

Đêm ngày hôm đó, ánh trăng sáng rọi.

Cây cự bách ngàn năm rũ cành lá xuống như chìm vào giấc ngủ.

Gia Cát Lượng tĩnh tọa dưới bóng cây, mắt nhắm lại tập trung.

Bách Hưng đảm nhiệm vai trò trợ lý cho Gia Cát Lượng, tay cầm một chiếc đuôi bò. Chiếc đuôi bò này được gọi là “bạch mao”, là một pháp khí quan trọng.

Trong vòng trăm bước, gió không thổi, cỏ không động, tất cả chìm trong tĩnh lặng. Có thể nhìn thấy lá cây ngoài vòng trăm bước lung lay, nhưng không hề nghe thấy tiếng gió.

Khi Gia Cát Lượng mở mắt, mắt ông sáng rực lên.

Ông cầm chiếc quạt lông vũ chấm vào một bát nước sạch trong, sau đó vung vẩy ngang dọc trong không trung.

Bách Hưng không nhịn nổi hiếu kỳ bèn hỏi: “Tiên sinh viết gì vậy? Về gì vậy?”

Gia Cát Lượng nói: “Cái này gọi là ‘thư bay dấu hiệu’, để hình thành trường pháp lực.”

Sau đó, Gia Cát Lượng đưa cho Bách Hưng cây quạt và cầm lấy chiếc bạch mao.

Bách Hưng kinh ngạc nhìn thấy một hòn đá lớn trong đồng đá dưới sự điểm chỉ của chiếc bạch mao nhẹ nhàng lướt đến trung tâm của công trường, trở thành viên đá nền đầu tiên của Đài Kim Tước.

Tiếp đó, tất cả các viên đá, các phiến gỗ đều lần lượt, nhẹ nhàng bay lên, xếp chồng lên nhau, nâng đỡ cho nhau... Một kiến trúc hùng vĩ được làm từ đá và gỗ dần dần hiện ra trên mặt đất.

Bách Hưng hỏi Gia Cát Lượng: “Tổng cộng phải xây mấy tầng?”

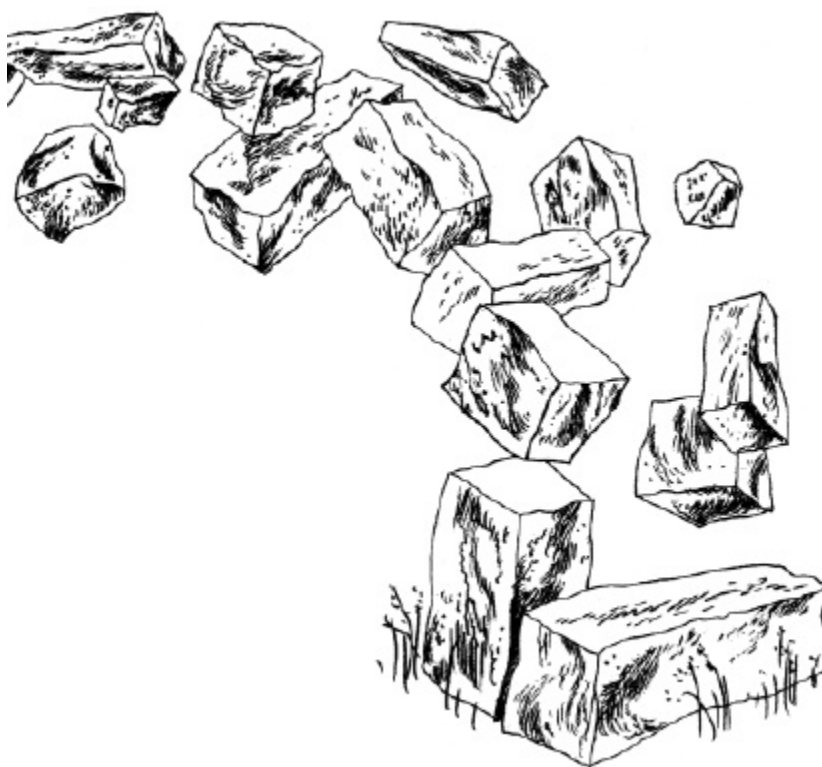
Gia Cát Lượng nói: “Tám tầng.”

“Tại sao lại là tám tầng ạ?”

“Người nên nhớ, bát trận đồ cũng có tám trận môn.”

Bách Hưng không hiểu: “Bát trận thì có liên quan gì đến việc xây nhà?”

“Có đấy.” Gia Cát Lượng giải thích: “Bát trận đồ có tám cửa án theo bát môn Độn giáp là Hư, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai, mục đích nhằm tạo sự biến hóa vô thường. Nếu như chỉ có một mô hình không thay đổi, không biến hóa, làm sao có thể làm khó kẻ địch? Bát trận đồ của ta lúc nào cũng biến hóa khôn lường: Sinh môn biến Tử môn, Cảnh môn biến Kinh môn, Khai môn biến Đỗ môn, Hư môn biến Thương môn... làm kẻ địch hoa mắt chóng mặt, mất đi phương hướng và khả năng phán đoán. Ta xây Đài Kim Tước cũng giống như bố trận, lấy tầng trệt làm tầng Hư, tầng hai làm tầng Sinh, tầng ba làm tầng Thương... Mục đích cũng là nhằm tạo biến hóa.”

Bách Hưng đoán: “Đến lúc đó, tầng ba sẽ biến thành tầng năm, tầng bảy biến thành tầng bốn phải không thưa tiên sinh?”

Gia Cát Lượng lắc đầu: “Kiểu biến hóa ấy thì để làm gì?!”

“Vậy, ngài nói biến hóa thế nào?”

“Ngày mai người sẽ rõ.”

Sáng hôm sau, khi Bách Hưng tỉnh dậy thì phát hiện Gia Cát Lượng đã bỏ đi.

Khi mở cửa, anh vô cùng kinh ngạc – tòa đài tám tầng được xây dựng đêm qua đã không cánh mà bay!

Trên công trường vẫn ngổn ngang đồng vật liệu đầy đá và gỗ, hôm qua thế nào thì hôm nay vẫn y thế ấy.

Bách Hưng lẩm bẩm: “Chẳng nhẽ mình nằm mơ?”

Lúc ấy, chàng nghe thấy trong đồng đá có tiếng người vọng ra: “Chẳng nhẽ mình nằm mơ?”

Hóa ra là Tiền Lãng Xềng, ông ta vừa đi loanh quanh trong khu công trường vừa lẩm bẩm một mình.

Bách Hưng hỏi Tiền Lãng Xềng: “Ông mơ thấy gì?”

Tiền Lãng Xềng nói: “Khi trời chưa sáng, ta tỉnh dậy đi vệ sinh, không ngờ lại trông thấy Đài Kim Tước!

Nó đứng sừng sững dưới ánh trăng, có tám tầng tất cả, trông cực kỳ hoành tráng.”

Bách Hưng lẩm nhẩm: “Đúng là có tám tầng.”

“Nói là mơ, nhưng lại không giống mơ.” Tiền Lãng Xềng nói tiếp, “Ta còn hào hứng trèo lên trên, trèo lên đến tận tầng tám. Lúc trước chưa kịp đi vệ sinh, ta còn đành phải đứng trên lầu giải quyết nữa...”

Bách Hưng khẽ giật mình, chàng liền dùng mũi khịt khịt ngửi chỗ này rồi chỗ kia, cuối cùng cũng tìm thấy vết tiêu tiện trong đồng đá.

Thế là Bách Hưng đã hiểu ý “biến hóa” mà Gia Cát Lượng nói: Đài Kim Tước được xây dựng bằng pháp thuật là một tòa đài chỉ tồn tại trong đêm. Ban ngày nó sẽ biến trở lại thành đồng vật liệu, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến nguồn ánh sáng của hàng xóm nữa.

Còn ý tưởng thu hút khách du lịch mà huyện lệnh đưa ra cũng được đáp ứng. Ngoài việc tham quan cây cổ bách ngàn năm tuổi, du khách cũng có thể tham quan Đài Kim Tước vào ban đêm. Rõ ràng Đài Kim Tước không phải là bản sao của Đài Đồng Tước, nó giống như một giấc mơ xuất hiện vào ban đêm và biến mất vào ban ngày. Quả là một kỳ quan thiên nhiên thế giới!

ĐỘC TÂM THUẬT

[Tại nước Ngô]

Khi Đại Đô đốc Chu Du về nhà ăn cơm tối, cô vợ Tiểu Kiều thỏ thẻ: “Anh à, anh có biết ngày mai là ngày gì không?”

Chu Du nghĩ một lúc rồi nói: “Mai là đến ngày trả lương cho gia sư của con trai chúng ta.”

Tiểu Kiều nói: “Để anh đoán trăm lần chắc cũng chẳng đoán ra. Nhưng nếu như chị em không nói, em cũng chẳng đoán được.”

“Đại Kiều nói gì với em?”

“Mai là ‘ngày Valentine’ tức là ngày Lễ tình nhân.

Đây vốn là ngày lễ của nước ngoài, nhưng giờ đã du nhập vào nước ta.”

“Điều này thì có liên quan gì đến chúng ta?” Chu Du không hiểu, “Anh không có tình nhân. Thế em có tình nhân à?”

“Không phải cứ người có tình nhân mới được đón Lễ tình nhân”, Tiểu Kiều giải thích, “thanh niên nam nữ đón Lễ tình nhân để phát triển tình cảm, còn vợ chồng đón Lễ tình nhân là để củng cố tình cảm.”

Chu Du hỏi: “Thế em nghĩ chúng ta nên đón Lễ tình nhân thế nào?”

Tiểu Kiều nói: “Chúng ta có thể du sơn ngoạn thủy, cùng nhau trải qua những giờ phút thật lãng mạn...”

Chu Du nói: “Tiếc là anh không có thời gian.”

“Vậy chúng ta cũng có thể bày tỏ tình cảm bằng cách tặng quà cho nhau.”

“Thế em định tặng anh quà gì?”

“Em không thể nói cho anh được, nói trước cho anh thì còn gì là thú vị nữa.”

“Vậy thì, anh nên tặng em quà gì đây?”

Tiểu Kiều khê bữu môi: “Tại sao cứ bắt em phải nói ra? Anh không thể chu đáo một chút, tặng em một món quà khiến em cảm động hay sao?”

Chu Du lắc đầu nói: “Khó lắm. Đến lúc đấy em không thích món quà anh tặng, rất có thể mất tiền mà lại chẳng được lòng, có khi lại bị em mắng một trận cũng nên. Vì thế tốt nhất em cứ nói cho anh biết, phòng cháy hơn chữa cháy.”

Nghe vậy, Tiểu Kiều đành nói: “Anh tặng em hoa đi vậy.”

Chu Du nói: “Được.”

Tiểu Kiều không yên tâm: “Anh có biết Lễ tình nhân nên tặng hoa gì không đấy?”

“Sao anh biết được?”

“Hoa hồng! Phải màu đỏ, chứ không được màu trắng, nhớ chưa?”

“Nhớ rồi.”

[Vào ngày Valentine]

Chu Du mang một bó hoa hồng đỏ về nhà.

“Tiểu Kiều ơi, tặng em bó hoa này!”

Hoa hồng đỏ ánh lên khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của Tiểu Kiều.

“Còn sự ngạc nhiên em dành cho anh đâu?” Chu Du háo hức.

Tiểu Kiều mang hoa cắm vào trong bình, sau đó nàng cầm một hộp quà được gói và buộc nơ cẩn thận đặt vào tay Chu Du.

Chu Du bóc gói quà xinh xắn ra, ở trong là một chiếc thắt lưng.

Chu Du khẽ lẩm nhẩm: “Thứ này... hình như không khiến anh cảm động được.”

Tiểu Kiều nói: “Em không muốn nó làm anh cảm động, mà muốn nó giữ chặt anh lại.”

[10 ngày sau]

Tiểu Kiều nói với Chu Du: “Anh này, anh có phát hiện ra không, hoa hồng tình nhân nhà người khác đều đã khô héo hết cả.”

Chu Du nói: “Đúng vậy, nhà Lỗ Túc cũng wilt đi từ lâu rồi.”

“Nhưng hoa hồng nhà chúng ta thì vẫn tươi tắn...”

“... không khác gì lúc mới mua.”

“Anh không cảm thấy có gì bất thường sao?” Nét mặt Tiểu Kiều trở nên nghiêm túc.

Chu Du lí giải: “Chắc là do giống hoa hồng anh mua tốt, giá tiền cũng đắt hơn loại bình thường rất nhiều.”

Tiểu Kiều lấy trong bình ra một cành hoa và chăm chú quan sát, đột nhiên mặt nàng biến sắc.

“Sao vậy?” Chu Du hỏi, chàng thấy có đôi chút bất an... Tiểu Kiều cười nhạt, nàng rút ra một cánh hoa làm bằng lụa mỏng: “Hừ, là đồ giả!”

Hoa giả có chỗ hay của hoa giả, nhưng không thể tặng hoa giả trong ngày Lễ tình nhân.

Tuy nhiên Chu Du không có ý, chàng mua nhằm phải đồ giả, bởi mắt bị cận thị nặng.

Thế nhưng Tiểu Kiều rất đau khổ: “Phụ nữ nhận được một bó hoa giả vào ngày Lễ tình nhân chắc chỉ có mình tôi, sao tôi lại bất hạnh thế này cơ chứ!”

Từ hôm đó, nàng không thêm để ý đến Chu Du nữa.

Chu Du cũng đành phải ngấm lưng Tiểu Kiều thay vì gương mặt như hoa như ngọc của nàng.

Chu Du không biết trong lòng Tiểu Kiều nghĩ gì, bất luận hỏi thế nào nàng cũng không chịu nói.

Một hôm, Chu Du ghé vào một sạp xem bói.

Vị thầy bói hỏi Chu Du: “Quý khách muốn xem gì? Sự nghiệp hay tuổi mệnh?”

Chu Du nói: “Đều không phải.”

“Vậy là xem tình cảm rồi.” Thầy bói nhìn Chu Du mặt mày ủ rũ, bèn nói: “Quý khách đang phải trải qua một cuộc khủng hoảng về tình cảm.”

“Khủng hoảng ư?” Chu Du không dám tin, “Nhưng cô ấy vừa tặng tôi một món quà mà.”

“Là quà gì?”

“Một chiếc thắt lưng.”

Vị thầy bói phân tích: “Thắt lưng không phải là thứ tốt. Lưng thuộc phần giữa của người, nên tượng trưng cho sự đứt đoạn, chia cắt.”

“Ý ông nói, nàng muốn dùng thắt lưng để tỏ ý muốn chia tay với ta?”

“Quý khách hãy tự suy xét lấy. “ Khi gặp pháp sư chuyên trách Vu Cát của mình, Chu Du hỏi không lấy làm vui vẻ cho lắm: “Nghe nói Gia Cát Lượng đã phát minh ra ‘Độc tâm thuật’, có thể độc thấu tâm can người khác, có thật kỳ diệu như vậy không?”

Vu Cát nói: “Đó là sự thật. Có một lần Gia Cát Lượng ra phố, đọc được một người mắc bệnh tâm thần đang định chém người, liền thu lại đao của anh ta, vì thế mà tránh được một trận thảm sát.”

“Vậy ông ta có thể đọc được kẻ trộm muốn trộm đồ?”

“Đúng thế, nước Thục giờ đây đã không còn kẻ cắp nữa. Những tên kẻ cắp người thì chuyển nghề, người thì xuất ngoại, vì Gia Cát Lượng lên tiếng tuyên bố sẽ dùng ‘Độc tâm thuật’ vào việc trị nước.”

Chu Du nói: “Vu Cát à, ‘Độc tâm thuật’ ở nước Ngô vẫn còn là một dấu hỏi, là pháp sư chuyên trách của nước Ngô, cậu không cảm thấy hồ thẹn chút nào sao?”

Vu Cát liền đỏ mặt.

“Được”, Chu Du nói, “như vậy là cậu biết xấu hổ rồi đấy, vậy thì mau đi nghiên cứu đi.”

Vu Cát quyết tâm lấy danh dự về cho nước Ngô.

Để ủng hộ Vu Cát, Chu Du đích thân tình nguyện làm đối tượng thử nghiệm cho anh chàng.

Vu Cát làm một con búp bê trai bằng vải, đằng sau lưng viết tên của Chu Du, sau đó cất nó vào trong bụng mình.

Vu Cát để Chu Du ngồi yên trước mặt chàng.

Sau đó đọc câu chú:

Tâm niệm giấu trong tim, Chỉ cách một lớp da, Độc tâm độc tâm thuật, Hiểu rõ người và ta.

Vu Cát nhắm mắt lại và nói với Chu Du: “Chu Đô đốc, ngài có thể nghĩ về bất cứ điều gì. Tôi

bắt đầu đọc ý nghĩ của ngài, ngài xem tôi đọc có đúng không nhé.”

“Được.”

Vu Cát nói: “Ngài đang nghĩ, giá Gia Cát Lượng lâm một trận bệnh nặng thì hay biết mấy.”

Chu Du nói: “Không phải.”

“Giá Gia Cát Lượng biến thành tên ngốc thì hay biết mấy?”

“Không đúng!”

“Hy vọng điểm thi của con gái Gia Cát Lượng kém hơn con trai ngài?”

Chu Du phẫn nộ hét lên: “Chẳng lẽ trong tim ta chỉ có Gia Cát Lượng thôi à?!”

Lúc này, có một người ở bên cạnh nói với Vu Cát:

“Anh đang đọc hay đang đoán ý nghĩ đấy?”

Đó chính là Vũ Trụ Phong - nữ pháp sư luôn lấy việc theo đuổi Vu Cát làm mục tiêu chính của cuộc đời, không biết từ lúc nào, nàng đã xuất hiện ngay bên cạnh Vu Cát.

Vu Cát phẩy tay như đuổi ruồi: “Tôi đang tĩnh tâm làm việc, cô đừng có đến làm phiền tôi!”

Vũ Trụ Phong nói: “Nếu em đến không phải để làm phiền anh mà là để giúp anh thì sao?”

“Giúp thế nào?”

“Em biết anh gặp khó khăn trong việc nghiên cứu ‘Độc tâm thuật’, nên đã lặng lẽ chịu khó tìm tòi một chút.”

“Tôi không tin là cô có thể tìm ra thứ gì hay ho.”

“Vậy chúng ta thử xem.”

Vũ Trụ Phong chỉ vào một con búp bê gái bằng vải và nói: “Anh viết tên em vào sau lưng nó.”

“Cái này tôi biết.” Vu Cát viết tên Vũ Trụ Phong vào sau lưng con búp bê.

Vũ Trụ Phong cầm con búp bê lên, tách bỏ sợi chỉ ở ngực và nhét vào đó một thứ.

Vu Cát, Chu Du cùng hỏi: “Cô nhét cái gì vậy?”

Vũ Trụ Phong trả lời: “Là một viên kẹo hình trái tim.”

Sau đó nàng lại khâu lại ngực cho búp bê và nói với Vu Cát: “Anh đọc lại câu chú đi.”

Vu Cát liền cắt búp bê vào trong bụng và đọc câu chú “tâm niệm giấu trong tim...” một lần nữa.

Vũ Trụ Phong dặn dò Vu Cát: “Anh bỏ viên kẹo ở trong ngực ra.”

Vu Cát tháo bỏ chỉ và lấy viên kẹo ra.

“Anh ăn đi.” Vũ Trụ Phong nói.

Vu Cát ăn viên kẹo hình trái tim.

“Được rồi, bây giờ anh hãy nhắm mắt lại và cảm nhận...”

Vu Cát nhắm mắt lại, tất cả là một màu đen... Và trong màn đen đó, chàng nghe thấy một giọng nói ngọt ngào, đó chính là giọng nói của Vũ Trụ Phong... “Anh... là người... em... yêu nhất...”

Vu Cát giật mình mở choàng mắt.

Vũ Trụ Phong hỏi Vu Cát: “Anh nghe thấy tiếng lòng của em rồi chứ?”

Vu Cát yếu ớt trả lời: “Nghe thấy rồi.”

Chu Du hỏi: “Nghe thấy cái gì?”

Vũ Trụ Phong vội lấy tay bịt mồm Vu Cát: “Đây là chuyện riêng của hai chúng ta.”

Nhưng bất kể thế nào, thử nghiệm cũng đã thành công, Vu Cát và Chu Du đều rất vui mừng.

Nhưng họ không chú ý rằng, tiền đề để thành công là người đọc ý nghĩ và người bị đọc ý nghĩ đều phải là pháp sư. Chính vì Vũ Trụ Phong có phép thuật nên Vu Cát mới nghe được tiếng nói từ sâu thẳm trái tim nàng... Học được ‘Độc tâm thuật’ của Vu Cát, Chu Du vội vàng chạy về nhà. Anh ta đã viết tên của Tiểu Kiều lên sau lưng con búp bê vải để có thể đọc được tâm tư của vợ mình.

Con búp bê vải là của Vu Cát đưa cho anh ta, nhưng Vu Cát nói: “Loại kẹo hình trái tim đó chỗ tôi không có, nên ngài phải tự đi mua thôi.”

Chu Du đến hiệu bánh kẹo và mua về một viên kẹo hình trái tim.

Về đến nhà, chàng phát hiện ra Tiểu Kiều đã đi ra ngoài.

Tiểu Kiều không ở nhà, chàng đành phải làm công tác chuẩn bị. Trong thư phòng, anh ta tách con búp bê ra, nhét viên kẹo trái tim vào, rồi lại khâu lại... Vì là lần đầu tiên làm việc khâu vá này, nên Chu Du làm không được khéo léo cho lắm.

Cuối cùng việc chuẩn bị cũng hoàn thành, anh nghe thấy bên ngoài vọng lại tiếng bước chân của Tiểu Kiều đang lại gần.

Chu Du vội cất con búp bê vào trong bụng, khẽ đọc câu chú “Tâm niệm giấu trong tim...”

Đọc xong, anh lấy viên kẹo trong búp bê ra và nuốt vào bụng.

Sau đó, Chu Du ngồi ngay ngắn trong thư phòng, mặt hướng về phía Tiểu Kiều và nhắm mắt lại.

Anh tập trung hết sức để lắng nghe... Nhưng anh chỉ nghe thấy những tiếng ồn mơ hồ, những tiếng ồn không có giá trị... Tiểu Kiều bước vào thư phòng, Chu Du giật mình!

Chàng giả vờ ngủ gật, rồi ti hí mắt để quan sát Tiểu Kiều. Anh thấy Tiểu Kiều đang tìm một thứ gì đó trong phòng... Cuối cùng mới biết nàng đang tìm kim chỉ. Tiểu Kiều cảm lấy kim chỉ mà Chu Du vừa dùng xong và đi ra khỏi thư phòng.

Tiểu Kiều bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Chu Du rón rén bước đến cửa phòng của nàng, từ khe cửa nhìn vào trong phòng.

Anh thấy Tiểu Kiều đang cầm một con búp bê trai bằng vải trên tay, chính là con búp bê mà Vu Cát làm ra! Hóa ra Tiểu Kiều cũng đã đến chỗ Vu Cát học ‘Độc tâm thuật’.

Chu Du nghĩ bụng: “Nàng cũng cần đọc suy nghĩ ư? Đọc suy nghĩ của ai?”

Tiểu Kiều khẽ đọc câu chú, rồi lấy viên kẹo trong bụng búp bê đưa vào mồm.

Nàng vá lại búp bê, đem để vào trong lòng rồi nhắm mắt lại hướng về phía thư phòng.

Chu Du giật mình: “Hóa ra nàng muốn đọc suy nghĩ của ta. Chứng tỏ nàng vẫn còn quan tâm đến ta?!”

Chu Du nghĩ đi nghĩ lại, rồi bỗng lẩm bẩm một mình: “Nhưng tại sao cô ấy không thể tha thứ cho mình vì đã mua nhầm đồ chứ? Có thể cô ấy cũng giống mình, có thể cô ấy cũng đã đi tìm lão thầy bói kia? Ông lão đó nói cô ấy tặng ta dây lưng là để cắt đứt tình cảm, chắc cũng sẽ nói với cô ấy ta tặng hoa giả là không chân thành?...”

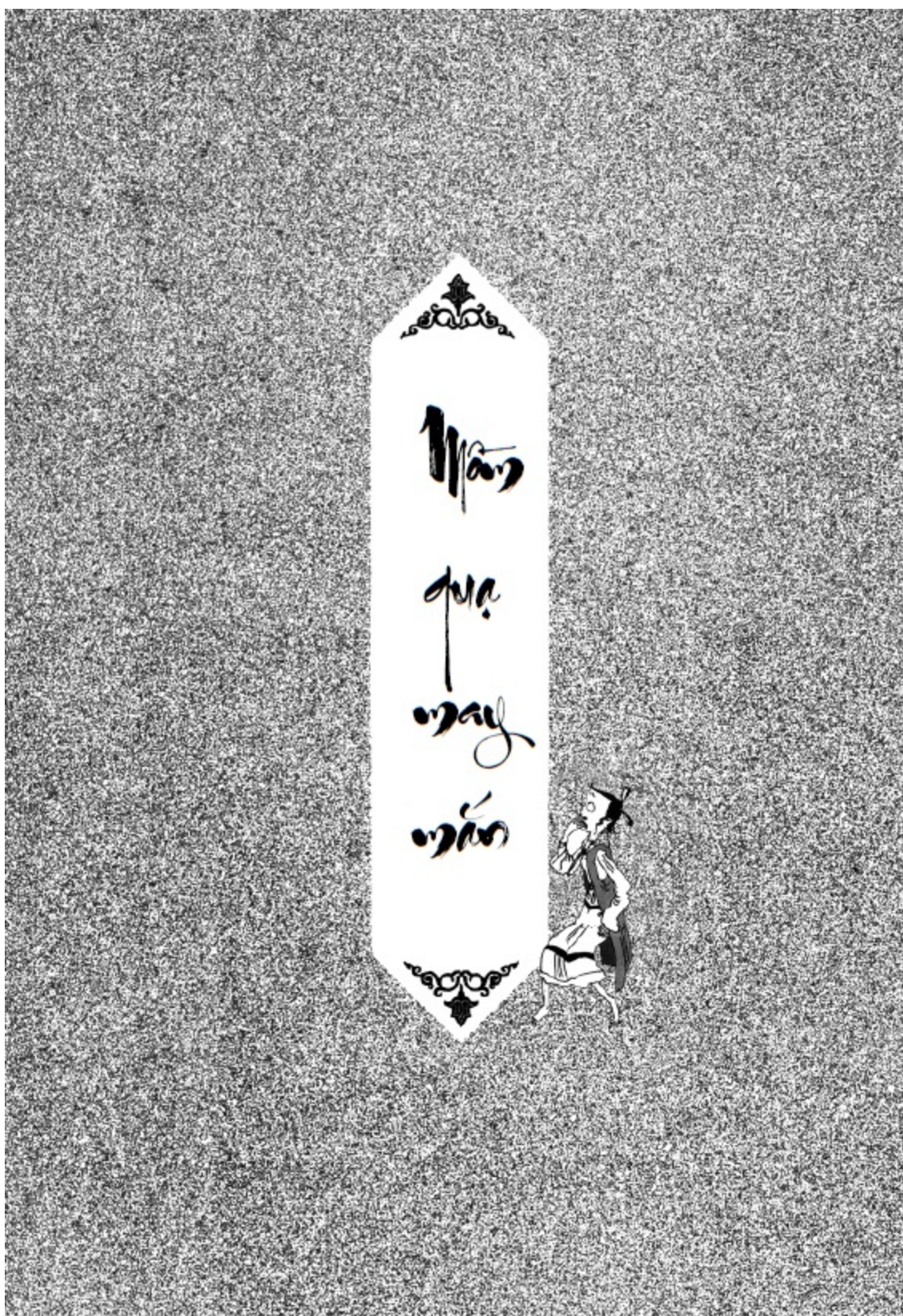
Thương thức vị ngọt của viên kẹo, nghe suy nghĩ của Chu Du trong bóng tối vọng lại, Tiểu Kiều nghĩ:

“Độc tâm thuật này linh nghiệm thật!”

Chu Du giật mình: “Hóa ra nàng muốn đọc suy nghĩ của ta. Chứng tỏ nàng vẫn còn quan tâm đến ta?!”

Chu Du giết mình: “Hóa ra nàng
muốn đọc suy nghĩ của ta. Chứng tỏ
nàng vẫn còn quan tâm đến ta?!”

MÙA QUẠ MAY MẮN

Sáng sớm, Chu Du thức dậy với tâm trạng rất vui vẻ.

“Em yêu ơi”, chàng khẽ lay mình Tiểu Kiều, “em có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Ngày gì?” Tiểu Kiều hây còn mắt nhắm mắt mở, “Cách ngày Lễ tình nhân những hơn 300 ngày...”

“Không phải Lễ tình nhân.”

“Là ngày các shop thời trang bắt đầu đại hạ giá?”

“Cũng không phải. Anh nói cho em biết nhé, hôm nay là ngày Vạn Gia Hoan mở thưởng xổ số đấy.”

“Anh lại mua xổ số à?”

“Thử may mắn chút ấy mà.”

“Thử bao nhiêu lần rồi, đến cái giải Bảy anh cũng có được đâu.”

“Lần này có hy vọng!”

“Hy vọng thế nào?”

“Nãy anh vừa có một giấc mộng đẹp, mơ thấy chúa công nói với anh: ‘Người đừng làm Đô đốc nữa, về nhà trồng rau đi.’”

Tiểu Kiều ngạc nhiên: “Thế thì có gì là đẹp? Chúa công sa thải anh, rõ ràng phải là ác mộng chứ.”

Chu Du giải thích cho: “Em không hiểu, ‘trồng rau’ gần âm với ‘trúng giải’, ta sắp đổi đời rồi!”

Đang nói chuyện vui vẻ, bỗng bên ngoài vọng lại một tiếng kêu... “Quạ! Quạ! Quạ!”

Là tiếng quạ kêu.

Mặt Chu Du liền biến sắc: “Lũ quạ chết tiệt, vận may của ta bị mỏ chúng ăn hết rồi.”

Tiểu Kiều nói: “Em chẳng tin, chúng kêu là việc của chúng, anh trúng là việc của anh, chẳng liên quan gì đến nhau cả.”

“Được, em cứ đợi đấy mà xem.”

Tối ngày hôm đó, xổ số mở thưởng.

Quá trình mở thưởng bắt đầu bằng sự háo hức của Chu Du và kết thúc bằng sự tiu ngưu của chàng.

Chu Du bực mình nói với Tiểu Kiều: “Đều tại lũ quạ kia!”

[Sáng sớm hôm sau]

Chu Du tỉnh dậy, chàng mở mắt ngồi thần thờ.

Tiểu Kiều hỏi: “Lại nằm mơ thấy gì à?”

“Chúa công nói với ta: ‘Ngươi đừng trồng rau nữa, về làm Đại Đô đốc đi.’”

Vừa nói xong, bên ngoài lại vọng lại tiếng kêu... “Quạ! Quạ! Quạ!”

Chưa kịp mặc y phục, Chu Du nhảy ngay xuống giường, chạy đi lấy cung tên.

Tiểu Kiều giật mình: “Anh làm cái gì thế?”

Chu Du nói: “Ta đi bắn chết mấy con quạ kia!”

Tiểu Kiều nói: “Hôm nay không mở thương nữa, lũ quạ kêu thì có ảnh hưởng gì đến anh?”

“Nhưng chúng sẽ mang xui xẻo khác đến.”

Chu Du đi vào trong vườn, nhắm chuẩn con quạ trên cành cây và “vút” một tiếng!

Nhưng đây không phải là quạ bình thường, nó là con thú cưng của pháp sư Vu Cát.

Sáng sớm là lúc các loài chim đua nhau cất tiếng hót, quạ cũng thuộc họ chim, nên nó cũng phải bay ra hót mấy tiếng.

Nhưng những loài chim khác không xui xẻo như quạ.

Cũng may Chu Du mắt cận, chàng ta dựa vào thính giác để bắn tên, chú quạ của Vu Cát cũng khá nhanh nhạy nên chưa bị bắn trúng.

Ngậm mũi tên vào mỏ, quạ ta bay về bên cạnh chủ nhân.

Vu Cát cầm lấy mũi tên và nhìn vào dòng chữ được khắc ở trên mũi tên, chàng nói với quạ: “Đây là tên của Chu Du. Ngươi không làm gì xấu cả, tại sao anh ta lại hận ngươi thế nhỉ?”

Quạ ta lắc lắc cái đầu.

Vu Cát nói: “Chắc do tiếng hót của ngươi khó nghe quá chứ gì. Người ta thường thích nghe tiếng hót của chim chích chòe hơn, đúng không?”

Chú quạ gật gật cái đầu.

“Ngươi nên cảm thấy may mắn vì được làm vật cưng của một pháp sư nổi tiếng...”, Vu Cát nói.

Chàng dặn dò chú quạ: “Ngươi đi tìm một sợi lông của chích chòe lại đây.”

Chú quạ kêu một tiếng đồng ý rồi bay đi.

Khi chú bay về, mỏ ngậm một sợi lông của chim chích chòe.

Vu Cát đặt sợi lông vào giữa lòng bàn tay và bắt đầu tập trung nhìn chăm chăm vào sợi lông.

Dưới ánh mắt sáng rực của Vu Cát, sợi lông bốc khói rồi bốc cháy, ngọn lửa có màu tím.

Rất nhanh chóng, sợi lông đã biến thành một nhúm tro xám.

Vu Cát nói với quạ: “Ngươi ăn chúng đi.”

Chú quạ đậu trên cánh tay của chủ nhân, ăn hết đồng tro của lông chích chòe.

Vu Cát nói: “Ngươi thử hót mấy tiếng xem.”

“Chích chích chích! Chích chích chích!”

Quạ không biết mình nên vui hay nên buồn, chú phát ra tiếng hót của chim chích chòe... Quạ lại bay đi.

Khi về, chú lại ngậm trong mỏ một mũi tên.

Vu Cát nhìn kỹ, vẫn là mũi tên của Chu Du.

Chàng hỏi quạ: “Vẫn bị ghét à?”

Từ khoeo mắt quạ chảy ra hai giọt nước mắt.

“Bởi vì dù cho hót tiếng của chích chòe nhưng ngươi vẫn là một con quạ?”

Quạ gật đầu.

Chú mở to mỏ, nhưng lại không phát ra tiếng kêu.

“Ta hiểu rồi”, Vu Cát nói, “Ngươi hy vọng có thể khôi phục tiếng kêu của quạ.”

Vu Cát cầm lại một cái bát và nói với quạ: “Ngươi tiếp tục khóc đi, để nước mắt chảy vào trong bát.”

Thế là quạ lại khóc, khóc mãi... Khóc được nửa bát.

Vu Cát nói: “Được rồi, đủ rồi, ngươi uống chỗ nước mắt này vào đi.”

Chú quạ uống hết chỗ nước mắt trong bát.

“Quạ!”

Quạ vô cùng mừng rỡ, chú lại được kêu tiếng của quạ.

Vu Cát nói: “Xem ra, để bảo đảm an toàn cho ngươi, cần phải thay đổi tiếng tăm cho quạ mới được.

Phải làm cho mọi người tin rằng, quạ không những không mang lại xui xẻo, thậm chí còn có thể mang đến những điều tốt đẹp nữa kia.”

“Quạ?” Chú quạ tỏ vẻ không hiểu lắm.

Vu Cát nói: “Ngươi có thể bay vào rừng và mang về đây một ít quả ngọt...”

“Quạ! Quạ! Quạ!”

Nghe thấy tiếng quạ kêu, Chu Du lại vội vội, vàng vàng vác cung tên ra.

Tiểu Kiều ngăn chàng lại: “Anh đừng bắn nó nữa, nó mang đồ đến cho chúng ta này.”

“Đồ gì?”

“Là một loại quả.”

Quạ mang một loại quả màu đỏ rất đẹp đặt ở trên cửa sổ.

Tiểu Kiều đang định cầm lấy quả thì bị Chu Du ngăn lại.

Chu Du nói: “Đồ quạ mang đến có ăn được không?

Chắc chắn là có độc!”

Quạ tức giận bay vào trong cửa sổ và từng miếng từng miếng mổ cái quả mình mang đến.

Tiểu Kiều nói với Chu Du: “Anh thấy chưa? Ý nó là: Ông nói có độc, tôi ăn cho ông xem đấy!”

Chu Du thần nhiên: “Con cóc có độc đúng không?

Nhưng rắn vẫn ăn được nó. Nếu đây là một con chim độc, nó sẽ không sợ ăn phải bất cứ thứ gì có độc.”

Quạ phẫn nộ ném quả vào đầu Chu Du, anh chàng chưa kịp giương tên thì chú đã bay đi mất.

Quạ lại bay đến, lần này chú ngậm một đồng tiền.

Đây là ý tưởng mới của chủ nhân chú.

Quạ để đồng tiền ở vườn nhà Chu Du rồi lập tức bay về.

Chu Du nhặt đồng tiền lên rồi lật đi, lật lại xem.

Anh chàng lại đưa cho Tiểu Kiều xem.

Chu Du hỏi Tiểu Kiều: “Đây không phải là tiền giả chứ?”

Tiểu Kiều đáp: “Hình như là thật.”

Chu Du liền cầm đồng tiền chạy ra ngoài phố.

Anh chàng đi đến tiệm bánh nướng, giơ đồng tiền hỏi người bán bánh: “Đồng tiền này có thể mua bánh nướng được không?”

Người ta trả lời chàng: “Được, một đồng mua được một chiếc.”

Người bán bánh lấy tiền và đưa cho Chu Du một chiếc bánh nướng.

Chu Du cầm lấy chiếc bánh xong là chạy luôn.

Về đến nhà, chàng ta liền ngọam lấy, ngọam để chiếc bánh nướng.

Tiểu Kiều hỏi: “Anh làm gì mà như chết đói thế?”

Chu Du không kịp trả lời, chỉ làm sao mau mau chóng chóng nuốt hết chiếc bánh vào trong bụng, chiếc bánh làm anh ta ghen đến nỗi cứ trợn hết cả mắt.

Sau khi đã tiêu diệt chiếc bánh, Chu Du thở một hơi, nói: “Tạm yên tâm rồi.”

Tiểu Kiều hỏi: “Tại sao lại ‘tạm’? Chẳng lẽ anh vẫn chưa hoàn toàn yên tâm?”

Chu Du nói: “Còn phải đợi một lát nữa. Nếu ta không bị đi ngoài thì mới có thể chứng minh rằng quạ không gây tai họa cho con người được.”

Không ngoài dự đoán của Vu Cát, việc quạ mang tiền đến cho người nhanh chóng được lan truyền khắp nước Ngô. Hơn nữa càng truyền càng hăng, thậm chí có đến mấy dị bản khác nhau.

Dị bản đầu tiên là: Quạ mang đến cho Chu Đô đốc không chỉ một đồng tiền bình thường, mà là một đồng tiền vàng.

Dị bản thứ hai là: Quạ mang đến cho Chu Đô đốc tiền bình thường, người bán bánh có thể chứng minh. Hàng ngày quạ đều mang tiền đến cho Đô đốc, Đô đốc lại dùng tiền đó đi mua bánh nướng, còn mua thêm cả xì dầu, cà rốt, cà khoai nướng,...

Dị bản thứ ba là: Quạ mang đến cho Chu Đô đốc một đồng tiền, Đô đốc đem đồng tiền cất vào trong thùng gạo. Ngày thứ hai, một đồng tiền biến thành hai đồng tiền, ngày thứ ba biến thành ba đồng tiền. Đến ngày thứ một trăm thì có một trăm đồng tiền. Chu Đô đốc phát tài rồi!

Dị bản thứ tư còn li kì hơn: Chu Đô đốc nghe thấy ba tiếng quạ kêu, mở cửa ra xem thì chẳng thấy quạ đâu, chỉ thấy một cô nàng dung mạo vô cùng xinh đẹp.

Hóa ra, một hôm Chu Đô đốc cho một con quạ sắp chết thức ăn, con quạ này liền biến thành một cô nàng xinh đẹp đến báo ơn Đô đốc. Cô nàng đưa cho Đô đốc một đồng tiền và nói: “Chàng hãy đem đồng tiền này đặt vào trong thùng gạo, nó sẽ mang cho chàng thật nhiều, thật nhiều tiền...”

Và thế là, cả nước Ngô bắt đầu đối xử tử tế với quạ.

Mọi người đều đặt thức ăn trước cửa nhà, đợi quạ đến ăn.

Quạ bay đến ăn, cả chích chòe cũng bay đến cùng.

Nhưng mọi người đuổi chích chòe đi, vì chưa ai nghe thấy chuyện chích chòe mang tiền đến cả.

Tuy về sau không còn chuyện quạ mang tiền đến nữa, nhưng thiên hạ cũng truyền tai nhau nhiều tin vui về quạ.

Mọi người hào hứng nói với nhau:

“Sáng hôm trước tôi cho một đàn quạ ăn, đến tối lại gặp được vận may rồi.”

“Vận may gì?”

“Hàng ngày đánh bạc, tôi toàn đánh 10 ván thua cả 10, nhưng hôm qua đánh 10 ván chỉ thua có 9!”

“Tôi cũng gặp may nhé. Hôm qua nghe tiếng quạ kêu, con trai tôi thi quạ luôn, nó hiếm khi thi quạ lắm.”

“Nhưng lão Tam này, hôm nay ông cũng cho quạ ăn, thế mà sao nhà ông lại xui xẻo thế nhỉ, bà nội ông chẳng ngã gãy xương là gì?”

“Tôi đoán nhất định liên quan đến lũ chích chòe.

Tôi đang cho quạ ăn, tự dưng mấy con chích chòe chạy đến tranh, chúng nó kêu ‘chích chích’ làm cả nhà tôi xui xẻo.”

Hôm nay, Vu Cát đang ngồi tĩnh tại trong nhà, anh chàng đang ôn lại pháp thuật.

“Quạ! Quạ! Quạ!”

Bỗng nhiên con vật cưng kêu lên đầy hốt hoảng, bay lượn lung tung trong nhà.

Vu Cát bực mình mở mắt ra.

Anh chàng nghe thấy phía xa khẽ có tiếng ồn.

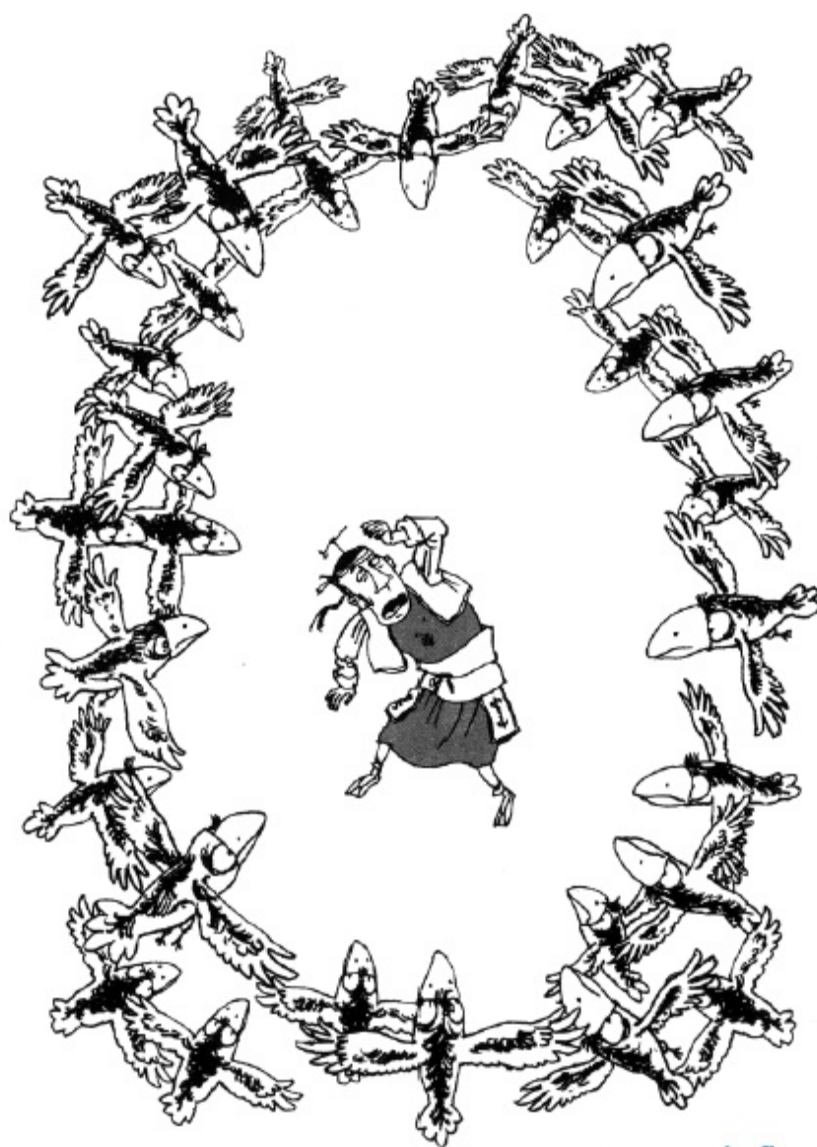
“Là quân địch đến tấn công phải không?!”

Không phải. Đây không giống tiếng của loài người.

Vu Cát vội ra ngoài cửa xem.

Là quạ! Hàng triệu con quạ đua nhau xông đến, trong nháy mắt Vu Cát không thể phân biệt nổi ngày đêm.

Trong bóng tối, Vu Cát lầm bầm: “Gay rồi, quạ nước ngoài nghe tiếng đồn bay hết đến đây, vậy là mình đã rước họa cho nước Ngô rồi, làm sao có đủ thức ăn cho chúng bây giờ?”

Là quạ! Hàng triệu con quạ đua nhau xông
đến, trong nháy mắt Vu Cát không thể
phân biệt nổi ngày đêm.

NHÃN CẦU BAY

Hôm nay người dân nước Ngụy may mắn được chứng kiến cuộc triển lãm các tác phẩm pháp thuật của các pháp sư được tổ chức trên Đài Đồng Tước. Các pháp sư nổi tiếng đều mang đến tác phẩm của riêng mình, người xem đông như đi trẩy hội, cảnh tượng nhộn nhịp chưa từng thấy.

Pháp sư nước Ngụy, Quản Lộ, đem ra triển lãm tác phẩm mang tên “Máy sưởi trứng gà”. Đây không phải là máy sưởi có hình quả trứng gà, mà nó chính là một quả trứng gà, một quả trứng gà bình thường. Chỉ có điều, pháp sư đã yểm vào đó pháp thuật, khiến nó không còn là một quả trứng gà bình thường nữa.

Quản Lộ chỉ vào quả trứng và quảng cáo: “Ai muốn xem thử thì hãy đến cầm quả trứng này lên.”

Một ông lão bước đến, cầm quả trứng lên.

Quản Lộ hỏi ông lão: “Lão có thấy khác gì so với quả trứng bình thường không?”

Ông lão trả lời: “Không có gì khác.”

Quản Lộ lại nói: “Lão sẽ có cảm giác khác ngay thôi.”

Rất mau sau đó, ông lão kêu lên: “Nóng rồi, hơi nóng rồi!”

Trước khi quả trứng gà nóng bỏng lên, nó liền tự động ngắt nhiệt.

Quản Lộ nói: “Mùa đông đến, có một quả trứng thế này thì dễ chịu rồi, phải không nào?”

Nhưng pháp sư nước Ngô, Vu Cát, lại chế tạo một chiếc áo bông mặc trong mùa hè.

Chiếc áo kỳ diệu này mặc lên người sẽ có cảm giác vừa nhẹ, vừa mát.

Một người trung niên hỏi Vu Cát: “Mùa hè mặc áo bông, anh không thấy kỳ kỳ sao?”

Nhưng chưa đợi Vu Cát trả lời, một cô nàng lập tức phản bác: “Mùa hè mặc áo bông sành điệu, cá tính quá đi chứ! Hôm nay trông nó có vẻ lạ, không biết chừng ngày mai lại thành một cũng nên!”

Nữ pháp sư Vũ Trụ Phong đưa ra quạt Hương phong.

Đây là chiếc quạt được làm từ gỗ hương, nó có thể tỏa ra mùi thơm thoang thoảng trong vòng một thước quanh đó. Vũ Trụ Phong nói: “Chiếc quạt này, nếu như phẩy một lần, mùi hương có thể tỏa ra thêm ba thước.

Vậy nếu phẩy hai lần, hương thơm có thể bay bao xa?”

“Sáu thước.”

“Không đúng, là bảy thước, phải cộng cả một thước ban đầu nữa chứ! Tôi hỏi thêm một câu nữa nhé, muốn làm hương thơm từ thành nước Ngụy bay sang thành nước Ngô cách đó cả trăm dặm, có làm được không?”

“Không làm được.”

“Đáp án là: Được. Chỉ cần mọi người chịu khó quạt một chút thôi.”

Pháp sư chinh hình Hoa Loa lại mang đến một con dao. Con dao này lưỡi rất dày, nhưng lại chẳng đáng sợ chút nào.

Một tên béo cười và nói: “Dùng con dao này mà giết người thì chắc cả ngày cũng chẳng chảy một giọt máu nào.”

“Con dao này không phải dùng để giết người”, Hoa Loa giải thích, “nó dùng để cạo mỡ. Rất thích hợp với những người có thân hình như anh đấy.”

Hoa Loa cầm con dao tiến về phía cái bụng to phình của anh béo và hươ hươ vài đường.

Anh béo kia lắp bắp sợ hãi: “Muốn... cạo... cạo mỡ bụng tôi ư?”

“Đúng, cuộc phẫu thuật này sẽ kết thúc rất nhanh thôi.”

“Vậy, phải mổ bụng tôi ra đúng không?”

“Không cần, không cần.”

Hoa Loa đưa dao cho anh béo, để anh ta tự cạo mấy lượt bên ngoài lớp bụng của mình.

Vòng bụng của anh béo dần dần thu nhỏ lại... Những người thích giảm béo liền nhanh chóng xếp thành hàng dài sau lưng anh béo.

Người pháp ngôn bản tin *Thời sự pháp thuật*, Tả Từ, thì mang đến “Cây bút âm thanh”.

Ông có thể dùng cây bút không đầu này viết tin tức lên tờ truyền đơn, sau đó để tờ truyền đơn bay đi khắp nơi. Người nào nhặt được tờ truyền đơn sẽ không nhìn thấy chữ nào trên đó, mà những chữ đó sẽ biến thành âm thanh.

Phu nhân của Tả Từ, Hữu Lão Sư, mang đến một “Lá cờ quét dọn”.

Vật này có liên quan đến nghề nghiệp của bà, Hữu Lão Sư vốn làm người giúp việc theo giờ. Chỉ cần bà vẫy “Lá cờ quét dọn”, lá cờ này sẽ dần dần biến thành màu đen, căn phòng cũng sẽ dần trở nên sạch sẽ.

Tả Tước Ba, con gái của Tả Từ và Hữu Lão Sư, cũng đến tham gia triển lãm, cô mang đến một chiếc kèn nhỏ. Nhưng chiếc kèn này không thổi ra giai điệu vui vẻ, mà lại làm cho người thổi nó biến thành một quả bóng và bay lên không trung. Nếu không thổi kèn nữa, “người bóng” sẽ dần dần thu nhỏ lại và rơi xuống mặt đất. Bọn trẻ thích nhất là món đồ chơi này. Chúng lần lượt thay nhau thổi kèn để được biến thành những quả bóng rồi bay lên trời.

Đối với các pháp sư, những hoạt động như thế này có thể tạo cơ hội để họ thể hiện trí tuệ và công lực của mình, đồng thời cũng là dịp để họ giao lưu và học hỏi lẫn nhau.

Pháp sư Quán Lộ vốn là người rất ham học hỏi.

Ông quan sát tỉ mỉ tác phẩm của người khác. Ông xem từng chiếc từng, chiếc một và dừng lại rất lâu trước tác phẩm của Gia Cát Lượng. Đó là một con chó bằng sứ đang nằm nhắm mắt và được đặt tên là “Chó yên tĩnh”. Đến gần con chó sứ, những tiếng ồn ào xung quanh sẽ biến mất trong nháy mắt. Con chó sứ này rất phù hợp với những ai thích sự yên tĩnh, thích suy nghĩ một mình.

Quán Lộ nhìn chăm chăm vào con chó yên tĩnh.

Đột nhiên, đôi mắt hôm nay được sử dụng quá nhiều của Quán Lộ bỗng có cảm giác khác

thường.

Ông cảm thấy nhãn cầu của mình đang nhô về phía trước và nhảy bung ra khỏi tròng mắt!

Dù đây chỉ là chuyện xảy ra trong tích tắc, sau khi bay ra tầm một thước, nhãn cầu lập tức trở lại ngay, nhưng điều này vẫn khiến Quân Lộ rất hồi hộp. Việc nhãn cầu bỗng nhiên bay ra ngoài khiến ông nảy sinh nhiều ý tưởng.

“Phải chăng điều này đồng nghĩa với việc nhãn cầu của ta có thể tự do hành động, ta chỉ cần ngồi trong nhà cũng có thể quan sát được những việc xảy ra xung quanh?”

Quân Lộ bắt đầu tiến hành luyện tập cho nhãn cầu bay từ gần tới xa.

Để đảm bảo an toàn, trước hết chỉ dùng một bên nhãn cầu.

Từ bay thẳng dần dần chuyển sang bay đường vòng. Từ tập bay dần dần chuyển sang bay thật.

Trước khi Quân Lộ muốn đi vệ sinh, ông sẽ phất nhãn cầu đi do thám trước. Chiếc nhãn cầu liền bay khỏi hăm của Quân Lộ và ra phố... Chỉ cần ngồi trong hăm, Quân Lộ cũng có thể thấy rõ nhà vệ sinh công cộng chỉ đủ dung nạp một người kia đã có ai chưa.

Cuối cùng cũng đến một ngày, Quân Lộ khiến Tào Tháo chú ý đến việc do thám của nhãn cầu.

Quân Lộ hỏi Tào Tháo: “Tôi qua có một con chuột chui vào phòng ngủ của ngài phải không?”

Tào Tháo rất lấy làm kinh ngạc: “Sao ông biết?”

“Ngài xuống giường, lấy kiếm định chém chuột, kết quả là chém đôi giày thành hai nửa.”

“Chẳng lẽ... ông trốn dưới gầm giường của ta như một tên trộm?”

Quân Lộ vẫn từ tốn tiếp tục kể: “Mặc dù giày hỏng, nhưng ngài đã tức cảnh sinh tình, làm một bài thơ để bù đắp tổn thất. Bài thơ như thế này...”

“Không thể thế được!” Tào Tháo kêu lên, “Ông trốn trong gầm giường không thể nhìn thấy bài thơ của ta được!”

“Tôi có nói mình trốn trong gầm giường đâu.”

Quân Lộ bèn đọc bài thơ của Tào Tháo:

Thấy chuột kêu chít chít,

Vung kiếm chém khỏi nhor.

Ngò đâu mất đôi dép,

Lại được một bài thơ.

Tào Tháo nghi ngờ: “Ông ăn cắp bản nháp của ta?”

Quân Lộ nhắc nhở Tào Tháo: “Ngài thấy chưa hài lòng với bài thơ nên đã đốt ngay lúc đó rồi còn gì.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Tào Tháo ủ rũ: “Rốt cuộc chuyện này là sao? Ông làm ta chẳng còn thấy

an toàn nữa!”

Quản Lộ bèn để một chiếc nhẫn cầu của mình bay vào lòng bàn tay và nói: “Nó có thể bay vào phòng ngủ của ngài, ở trên trần nhà mà quan sát từng cử chỉ, hành động của ngài.”

Tào Tháo chuyển lo sang mừng: “Hóa ra là một loại phép thuật khác ông vừa sáng tạo ra, sẽ rất có giá trị nếu dùng trong quân sự hay kinh tế đấy. Đáng mừng, đáng mừng!”

Quản Lộ nói: “Tôi chỉ muốn dùng phép thuật của mình để cống hiến cho đất nước. Ví dụ như khi đánh trận, nhẫn cầu có thể bay đi thăm dò tình hình doanh trại của địch. So với việc phái gián điệp thì việc này vừa an toàn, lại nhanh hơn.”

Tào Tháo nói: “Thời gian gần đây cũng coi như yên bình, mọi người cũng ngại ra trận, nên tạm thời chưa cần đến tình báo quân sự, chúng ta có thể làm tình báo kinh tế.”

“Tình báo kinh tế?”

“Nghe nói nước Ngô đang chế tạo ra một loại đậu phụ rất kỳ diệu, trong đó có chứa rất nhiều chất dinh dưỡng, còn bổ hơn cả nhân sâm. Để tăng cường sức khỏe cho nhân dân, ta đã từng định nhập khẩu loại đậu phụ này. Nhưng đối phương đề nghị phải thu một ngàn lượng vàng phí chuyển giao kỹ thuật, ta chê đắt quá nên việc vẫn chưa thành. Giờ có nhẫn cầu bay của Quản tiên sinh rồi, chúng ta có thể có công thức một cách dễ dàng!”

“Việc này...” Quản Lộ hơi do dự, “Việc này có phù hợp không? Khi ra trận chúng ta là kẻ thù, nhưng khi không đánh nhau, chúng ta là hàng xóm mà.”

Thấy chuột kêu chít chít,
Vung kiếm chém khỏi nhơ.
Ngờ đâu mất đôi dép,
Lại được một bài thơ.

Tào Tháo làm công tác tư tưởng cho Quan Lộ: “Tiên sinh là người nước Ngụy, có thể giúp nước Ngụy tiết kiệm tiền của thì đó cũng là một hành động ái quốc đấy.”

Và thế là, kẻ ái quốc Quan Lộ đồng ý cho nhãn cầu ái quốc của mình bay sang nước Ngô.

Hôm nay, nhãn cầu của Quan Lộ bay rất xa... Ngồi trong phủ Tào Tháo, nhưng Quan Lộ lại có cảm giác như mình đang lơ lửng trên không trung.

Tào Tháo hỏi Quán Lộ: “Bây giờ tiên sinh nhìn thấy gì rồi?”

Quán Lộ nhắm mắt nói: “Thấy mây... chim ưng... phía dưới là một con sông lớn...”

Tào Tháo vội đi tra bản đồ, “Chắc là sông Hoài đây.”

Theo báo cáo của Quán Lộ, ngón tay của Tào Tháo dần dần di chuyển trên bản đồ, càng ngày càng tiến gần đến đô thành nước Ngô... Cuối cùng Quán Lộ báo cáo: “Tôi đã vào..., à nhầm, nhãn cầu của tôi đã vào được thành nước Ngô rồi.”

Nhãn cầu của Quán Lộ tìm đến xưởng làm đậu phụ lớn nhất nước Ngô.

Nhãn cầu bay đi bay lại trong xưởng đậu phụ, quan sát tỉ mỉ các nguyên liệu và quy trình làm loại đậu phụ kỳ diệu... Các sư phụ chỉ tập trung vào việc làm đậu phụ nên không ai biết rằng, cơ mật quốc gia đang bị bại lộ bởi một chiếc nhãn cầu.

Bên nước Ngụy, Quán Lộ lần lượt báo cáo thành phần nguyên liệu mà ông nhìn thấy với Tào Tháo, Tào Tháo ghi chép lại tỉ mỉ.

Đến khi đã lấy được hết công thức làm đậu phụ, nhãn cầu mới rời khỏi xưởng đậu và thẳng lợi trở về.

Nhưng lúc nhãn cầu của Quán Lộ bay ra khỏi tường thành cao vút của nước Ngô, một việc bất ngờ đã xảy ra.

Bất cứ một vật thể bay nào trong không khí đều tạo ra ma sát và phát ra tiếng ồn, nhãn cầu cũng không ngoại lệ, chỉ có điều nó rất nhỏ, nên âm thanh phát ra cũng rất nhẹ. Nhưng với đôi tai của một pháp sư có thánh giác siêu nhạy như Vu Cát, tiếng bay của nhãn cầu tuyệt đối không thể bị bỏ qua.

Lần theo âm thanh, Vu Cát ngẩng đầu lên và phát hiện ra một vật thể bay lạ.

Vu Cát ra lệnh: “Không được để nó bay khỏi nước Ngô!”

Câu này là nói với con vật cưng của anh chàng - một chú quạ.

“Quạ!” Chú quạ lập tức bay lên, đuổi theo nhãn cầu.

Cuộc truy đuổi kết thúc tại biên giới hai nước Ngô - Ngụy. Nhãn cầu bị quạ nuốt gọn vào trong bụng.

[Tại nước Ngụy]

Khuôn mặt Quán Lộ tỏ rõ vẻ lo lắng.

Tào Tháo hỏi: “Tiên sinh nhìn thấy gì rồi?”

Quán Lộ nói: “Bóng tối... sau đó là cổ họng... dạ dày... một đồng thức ăn lung tung đang được tiêu hóa ở dạ dày...”

Tào Tháo bắt đầu thấy lo lắng cho nhãn cầu của Quán Lộ.

“Bây giờ đang qua những khúc cong ở đại tràng...”

“Giờ là ruột non...”

“Sắp đến hậu môn rồi...”

Cuối cùng, Quân Lộ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông nói: “Thấy ánh sáng rồi, nhãn cầu của tôi đã được quạ bài tiết ra ngoài.”

“Tốt quá!” Tào Tháo nói, “Bây giờ tiên sinh lại nhìn thấy mây và trời rồi chứ?”

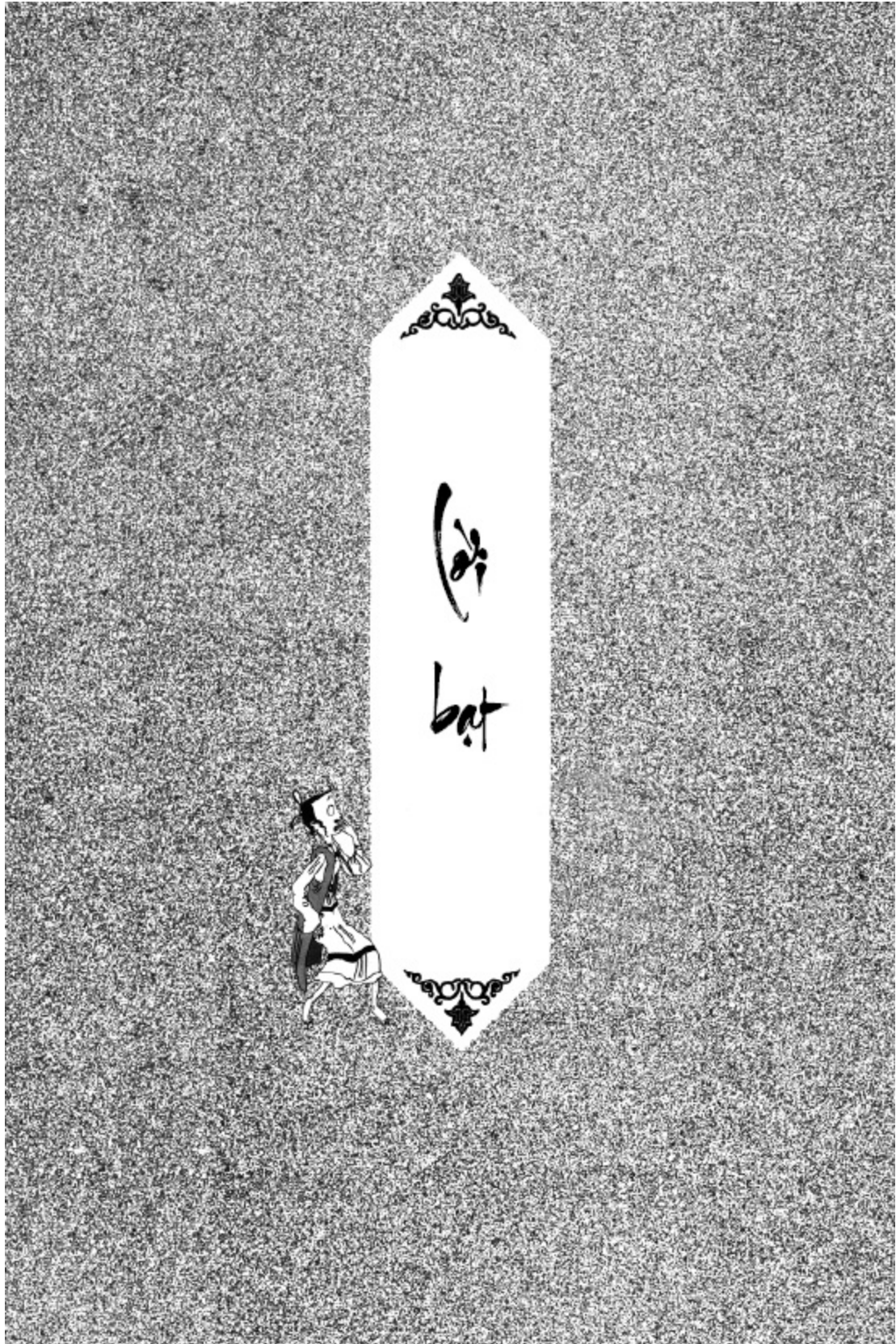
“Không, tôi nhìn thấy mặt của Vu Cát. Ông ta đang nhìn vào nhãn cầu và nói...”

“Có nghe thấy ông ta nói gì không?”

“Không nghe thấy, nhưng có thể đoán qua khẩu hình. Hình như ông ta nói: ‘Các người đã thâm nhập vào lãnh thổ nước Ngô làm gián điệp, thật không hề hữu hảo chút nào. Nhãn cầu bay này sẽ bị giữ lại đây, cho đến khi nào các người đến nộp phạt.’”

“Phải nộp phạt bao nhiêu?”

“Một ngàn lượng vàng!”

LỜI BẠT

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ, hồi còn học lớp Một, bà nội dẫn tôi đến hiệu sách, tôi đã chọn mua cuốn *Trư Bát Giới ăn dưa hấu*. Đó là cuốn truyện tranh khá mỏng, kể về chuyện Trư Bát Giới vì tham ăn nên đã bị Tôn Ngộ Không trêu chọc. Tôi rất thích câu chuyện đó. Tôi tìm một quyển vở, vừa vẽ vừa viết (chữ nào không biết viết thì dùng phiên âm), sáng tác một câu chuyện về Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới. Tình tiết câu chuyện thế nào bây giờ tôi cũng không nhớ rõ nữa, đại khái là Trư Bát Giới lại bị Tôn Ngộ Không trêu chọc.

Mãi về sau tôi mới biết, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới là những nhân vật trong tác phẩm kinh điển *Tây Du Ký*. Những tác phẩm được coi là kinh điển còn có *Thủy Hử*, *Hồng Lâu Mộng*,... còn truyện *Trư Bát Giới ăn dưa hấu* là do nhà văn đương đại Bao Lôi viết. Và cũng là sau này tôi mới rõ, những tác giả viết nên những tác phẩm kinh điển trên, cũng giống như Bao Lôi, đã phát huy trí tưởng tượng của mình, sáng tạo những cái mới dựa trên nền tảng mà người xưa đã đặt. Có những tác phẩm như *Tam Quốc Chí*, *Chuyện năm Tuyên Hòa nhà Đại Tống* trước, rồi mới có *Tam Quốc diễn nghĩa* của La Quán Trung, *Thủy Hử* của Thi Nại Am. Hào hán Lương Sơn từ 36 người ban đầu đã biến thiên thành 108. Người khác đã sử dụng “Kế vườn không nhà trồng” trước, người sau mới biên soạn thành câu chuyện của Gia Cát Lượng. “Quạt lông vũ, khăn bông” vốn là cách ăn mặc của Chu Du, cách ăn mặc này thật nho nhã, sau này cũng được thêu dệt thành phong cách của Gia Cát Lượng. So sánh với *Đại Đường Tam Tạng cử kinh thi thoại* trước đó thì *Tây Du Ký* của Ngô Thừa Ân còn có nhiều khác biệt hơn nữa. Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, cùng với yêu ma quỷ quái được thêm vào bên cạnh Đường Tăng một cách vô căn cứ. *Hồng Lâu Mộng* có thể coi là sát với nguyên mẫu nhất, nhưng bài thơ *Thu song phong vũ tịch* của Lâm Đại Ngọc cũng là mô phỏng bài *Xuân giang hoa nguyệt dạ* của thơ Đường... Rất nhiều người hỏi tôi thế này: “Sao anh lại cải biên các tác phẩm kinh điển xưa?”

Tôi cũng đã trả lời: Đây không phải là cải biên, mà là sáng tác. Cũng như *Kim Bình Mai*, tuy cũng có Võ Tòng, Tây Môn Khánh, Phan Kim Liên giống trong *Thủy Hử*, nhưng không thể nói tác phẩm này đã cải biên theo *Thủy Hử* được, mà đó là sáng tác.

Có độc giả hỏi tôi: “Gia Cát Lượng, Chu Du trong tác phẩm của anh tại sao lại biết sử dụng ngôn ngữ hiện đại cơ chứ”

Điều này thì không có gì là lạ, chuyện Đường Tăng lấy kinh là chuyện của thời Đường, nhưng tác phẩm *Tây Du Ký* viết vào thời Minh cũng lại dùng rất nhiều từ ngữ của thời Minh. Về vấn đề này, tác phẩm *Cổ sự tân biên* của Lỗ Tấn đã gọi mở cho tôi, thời kì thượng cổ dưới ngòi bút của Lỗ Tấn cũng xuất hiện từ “OK” mà.

Ở nước ngoài cũng như vậy, tác phẩm kinh điển của Shakespeare là *Hamlet* đã được dựng thành phim *Vua sư tử*, cũng khoác lên mình tấm da của động vật và nói ngôn ngữ của con người đó thôi.

Hiện tượng này thể hiện sức sống mãnh liệt của những tác phẩm kinh điển.

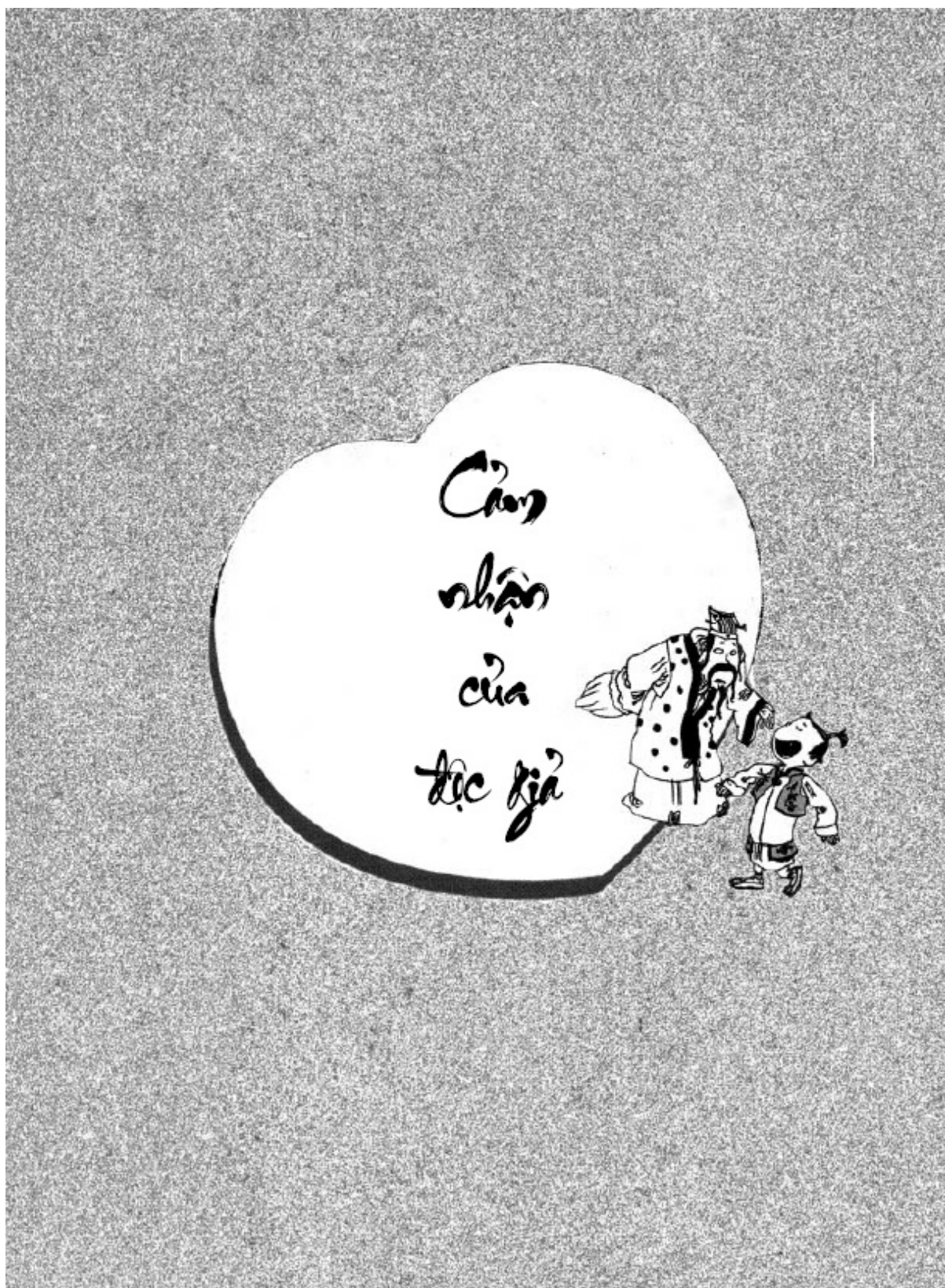
Tôi bắt đầu sáng tác kể từ loạt truyện *Tôn Tiểu Thánh và Trư Tiểu Năng*, sau đó là *Thủy Hử quái truyện*.

Trên cơ sở đó, năm 2003 Nhà xuất bản Thiếu niên Nhi đồng Triết Giang đã xuất bản bộ truyện *Tây Du hài hước*, *Thủy Hử hài hước*, *Tam Quốc hài hước*, *Hồng Lâu hài hước*. Bộ truyện này cùng năm đó đã được đưa vào danh sách “**100 sáng tác xuất sắc dành cho thanh thiếu niên**” do Phòng Xuất bản Thông tin Quốc gia giới thiệu, và được độc giả rất yêu mến, tái bản nhiều lần.

Có người hỏi tôi: “Anh viết những cuốn sách này có phải là do chịu ảnh hưởng của bộ phim *Đại thoại Tây Du* của Châu Tinh Trì hay không?”

Nói thật với các bạn, truyện *Tôn Tiểu Thánh và Trư Tiểu Năng* sáng tác vào năm 1987 sớm

hơn nhiều so với *Đại thời Tây Du* đó.

CẢM NHẬN CỦA ĐỘC GIẢ

Mới nhìn tựa đề sách đã thấy muốn đọc, đọc xong đoạn đầu lại muốn đọc tiếp, gấp trang sách lại thấy sáng khoái và thư thái vô cùng.

Nguyên bản *Tam Quốc* là một tác phẩm văn học hết sức nghiêm túc, trong đó chỉ toàn là chiến tranh loạn lạc, tranh giành lẫn nhau, một mất một còn. Thế nhưng *Tam Quốc hài hước* lại là một tác phẩm rất vui nhộn hài hước. Với ngôn ngữ hiện đại, câu văn ngắn gọn, dễ hiểu, cuốn sách đã được đông đảo độc giả hào hứng đón nhận.

Chu Du bụng dạ hẹp hòi, Gia Cát Lượng trí đa mưu, Lỗ Túc tốt bụng... những nhân vật đó đã được thầy Chu Nhuệ miêu tả hết sức sống động. Các tình tiết trong truyện dường như đang xảy ra ngay cạnh chúng ta hàng ngày. Câu chuyện của thầy Chu Nhuệ hài hước, gây cười, nhưng đọc xong lại khiến người đọc phải suy ngẫm.

Với giọng văn hài hước, thầy Chu Nhuệ đã tái hiện lại các nhân vật trong *Tam Quốc diễn nghĩa* với những tính cách khác nhau dưới thời hiện đại, khiến cho chúng em dễ dàng hiểu và đón nhận thể giới muôn màu này.

- Quý Văn Hân, học sinh lớp 4 trường tiểu học Vĩnh Hưng, Thành phố Phú Dương, tỉnh Triết Giang
Đọc *Tam Quốc hài hước* xong, mình thấy thích lắm, truyện nào cũng khiến mình cười gập cả bụng, mình thấy thoải mái hơn nhiều sau những giờ học căng thẳng. Sau khi đọc xong, mình phát hiện ra rằng, có một sức mạnh rất lạ thường thôi thúc mình đọc lại *Tam Quốc*. Cho dù là *Tam Quốc Chí* của Trần Thọ hay là *Tam Quốc diễn nghĩa* của La Quán Trung thì mình đều đã đọc không dưới chục lần, nhưng bây giờ lại muốn đọc lại.

Bằng giọng văn hài hước, *Tam Quốc hài hước* không chỉ giúp chúng ta thư giãn mà còn khơi dậy tính hiếu kỳ của trẻ nhỏ. Mình nghĩ sau khi đọc truyện thì trong đầu của các bạn nhất định sẽ xuất hiện một suy nghĩ:

Nguyên tác rốt cuộc thì như thế nào nhỉ?

Hôm nay như lệ thường mình đến thư viện Thiếu nhi để kể chuyện cho các em nhỏ, các em ấy cười nghiêng cười ngả, và điều này càng khẳng định cho phán đoán của mình là đúng: Tất cả các em đều hỏi rằng truyện *Tam Quốc* nguyên tác thì như thế nào?

Hiệu quả thu được có thể gọi là một mũi tên bắn trúng hai đích.

Hóa ra đọc tác phẩm nổi tiếng cũng khiến người ta thoải mái lắm. Chúng ta hãy cùng đọc lại các tác phẩm kinh điển để hòa mình trong một không gian tràn ngập niềm vui và sự sáng khoái nhé.

- Diêu Vĩ Thần,
thành phố Thường Châu, tỉnh Triết Giang